விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரீதாபி ஹு கார்த்திகைமீ : 1912-ஹு டிசம்பர்மீ { பகுதி 6

வாழ்க்கை அவஸ்தை

THE STRUGGLE IN LIFE

உலக வாழ்க்கையில் எல்லோரும் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டும் விடாது முயற்சித்துக்கொண்டும் இருக்கிறோம். இந்த அவஸ்தையும் முயற்சியும் எதற்கு என்று எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு நல்ல தருணத்தில் தோற்றலாம். இதற்கு மதங்கள், பொதுவாகக் கெடுதல் ஆதிமுதற்கொண்டே இருந்தது; அதைத் தீர்த்து ஸுகம் பெறச்செய்யும் முயற்சியாக்கும் இது என்று புராண கதைகள் மூலமாக விளக்கிவிட்டன. நாகரீக தத்வ சாஸ்திரங்களோ இம்முயற்சிகள் எல்லாம் ஜீவனத்திற்கே என்று தீர்மானம் செய்துவிட்டன. இதற்கும் உண்மைக்கும் வெகுதூரம். மதங்கள் கொடுத்த சாரணத்தைவிட, மிகுந்த ஆராய்ச்சியின்பேரில் வெளியிடப்பட்ட இந்தத் தத்வ சாஸ்திரத்தின் தீர்மானம் இந்தக் கேள்விக்குத் தற்கால சாந்தியாகுமே ஒழிய, இதை முற்றிலும் தெளியும்படி செய்ய அதனுல் முடியாது. தீராமுயற்சிக்கும் அவஸ்தைக்கும் உண்மையானகாரணம் இன்னது என்பதையே இவைகள் நன்கு உணரவில்லை.

நூதன தத்வ சாஸ்திரிகள் கூறுவதுபோல வாழ்க்கை அவஸ்தையும் முயற்சியும் ஜீவனத்திற்கு மாத்திரமேயானுல், பெரியோர்கள் லக்ஷணமாகியும் வெகு காலப் பழக்கத்தாலும் தேர்ந்த மனோநிலையாலும் அடையக்கூடியதாகியும் உள்ள 'சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன் நின்றது புசிப்பர் ஸாக்ஷி நடுவான ஜீவன் முக்தர்' என்று கூறப்பட்டுள்ள நிலை எல்லோருக்கும் எளிதில் கைகூடிவிடும். மேலும் வாழ்க்கையில் உள்ளது ஜீவன அவஸ்தையும் முயற்சியும் என்பதை உற்று நோக்கில் பொருளில்லாததாகவே முடியும். ஜீவனமே ஒருவித முயற்சியா லாகவேண்டியதாதலால், ஜீவனத்திற்காக முயற்சி என்ற தொடர், ஒருவன் முயலுவதற்காக ஜீவிக்கிறுன் என்றும், ஜீவிக்கிறதற்காக முயலுகிறுன் இவ்வாழ்க்கையில் என்றும் பொருள் தந்து பயனற்றதாகிவிடும். ஆழ்ந்து நோக்குங்கால் உண்மையில் ஜீவனத்திற்குமாத்திரம் பாடுபடுபவன் இவ்வுலகில் ஒருவனும் இல்லை. இதை மாத்திரம் ஒரு பொருட்டாக எந்த மூடனும் மதிக்கமாட்டான். இவ்வாறு மாத்திரம் எல்லோரும் எண்ணிவிட்டால் உலகில் இப்பொழுதிருப்பதுபோல அநேக மடங்கு ஜனங்களுக்கு ஸுகமாக ஜீவிக்கும் இடமில்லாம லிருக்கவில்லை.

ஸுமார் 15 வருஷங்களுக்கு முன்பாக ஒரு ரஷ்ய சக்கிரவர்த்திக்கு மகுடாபிஷேகம் நடந்தது. அதில் ஊரெல்லாம் அழைத்திருந்தனர். இவர்களுக்கு ஒரு பெரிய சாலையில் வேண்டிய அளவு உணவு ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக வைத்திருந்தது. எல்லோரும் பொறுத்து ஒழுங்காக உள்ளே புகுந்திருந்தால் எல்லோரும் ஸுகமாக உண்டு மீண்டிருக்கலாம். எல்லோரும் 'நான் முன்னே, நான் முன்னே' என்று விழுந்துபோய் ஒருவரை ஒருவர் மிதித்துக் கொன்றுவிட்டனர். குதூஹல காலம் வியாகூல காலமாகி விட்டது. இங்கு நடந்ததே உலகில் எப்பொழுதும் உள்ள அவஸ்தா ரஹஸ்யத்தை நன்குவெளிப்படுத்தும். ஜீவனம் மாத்திரம் உலகத்தவருக்குக் கருத்தல்ல. வெளி விஷயங்களிலிருந்து வரும் ஸுகத்தைக்குறித்தே எல்லோரும் முயற்சித்துப் போட்டி போட, ஒருவரை ஒருவர் தடுத்தும் சில ஸமயங்களில் கொன்றும் ஸாதாரணமாகத் தமக்கு வரக்கூடிய ஸுகத்தையும் கெடுத்துக் கொள்கின்றனர். ஆகவே வாழ்க்கை முயற்சி எல்லாம் ஸுகத்தின் பொருட்டே ஒழிய வெறும் ஜீவனமாத்திரத்திற்கல்ல என்பதே வேதாந்தத்தின் துணிபு. இந்த ஸுகத்தை உலக ஸுகமாகக் கருதிவிடா திருப்பதற்கு வேதாந்தம் இதற்கு ஆனந்தம் என்ற பெயரிட்டிருக்கிறது. இந்த ஆனந்தம் வெளி வஸ்துவிலிருந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையால் ஒவ்வொருவனும் வெளி விஷயங்களைப் பற்றிப் பார்த்து, அதிலிருந்து வரும் ஸுகம் நிலை இல்லாதிருப்பதால் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பற்றி வாழ்க்கையில் அவஸ்த்தைப்படுகிறுன். வெளி விஷயங்கள் இந்த ஆனந்தத்தைத் தரமாட்டா, இவ்வானந்தம் ஒவ்வொருவன் உள்ளேயும் இருப்பது; என்ற உணர்ச்சியே வாழ்க்கை அவஸ்தையைத் தீர்க்கும் மருந்து என்பது வேதாந்தத்தின் துணிபு.

228

விவேக போதினி

தொ. 5.] பரீதாபி௵ கார்த்திகைமீ [பகுதி 6

ஸ்ருஷ்டி விஷயம்

2. சாஸ்திர சிருஷ்டிக் கிரமம்

(தொடர்ச்சி)

CREATION IN THE SASTRAS

இனிமேல் ஸ்தூல சிருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. பிரபஞ்சம் இந்நிலைக்கு வந்த பின்புதான் இப்பொழுது காணப்படும் விசித்திர நிலையை அடைகிறது. சூக்ஷ்ம சிருஷ்டியில் பஞ்சபூதங்களும் வெவ்வேறாய் இருந்தபோதிலும், தன்மாத்திரா ரூபமாக அதிசூட்சுமமாய் இருக்கின்றன. அந்தச் சூட்சும சிருஷ்டியிலிருக்கும்பொழுது ஜீவர்களால் தத்தம் கருமத்திற்கேற்ப சுகதுக்கங்களை அனுபவித்தல் முடியாதாகையால் இந்நிலையிலிருந்து ஸ்தூலபூதங்கள் உண்டாக வேண்டியது அவசியம்தான். இவை உண்டாகின்ற விதம் எப்படி யென்றால், ஒவ்வொரு பூததன்மாத்திரையும் இரண்டு பாதியாக முதலில் பிரிகின்றது. பிறகு அப்பாதிகளுள் ஒருபாதி பிரியாதிருக்க மற்றப் பாதி நான்கு ஸமமாகப் பிரிகின்றது. ஆதலால் ஒவ்வொரு பூததன்மாத்திரையும்ஐந்துபாகங்களாகப் பிரிகின்றது. அவற்றுள் ஒன்று பாதியாகவும், மற்ற நான்கில் ஒவ்வொன்றும் அரைக்கால் பாகமாகவும் இருக்கும். இதன் பின்பு ஒவ்வொரு பூததன்மாத்திரையின் பெரிதாகிய அரைப்பாகமானது தன்னை ஒழிந்த மற்றைய பூததன்மாத்திரைகளின் அரைக்கால் பங்கு ஒவ்வொன்றோடு மாத்திரம் சேர்ந்து ஒரு முழு ஸ்தூல பூதமாகத் தோன்றுகிறது. இதற்கு உதாரணமாக ஆகாசத்தின் அரைப்பாகமானது, வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி ஆகிய இவைகளின், ஒவ்வொன்றின் ஒவ்வொரு அரைக்கால் பாகத்தோடு மாத்திரம் சேர்ந்து ஒரு முழு ஆகாச ஸ்தூல பூதமாகின்றது. இவ்வாறே வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவிகளின் ஸ்தூல பூதங்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு ஒரு ஸ்தூல பூதத்தில் மற்றைப் பூதங்களின் பாகம் கலந்திருப்பதைக் கண்ணுக்குப் புலப்படும் பிரபஞ்சத்தில் எங்கும் காணலாம். இம்மாதிரியாய் ஒவ்வொரு பூததன்மாத்திரையும் ஐந்தாய்ப் பிரிந்து தம்முள் கலந்து ஸ்தூல சிருஷ்டிக்குக் காரணமாய் இருப்பதே **பஞ்சீகரணம்** என்று சொல்லப்படும்.

இந்தப் பஞ்சீகிருதமான ஸ்தூல பூதங்களால்தான் நாம் பார்க்கும் பிரபஞ்ச வஸ்துக்களும் ஜந்துக்களின் தேகங்களும் நமது தேகமும் உண்டாயிருக்கின்றன. இப்பூதங்களாலாகிய பிரபஞ்சம் முழுவதுமே கடவுளது **ஸ்தூலதேகம்** என்னப்படும். இந்த ஸ்தூல தேகத்தால் சூழப்பட்டுத் தோன்றும் கடவுளுக்கு **வைசுவானரன்** என்றும் **விராட்** என்றும் பெயருண்டு. இப்பதங்களுக்கு முறையே பிரபஞ்சத்தில் பாவியிருப்பவன் என்பதும், சிரேஷ்டமாகப் பாவியிருக்கும் வஸ்துவென்பதும் பொருள். இந்த நிலையிலிருக்கும் கடவுளே புருஷஸூக்தத்தில் ஆயிரம் தலை, ஆயிரம் கண், ஆயிரம் கால் உடையவரென்று வருணிக்கப் பெற்றிருக்கிறார். இந்த வாக்கியம் குறிப்பிப்பது என்னவென்றால், பிரபஞ்சத்தில் ஒவ்வொரு பாகமும் கடவுளது ஒவ்வொரு அங்கமே ஒழிய வேறில்லை என்பதே. ஸ்தூல வியஷ்டி சிருஷ்டியில் ஜீவர்களுக்கு ஸ்தூல தேகம் உண்டாகின்றன. இத்தேகமே நமது கண்ணுக்குப் புலப்படும் தேகம். இந்நிலையிலிருக்கும் தைஜஸனுக்கே **ஜீவன்** என்று பெயர். இப்பதத்திற்கு உயிரோடிருப்பவன் என்பது பொருள்,

கடவுளுக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்தூல பூதங்களால் உண்டாகும் மறைப்பிற்கு அன்னமயகோசம் என்றும் பெயருண்டு.

இவ்வாறே பிரபஞ்ச விருத்தியும் ஆத்மாவின் அவதாரணமும் பூர்த்தியாகின்றன. இதில் வரும் பெயர்களை நீங்கள் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி வைத்துக் கொண்டால் சிருஷ்டி விஷயங்கள் உங்களுக்கு எளிதில் விளங்கும். இவைகளை மனதில் தெளிவாய் வைத்துக்கொள்வதற்காகப் பின்வருமாறு சுருக்கமாய்ச் சிருஷ்டி விஷயங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

இப்பொழுது ஒரு கோசத்தின் பின் மற்றொரு கோசம் வந்ததாகச் சொன்னோமே. இதனால் நீங்கள் இக்கோசங்கள் ஒன்றன் உள்ளே மற்றொன்றாய் வெங்காயத்தின் தோல்போலக் காணப்படும் என்று எண்ணி விடக்கூடாது. இரண்டு வாயு பதார்த்தங்கள் எப்படி ஒன்றோடொன்று கலந்திருக்குமோ, அதுபோலவே இக்கோசங்கள் கலந்திருக்குமே ஒழிய ஒன்றன்பின் ஒன்று, ஒழுங்காய் இருப்பதன்று. அதனால் ஒன்றன்பின் ஒன்று வந்ததாகச் சொன்னதன் நோக்கம் என்னவென்றால், ஒருவாறு ஸ்தூலமாகிய கோசம் அழிந்துவிட்டால், அதைவிட சூட்சுமமான கோசங்கள் கொஞ்ச காலம் நிற்கலாம் என்பதே. அதற்கும் அழியும் காலம் வரும்பொழுது அழிந்துபோகும். ஒவ்வொரு கோசத்திலேயே உழலும் ஒருவனுக்கு அதைவிடச் சூட்சுமமான அடுத்த கோசமே தன் ஆத்மாவாகத் தோன்றும். ஸ்தூல தேகத்தில் இருக்கும் ஒருவனுக்குச் சூட்சும தேகம் ஆத்மாபோலவும், ஸ்தூலசூட்சும தேகங்களில் இருப்பவனுக்குக் காரணதேகம் ஆத்மாவாகவும் தோன்றும். இதுபற்றியே ஒரு கோசத்தின்பின் மற்றொருகோசம் வந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

தேகங்கள்.	கோசங்கள்.	பரமாத்ம ஜீவாத்ம பரியாய நாமங்கள்.	குணவிசேஷம்.
காரண தேகம்.	ஆனந்தமய கோசம்.	ஸமஷ்டி:—ஈசுவரன், அந்தர்யாமி. வியஷ்டி:—பிராஞ்ஞன்.	சுத்த ஸத்வம். அசுத்த ஸத்வம்.
சூட்சும தேகம் அல்லது லிங்கதேகம் ஞானேந்திரியங்கள் ... 5 கர்மேந்திரியங்கள் ... 5 வாயுக்கள் ... ... 5 மனம், புத்தி ... ... 2 ஆக தத்துவங்கள் ... 17	1. விஞ்ஞான மயகோசம் (புத்தி ஞானேந்திரியங்கள்) 2. மனோமயகோசம் (மனது ஞானேந்திரியங்கள்) 3. பிராண மயகோசம் (வாயுக்கள், கர்மேந்திரியங்கள்)	ஸமஷ்டி:—ஹிரண்ய கர்ப்பன், ஸூத்ராத்மா வியஷ்டி:—தைஜஸன்	ராஜஸ பாகங்கள்.
ஸ்தூலதேகம்.	அன்னமய கோசம்.	ஸமஷ்டி:—வைசுவானரன், விராட். வியஷ்டி:—ஜீவன்.	தாமஸ பாகங்கள்.

இப்பொழுது ஒரே மறைப்பைத் தேகமென்றும் கோசம் என்றும் இருவிதமாகப் பெயரிட்டு வழங்குவானேன், என்ற முன்சொன்ன சங்கையை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். கோசமென்ற பெயரும், தேகம் என்ற பெயரும் ஒரே பொருளைத் தான் குறிக்கின்றன. ஒருவன் நம்மைக் கிள்ளுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். உடனே நாம் 'எம்மைக் கிள்ளுகிறான்' என்று சொல்லுவது வழக்கம். உண்மையில் அவன் நம்மைக் கிள்ளுகிறானா? இல்லை. அவன் நமது தேகத்தைக்

கின்ளுகிறுனே ஒழிய வேறில்லே. நமது அறியாமையால் நமது தேகத்திற்கு வந்ததை நமக்கு வந்ததாக எண்ணுகிறேம். சிற்சில ஸமயங்களில் நாம் உண்மையில் இருக்கிறபடியே பேசுவதும் உண்டு. 'என் தேகம் ஊதி இருக்கிறதோ?' என்று கேட்கும்போது உண்மைக்கேற்றபடியே பேசுகிறேம். பழக்கத்தில் ஸுகதுக்கானுபவ விஷயங்களில் நம்மைவிட உண்மையில் வேருய் இருக்கும் மறைப்பின் தர்மமாக உள்ளவைகளே நமது தர்மமாகப் பேசும்படி வருகிறது. 'எனக்கு வலிபொறுக்க முடியவில்லேயே' என்று நாம் சொல்லுவோமே ஒழிய, 'எனது தேகத்திற்கு வலி பொறுக்க முடியவில்லே' என்று ஒருவரும் சொல்வது வழக்கமில்லே. ஆனுல் தேகத்திலடங்கிய வஸ்துக்களேயும் அவைகளின் விஷயங்களேயும் பற்றிப் பகுத்தறிந்து பேசும்பொழுது உள்ளதை உள்ளபடி உரைக்கிறேம். 'என் தலே கனமாய் இருக்கிறது' என்றவிடத்து, இம்மாதிரியாயே சொல்லுகிறேம். ஸ்தூலதேகவிஷயமாக இவ்வாறு இருவிதமாகப் பேசுகிறேம். இதுபோலவே நாம் சூக்ஷ்மதேக விஷயத்திலும் சொல்வதுண்டு. 'எனது இந்திரியங்களுக்குப் பாடவம் இல்லே,' என்று உள்ளபடியும் 'நான் அறிகிறேன், நான் பார்க்கிறேன், நான் மூச்சுவிடுகிறேன்,' என்று உண்மைக்கு விரோதமாய் நமதுமேலேற்றியும், சொல்லுகிறேம். காரண தேக விஷயத்திலும் இம்மாதிரி சொல்லுவதற்கு இடமுண்டு. 'எனது தேகம் பஞ்சாய்ப் பறப்பதுபோலிருக்கிறது' என்றும், 'நான் ஸுகமாய் இருக்கிறேன்,' என்றும் சொல்வதுண்டு. ஆகையால் தேகம் கோசம் என்ற பெயர்கள் ஒரே மறைப்பின் பெயர்களாய் இருந்தபோதிலும், தேகம் என்று சொல்லுங்கால் நம்மின் வேறுபடுத்தியும், கோசம் என்று சொல்லுங்கால் நம்மின் வேறுபடுத்தாமலும், சொல்வது வழக்கம்.

இப்பொழுது மஹாப்பிரளய நிலேயிலிருந்து வரவர உருவபேதம் அதிகரித்து ஸ்தூலமாகி இப்பொழுதிருக்கும் நிலேக்குப் பிரபஞ்சம் வந்த வழியை ஒருவாறு காட்டினேம். இதுவே நமது இந்திரிய புத்தி சக்திகளுக்கு இயன்றமட்டும் உலக சிருஷ்டியைப்பற்றி அறியக்கூடியது. மஹாப்பிரளய நிலேயில் மக்கிக்கிடந்து ஆனந்தமயமாய் இருந்த ஜீவர்கள் இப்படி ஸ்தூல தேகமென்ற சிறைச்சாலேயில் அகப்பட்டு அதில் பழகிப்பழகி அனுபவ விசேஷத்தால் மலங்கள் கழலப்பெற்று விரக்தி யுண்டாகிக் கோசபாசத்திலிருந்து மோக்ஷ மடைவதற்கு வேண்டிய அனுபவ விசேஷங்களே அடைய வந்தார்கள் என்பதை விளக்கிக் காட்டினேம். இப்படிக் கோசங்கள் விருத்தியானவிடத்தும், ஜீவனுக்கு வேண்டிய ஸகாயஞ் செய்வதற்காகக் கடவுளும் கோசங்களில் அகப்படாமல் ஆங்காங்கே தயாராய் இருக்கிறுர் என்பதை இங்கு நன்கு விளக்குவோம். ஸ்தூல தேகம் வரும்போது கடவுள் அங்கே விராட்ரூபமாயிருந்து நமது புண்ணிய பாபங்களே எப்பொழுதும் பார்த்து அவைகட்குத் தகுந்த ஸுகதுக்கம் முதலியவைகளேக் கொடுக்கிறுர். சூட்சும தேகத்தில் கடவுள் ஸூத்திராத்மாவாக இருந்துகொண்டு நம்மை மேல் நிலேயை அடையும்படி செய்வதற்காக நம்மைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறுர். காரண தேகத்திலோ கடவுள் அந்தர்யாமியாய் இருந்துகொண்டு நமக்கு ஆனந்த வைபவத்தைக் காட்டிக்கொண்டும் ஸகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பிராணன் தரித்தற்கு வேண்டிய சக்தியை அளித்துக்கொண்டும் இருக்கிறுர். ஆகையால் எந்நிலேயிலும் ஜீவாத்மாக்களிலும் பிரபஞ்சத்திலும் கடவுள் இல்லாத இடமே இல்லே. அவருக்குத் தெரியாமல் நாம் எவ்வித எண்ணங்களேயும் எண்ணவே முடியாது. நாம் கெட்ட காரியங்களேச் செய்தால் அவர் நம்மைக் கண்டுபிடிக்கத் தயாராய் இருக்கிறுர். ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மலேகளில் கடுந்தவம் புரியும் மஹான்களிடத்தும், ஸதா உழைத்து வேலேசெய்யும் உழைப்பாளியிடத்தும், கடவுள் இருந்துகொண்டு அவரவ

ரது மனோதர்மத்திற்கும், மனப்பூர்வமாய்ப் பாடுபடும் வகைக்கும் தகுந்தபடி பலனைக்கொடுக்கிறார். ஆகையால் கடவுள் இல்லாத இடமே இல்லை. இதற்கேற்பவே தாயுமானவரும், 'எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிருக்கும் அவ்வுயிராய், அங்கங்கே நிற்பதும் நீயன்றோ பராபரமே' என்றும், "அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் ப்ரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி, யருளொடு நிறைந்தெது தன்னருள் வெளிக்குள்ளே அகிலாண்ட கோடி எல்லாம், தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததெது," என்றும் பாடி இருக்கிறார். எங்கும் அவர் வியாபித்திருக்கிறார் என்ற எண்ணம் நமது மனதில் முதிர முதிர, நாம் பரிசுத்த நிலையை அடைவோம். நமது அகத்தும் புறத்தும் இக்கடவுள் இருக்கிறார் என்று நமக்குப் பூர்ண நம்பிக்கை உண்டாய் விட்டதானால், நாம் வரவரக் கடவுளைப் போலவேயாகிக் கடைசியிலேயே மோக்ஷபதவியை அடைவோம் என்பது நிச்சயம்.

குருவானவர் அத்தியாத்ம ஸாதனவிர்த்தியை சுலபமாக்குகிறார்:—அஷ்ட காஷ்டமென்னும் சூதாட்டத்தில் காய்கள் எல்லாக் கட்டங்களின் வழியாகவும் சென்று, கடைசியில் மையத்தைச் சேரவேண்டும் (அதாவது மலையேறவேண்டும்). அப்படி மலையேறாத காய்கள் அத்தனையும் அடிக்கடி இறங்குமிடத்திற்கே திரும்பி வந்து, மீண்டும் மீண்டும் இவ்வாறே கட்டங்கள்தோறும் சென்றலையவேண்டும். ஆனால் இரண்டு காய்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து தங்கள் பிரயாணத்தையாரம்பித்து ஜதையாய் கட்டத்துக்குக் கட்டம் அசையுமாகில் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாய் ஆடி ஆட்டத்தைக் கெலிக்கின்றவனாலும் அவற்றைப் பின் தள்ளமுடியாது. அதுபோலவே இவ்வுலகத்தில் எவர்கள் முதவில் சற்குருவின் திருவருள் பெற்று இஷ்டதேவதோபாஸனை புரிந்து பக்தி ஞான யோகாப்யாஸங்களைச் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் அபிவிர்த்தியடைந்து செல்லும் மார்க்கம் மிருதுவாயும் இடையூறின்றியும் மீண்டும் திரும்பி வருதலில்லாமலும் சுகநிறைவாயிருக்கும்.

—உபதேசரத்னமாலை.

பிரசித்திபெற்ற வானசாஸ்திரிகள்

THE GREAT ASTRONOMERS

1. டாலமி

1. PTOLOMY

இப்பெயர்பூண்ட வானசாஸ்திரியின் ஜீவிய சரிதை, உலக அறிவு அபிவிருத்தி என்னும் சரித்திர நூலில் மிக்க பிரசித்தி பெற்றதோர் அதிகாரமாம். நூதன சங்கதிகளைக் கண்டுபிடித்து, இச்சாஸ்திரத்தை இவரைவிட அதிகமாக முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தவர் பலரிருக்கலாம். ஆயினும் வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் கிரகங்களின் சஞ்சாரங்களைப்பற்றி இவர் கொண்ட கொள்கைகள் மற்ற மனிதர்களின் மனதில் 14-நூற்றாண்டு வேரூன்றி நிலைகொண்டிருந்த தனால் இவர்க்குண்டான கீர்த்தி, ஏனைய வான சாஸ்திரிகள் யாவரேனும் பெற்றிலர். தனது "ஆல்மகெஸ்ட்" என்னும் கிரந்தத்தில் வெளியிட்டுள்ள இவர் கொள்கைகள் அப்பதினான்கு நூற்றாண்டு யாவராலும் கையாடப்பட்டு வந்தன. இக்கொள்கைகள் மிகவும், பிழை என்னும் மாசு படிந்திருந்தபோதினும் முக்கிய சீர்திருத்தமென்று சொல்லக்கூடியதொன்றும் அக்காலத்தில் அடையவில்லை. வானத்தைப்பற்றிய சங்கதிகள் யாவற்றினும் பூமியைப்பற்றிய அநேக விஷயங்களினும், (பூகோள சாஸ்திரத்தினும் மிக்க அறிவு நிறைந்தவராதலால்) இவரது அபிப்பிராயமே கடைசித் தீர்மானமாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. இக்காலத்து, சாதாரணமாய் பள்ளிக்குச் செல்லும் வயதடைந்த பிள்ளைகள் கூட, வானசோதிகளின் சஞ்சாரங்களின் உண்மையைப்பற்றி டாலமிக்குத் தெரிந்திருந்ததை விட அதிகமாக அறிந்திருத்தல் சாத்தியமாயினும், அவர் வெளியிட்ட நூல் சுமார் அறுபது தலைமுறைவரை மனித உணர்வின்பேரில் வியக்கத்தகும்படியாய் ஆஞ்ஞா சக்கிரஞ் செலுத்தி வந்த சங்கதி ஒன்றே அந்நூல் சாதாரணமானதன்று என்பதற்குப் போதிய சான்றாம். ஒருவராலும் ஆக்ஷேபணை செய்யப்படாமல் அவ்வளவு

காலம் இவர் மானிட சந்ததியின் போதகாசிரிய ராய் வாய்ந்ததின் இரகசியம் என்னவென்று அறிந்துகொள்வதற்காகவாவது இவரின் ஜீவிய தசையைப்பற்றி நாம் படிக்கவேண்டிய தவசிய மாம்.

ஆனல் டாலமியின் பிறப்பு வளர்ப்பு முதலிய வைகளைப்பற்றி நமக்குத் தெரியக்கூடியது மிக்க சொற்பமே. அவர் எகிப்து தேயத்தாரென்றும், அவர் பெயர்பூண்ட ராஜ வமிசத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்றுசிலரால் அனுமானிக்கப்பட்டபோதிலும், அந்நம்பிக்கையை ஊர்ஜிதம் செய்யத் தகுந்த சான்றென்றுமில்லை யென்றுமட்டும் நமக்குத் தெரியும். இவர் முதல் முதலாய் ரிகார்டு செய் திருக்கும் குறிப்பு கி. பி. 127-லும் கடைசியாய் கி. பி. 151-லும் இருக்கின்றன வென்பதிலிருந் தே இவரிருந்த காலம் ஓர்விதமாய்க் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இவர் அலெக்ஸாண்ட்ரியாவி லாவது அதற்கருகேயாவது, வசித்து வந்ததாக மட்டும் தெரியவருகிறது. இவர் வாஸஸ்தலத் தைப்பற்றி நாம் சொல்லியதை முற்கூறியுள்ள வற்றுடன் சேர்த்துக்கொண்டால், இவருடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு, ரூபம், குணம் முதலியவைக ளைப்பற்றி நாம் எவ்வளவு சொல்லக்கூடுமோ அவ்வளவும் கூறியாய்விட்டதென்று நண்பர்கள் அறிவார்களாக.

சந்தேகமின்றி முற்கால வான சாஸ்திரத்தில் பயிற்சி யடைந்தவர்களில் டாலமிக்குச் சமான மாகச் சொல்லக்கூடியவ ரொருவருமிலர். தனக்கு முன்னுலிருந்த பிரகிருதி சாஸ்திரிகளின் ஞான மெல்லாம் ஒருங்குசேர்த்து ஓர் ஒழுங்குபடுத்தி, அத்துடன், தானே விஷயங்களை ஊன்றி நோக்கிச் செய்த குறிப்பின் தீர்மானங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு தன்னுடைய கொள்கைகளினுல் அதை விளக்கிப் பிரகாசிக்கவும் செய்தனர். இவரு டைய எண்ணங்கள், இப்பொழுது நமக்குத் தெரிந்தவாறு, முழுவதும் தப்பிதமாயிருந்த போதிலும், உலகத்தில் யாவராலும் ஒப்புக்கொள் ளும்படியாக இயற்கையில் விஷயங்களுக்குத் தக்கவாறு எல்லாரும் வியக்கத்தகும்படியாய் அவ்வளவு உண்மைத்தோற்றத்தைப் பெற்றி ருந்தன. இக்காலத்திற்கூட நம்மில் அநேக ருக்கு டாலமியின் கொள்கைகள் உண்மை போலத் தோன்றுவது மட்டுமேயன்றி, அன் னோர் அவை உண்மையாகவே சரியானவை களே என்று வாதிக்கத் தயாரா யிருக்கின்றனர் எனின் அக்காலத்திற் கேட்கவும் வேண்டுமோ. யந்திர சாஸ்திரத்தில் சரியான பயிற்சி யில்லா மையால் முற்காலப் பிரகிருதி சாஸ்திரிகள், இயற்கையின் சுபாவப்படி விஷயங்கள் எவ்வா றிருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிப்பதற்கு, தங் கள் கற்பனு சக்தியால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு சரி யானவை யென்று யாவராலும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டிருந்த சில கொள்கைகளையே உதவியா கக் கொண்டிருந்தனர். க்ஷேத்திர கணிதத்தில் வட்டத்தை (circle)ப்போல அவ்வளவு சுலப மானதும் நாலாபக்கமும் ஒரேமாதிரி யமைந்தது மான வுருவம் வேறொன்று மில்லாமையாலும், வானசோதிகள் செல்லும்வழி ஒரே நேர்கோடா யில்லை யென்றுமட்டுந் தெரிந்திருந்ததாலும் அவைகளின் கதி வட்டத்தை ஒத்திருக்க வேண்டுமென்று தாமாகவே அவர்கள் தீர்மா னித்தார்கள்.

இக்கொள்கையை நிலைநிறுத்த, வட்ட சஞ் சாரந்தான் சம்பூர்ண சஞ்சாரம் என்றும், அதைத் தவிர்த்து வேறுவித சஞ்சாரங்கள் பூர்த்தி அடைவதில்லை யென்றும் அக்காலத்தவர் கொண் டிருந்த எண்ணம் ஒன்றைத்தவிர, வேறுவித நியாயங்களில் மற்றவானசோதிகளின் நடை சம்பூர்ணமடையாத வேறு வழிகளின் மூலமா யிருப்பது முடியவே முடியாதென்றும் நம்பி யிருந்தனர். இச்சூழ்ச்சியே, வட்டவடிவமே பூர்த்தியடைந்த உருவம் என்று கொண்டிருந்த அக்கால க்ஷேத்திர கணித எண்ணங்களுக்கும் வானத்தில் நடக்கும் சங்கதிகளுக்கும் அவ்வளவு சரியாய் ஒத்திருந்ததனுலேயே டாலமியின் கொள்கைகள் யாவராலும் வியக்கத்தகும்படி யாய் அவ்வளவு செல்வாக்கடைந்திருந்தன.

டாலமி நம் பூமியின் வடிவம் உருண்டையென்ற உண்மையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு அதற்குமேல் தன் கொள்கைகளைக் கட்ட ஆரம்பிக்கிறார். இவ்வுண்மையை நிரூபிக்க அவர் காட்டிய திருஷ்டாந்திரங்கள் மிகவும் திருப்திகரமானவைகளே. அவர் முதலில் கொடுத்த திருஷ்டாந்திரம், சமுத்திரத்தின் மேல் வரும் ஒரு வஸ்துவைத் தூரத்திலிருந்து நாம் பார்ப்போமாயின் அவ்வஸ்துவின் அடிப்பாகம், வளைந்திருக்கும் தண்ணீரால் மறைக்கப்பட்டதென்று பூகோளசாஸ்திர புஸ்தகங்களில் தெரிவிக்கும் தத்துவமே.

அவர் எடுத்துக்கொண்ட மற்றொரு திருஷ்டாந்தரம் மேற்சொல்லியதைப்போன்று அவ்வளவு வெளிப்படையாயில்லாமற் போயினும் அதை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள மனதுள்ளோர் சிறிது சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு கவனிப்பின் பூமியின் வளைவை, நன்றாய் விளங்கும்படி எடுத்துக்காட்டும் என்பதற்கையமில்லை. தெற்கு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்தவர்களில் பலர், இராத்திரியில் ஆகாயம் சிறுகச் சிறுக மாறுதலடைந்து வந்ததென்றும் வடபாதி வானத்தில் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்களுக்குள் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவைகள் அவர்கள் தெற்கு நோக்கிச் செல்லச் செல்ல பூமியும் வானமும் சந்திக்குமிடத்திற்குள் மறைந்து விடுவதாகவும் புகன்றனர். உத்ர துருவ நட்சத்திரத்தைச் சுற்றி வருவதில் நாம் இருக்கும் பாகத்தில் ஒருபொழுதும் மறையாத ஸப்தரிஷி மண்டலம் (great bear) என்று பெயர்பூண்ட நட்சத்திரக் கூட்டம். தெற்கில் ஒருவன் சரியான தூரம் சென்றபின் அஸ்தமனமாவதுமன்றி உதயமாவதும் கண்டதாக டாலமிக்குத் தெரிவித்தார்கள். பூமியின் வடபாகத்திலிருப்போர் ஒருநாளும் பார்த்திராத நட்சத்திரக்கூட்டங்கள் தெற்கே உதயமாவதையும் அவர்கள் பார்த்ததாகவும் புகன்றனர். இவைகள் எல்லாம் பூமி தட்டையாயிருக்கும் பட்சத்தில் முடியாத காரியமேயாம். தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் பிரயாணத்தால் நக்ஷத்திரங்களின் கதியில் இவ்வித மாறுதல்களுண்டாகாவென்பதும் சற்று யோசிக்கின் நன்கு விளங்கும். இந்நியாயங்களின் தத்துவத்தை டாலமி மிக்க ஆராய்ச்சியுடன் வெளியிட்டனர். தற்காலத்துக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நூதன சங்கதிகளின் உதவியைக்கொண்டும் டாலமி காட்டிய நியாயங்களை மற்றும் தெளிவாக விளக்குவது இக்காலத்திற்கூட முடியாத காரியமே.

டாலமி, நூதனமாய் ஓர் உண்மை உலகத்துக்கு வெளியிடும் முற்றுமுணர்ந்த தத்துவசாஸ்திரியைப்போலவே தன் கொள்கைகள் மற்றோர் மனதிற் நன்றாகப் பதியும்படியாய் தகுந்த திருஷ்டாந்திரங்களைக் கொண்டு ரூபித்தனர். அவைகளின் ஒன்றைமட்டும் அதன் ஸாராம்சத்திற்காகமட்டுமேயன்றி அது டாலமியின் புத்திகூர்மையையும் தெரிவிப்பதால் இவ்விடம் வரைவாம். பூமி தட்டையாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் சூரியாஸ்தமனம் எல்லாவிடத்திலும் ஒரே காலத்தில் தான் நேரவேண்டுமென்றும் அவ்வாறில்லாமல் அதைக் கவனிப்பவரிருக்குமிடத்திற்குத் தக்கவாறு அக்காலம், வேறுபடுகிறதென்றும் அதனால் பூமி தட்டையல்லவென்றும் காண்பித்தனர். நமக்கு இவ்விஷயம் வெளிப்படையாகத் தெரியும். சென்னையில் நமக்கு அஸ்தமனமாய் விட்டபோதிலுங்கூட, லண்டனிலிருப்போருக்கு சூரியாஸ்தமனமாகவில்லையென்று இக்காலத்தவருக்குத் தெரியும். இக்காலத்து அறிவு விருத்தியால் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் சௌகரியங்களொன்றும் டாலமி பெற்றிருக்கவில்லை. ஆதலால் அவர், அலெக்ஸாண்டிரியாவில், சூரியாஸ்தமனம், அதற்கப்பால் மேற்கே நூறு மைல் தூரத்திலுள்ள ஓர் விடத்திலாவதைக் காட்டிலும் முன்னமே நேர்ந்துவிடுகிறதென்று எவ்வாறு காண்பிப்பது ? மேற்சொன்ன விடங்களிலுள்ள வானசாஸ்திரிகள் அவ்வவ்விடங்களில் சூரியன்அஸ்தமனமாகுங்காலத்தைக் குறித்து ஒருவரோடொரு

வர் பேசிக்கொள்வதற்கு இக்காலத்தைப்போல முற்காலத்தில் தந்திக்கம்பிகள் உண்டா? அல்லது ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குக் கொண்டு போகும்படியான கடியாரங்கள் ஏதேனு முண்டோ; இல்லை. இவ்வாறிருந்தும் டாலமி, அந்த உண்மையைப் பின்வருமாறு விளக்கிக்காட்டினார். அவர் சந்திரனுக்குத் தனக்காக ஒளியில்லை யென்றும், அது பிரகாசிப்பதெல்லாம் சூரிய வெளிச்சத்தினாலேயே என்றும் அறிந்திருந் தார். அவர் ஓர் சந்திரகிரகண காலத்து வெவ் வேறு விடங்களில் அக்கிரகணம் எப்பொழுது ஆரம்பித்ததென்று அனேகரைக் கொண்டு பார்த்துக் குறிப்பிட்ட காலவரைகளைப் பூமியின் வடிவம் உருண்டையே யென்று வாதித்த னர். அலக்ஸாண்டரியாவுக்குக் கிழக்கேயுள்ள விடங்களில் கிரகண ஆரம்பம் அலக்ஸாண்டரியா வுக்கு மேற்கேயுள்ள விடங்களில் ஆரம்பித்த தைக்காட்டிலும் முன்னாடியே விருந்தபடியால், பூமி தட்டையாயிருத்தல் அசாத்தியமென்றும் அவ்வாறில்லாம லிருக்கும் பக்ஷத்தில் எல்லா விடத்திலும் கிரகண ஆரம்பம் ஒரே காலத்தி லிருக்கவேண்டுமென்றும் அவ்வாறில்லாததால் பூமி தட்டையாயிருத்தல் அசாத்தியமென்றும் கொண்டார்கள்.

இதிலிருந்து அக்கால வெண்ணப்படி உருண் டைவடிவமே பூரணமடைந்த உருவமாதலால், பூமி யுருண்டையாய்த்தானிருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளப்பட்டது. இதை நிரூபித்தவுடன் டாலமி இப்பூமி வெட்டவெளியில் ஒன்றினாலும் தாங்கப்படாமல் நின்றுகொண் டிருக்கிறதென் றும் நன்றாய் விளங்கும்படியாகவும் தெரி வித்தனர். இவ்வளவுமட்டுமல்லாமல், டாலமி வானத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களெல்லாம் பிர மாண்டமானதோர் ககோளத்தில் பதிக்கப்பட்ட பிரகாசம் பொருந்திய புள்ளிகளென்றும் அவை களைக்கொண்ட அக்ககோளத்தின் சலனம் நம் பூமியை அச்சலன வட்டத்தின் மையப்புள்ளி யாக வைத்துக்கொண்டால் மட்டுமே சாத்தியு மாம் எனக் கொண்டனர். மற்றும் ஒருவன் எவ்விடத்திலிருந்து நட்சத்திரங்களைக் கவ னித்துவந்த போதினும் அவைகளின் ஒளியால் மாறுபாடு கண்டுபிடிக்க முடியாததலால், அந் நட்சத்திரங்களைக் கொண்ட அக்ககோளம் நம் பூமியைவிட பன்மடங்கு பெரியதாயிருக்க வேண்டுமென்றும் பூமியை ஓர் சிறு மணலுக்கு உவப்பின் அக்ககோளத்தை அநேக கஜதூரம் குறுக்கு விட்டம்கொண்ட பெரியதோர் கோளத் துக்கு ஒப்பாயிருக்குமென்றும் காட்டினார். இவ் வளவு தூரம் வானசாஸ்திரத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்த விவேகசாலியான இவர் எவ்வாறு அப்பிரமாண்டமான ககோளம் பூமியைச் சுற்றி வருவதற்குக் கூடுமென்பதை நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கும் தவறிவிட்டனர் என்பதை நினைக் கின் மிகவும் ஆச்சரியமாகவே யிருக்கின்றது. ஆயினும் இவர் இதைப்பற்றி ஆலோசியாம லிருக்கவில்லை, இராப்பகல், ருதுக்கள் ஏற் படுவது, பூமி சூரியனைச் சுற்றி வருவதனாலா வது அல்லது சூரியன் முதலியவை பூமியைச் சுற்றி வருவதனாலாவது ஏற்படக்கூடு மென் பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனால் டாலமி செய்த தப்பித மென்னவெனின், பூமி சுற்றிக் கொண்டுவரின் அதன்மேலிருக்கும் வாயுமண்ட லம் அச்சலனத்தை அடையாதென்றும் பூமி சுற்றுவதினால் வாயுமண்டலத்திற்கு எதிர் நோக்கிச் செல்லவேண்டும்; அவ்வாறில்லாததால் சூரியன் முதலியவைகளே பூமியைச் சுற்றி வரு கின்றனவென்றுங் கொண்டார்.

இவ்வாறுள்ள கொள்கைகளைக்கொண்டு வான த்திலுள்ள எல்லாக் கிரகங்களின் சலனத்தை விஸ்தரித்து விளக்குவது டாலமிக்குக் கஷ்ட மாகவே யிருந்தது. ஆயினும் அவர் தனக்கு க்ஷேத்திரக்கணிதத்தில் உள்ள ஞானத்தின் உதவியால் அக்கஷ்டத்தை விலக்கிக்கொண்டார். அவருடைய நியாயத்தை நன்றாய் அறிந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய சங்கதிகளை, ஒருவாறு சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவோம். சுக்கிரன், செவ்

வாய் இவ்விரண்டு கிரகங்களின் கதியை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். சுக்கிரன் சில காலங்களில் சூரியாஸ்தமனத்திற் கப்புறமும், மற்றும் சில காலங்களில் சூரிய உதயத்திற்குச் சற்று முன் பிரகாசிப்பதும் யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. செவ்வாயும் சில காலங்களில் மேற்கே யிருந்து கீழ்நோக்கிச் செல்லுவதும், மற்றும், சிறிது காலங்களில் ஒரேவிடத்திலிருப்பதும் அதற்குப் பிறகு கீழ்த்திசையிலிருந்து மேற்கு நோக்கிச் செல்வதுமாகிய செவ்வாயின் வக்கிரகதியும் அநேகருக்குத் தெரிந்த விஷயமே. இவைகள், டாலமி கூறியபடி சூரியன் சந்திரன் முதலியவை

விருக்கிறதென்றும், அது சூரியனையும், பூமியையும் சேர்க்கும் நேர்க்கோட்டிலுள்ள P என்னும் புள்ளியைப் புள்ளியாகக்கொண்ட வட்டத்தின் வழியை சுற்றிவருகிறதென்றும், இவ்வாறு சுற்றும்பொழுது P என்னும் புள்ளியும் சூரியன் பூமியைச் சுற்றி ஓர் வட்டம் வரைந்துகொண்டு செல்லுவதால் சுக்கிரன் P என்னும் புள்ளியை எப்பொழுதும் சுற்றிவருவதோடு பூமியையும் கூடவே சுற்றி வருகின்றதென்றும் கொண்டனர். இவ்வாறு சுற்றி வருவதால் படத்தில் காட்டிய படி பூமியிலிருப்போருக்கு சுக்கிரன் V . & V 2 என்னுமிடங்களில் சூரியனுக்கு முன்னும் பின்

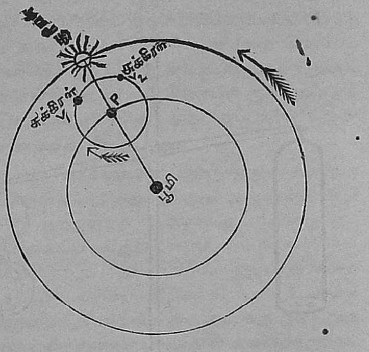

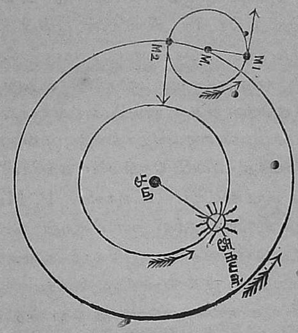

பூமியைச் சுற்றிவரின் இவ்வித மாறுபாடு, வக்கிரம் முதலியவைகள் நேரா. ஆனால் டாலமி அவைகள் பூமியைச் சுற்றிவரினும் இவ்வித மாறுதல்கள் சாத்தியமென்று நிரூபித்தது ஒன்றே, அவர் கீர்த்தியும் கொள்கைகளும் 14-வது நூற்றாண்டு வரை மாறுபாடு அடையாம லிருந்தன வென்பதற்குக் காரணமாம். சாதாரண மனிதர்கள் கொண்ட கொள்கைகளுக்கு மாறாக வில்லாமல், சாஸ்திரோக்தமாய் அவைகளை விளக்கிவந்தார் என்பதும் மற்றோர் காரணமாம். டாலமி இப் படத்தில் காட்டியவாறு சுக்கிரன், சூரியன் அருகி

னும் காணப்படுகிறது. இதைத்தான் உதயமான சுக்கிரன் அஸ்தமன சுக்கிரன் என்று ஜனங்கள் கொண்டதாக டாலமி கூறினர். இவ்வாறே புதனின் கதியையும் நிரூபித்தனர். செவ்வாயின் வக்கிரகதி டாலமி சாத்தியமென்று எவ்வாறு விளக்கினாரென்பதைப் பார்ப்போம். படத்தில் காட்டியபடி சூரியன் பூமியைச் சுற்றுவதாயும் செவ்வாய் பூமிக்கு சூரியனைவிட தூரத்திலிருப்பதாயும் அதனால் அது பூமியைச் சுற்றி வருவதில் சூரியன் செல்லும் வட்டத்தைப்பார்க்கிலும் பெரிதான வட்ட வழியாய்ச் செல்ல

வேண்டுமென்றுங் கொண்டனர். அது சூரியனைப் போல பூமியைச் சுற்றுவதுமல்லாமல் முன் சுக்கிரனுக்குச் சொன்னவாறே செவ்வாய் M. M 2 என்னும் வட்டத்தைச் சுற்றி வருகிறதென்றும் கொண்டனர். M. என்னுமிடத்தில் செவ்வாய் படத்தில் காட்டியிருக்கும் திசை நோக்கிச் செல்லுகிறது. அதுவுமல்லாமல், பூமியைச் சுற்றியும் அதே திக்கில் செல்லுகிறது. ஆனல் செவ்வாய் M 2 என்னுமிடத்தில் பூமியைச் சுற்றிச் செல்லும் திக்கிற்கு எதிர்நோக்கிச் செல்லுகிறது. செவ்வாய் பூமியைச் சுற்றிச் செல்லும் வேகத்தைவிட 'M' என்னும் புள்ளியைச் சுற்றி வரும் வேகம் M 2. என்னுமிடத்தில் அதிகமாக விருப்பின் பூமியிலிருந்து பார்ப்போருக்கு செவ்வாய் முன் சென்று கொண்டிருந்த திக்கிற்கு மாருகச்செல்லுவதாகக் காண்கிறதென்றும் டாலமி காட்டினர். இவ்வளவு தூரம் வானசாஸ்திரத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்த டாலமி, செவ்வாய் சுக்கிரன் முதலியவை மேற்காட்டிய படங்களில், P, M, என்னும் புள்ளிகளைச் சுற்றி வருகின்றன வென்று வைத்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக அவருடைய கொள்கைப்படி பூமியைச் சுற்றிவரும் சூரியனைச்சுற்றி வருகின்றனவென்று கொண்டிருப்பாராயின் எவ்வளவோ சௌகரியமா யிருந்திருக்கும். அப்படி யில்லாததினுல், இவர் கொள்கைகளின் மாறுபாடும் சீர்திருத்தமும் இவருக்குப் பின்வந்த, டைகோ, கோபர்னிகஸ், என்பவர்களுக்கு விடப்பட்டன.

N. S. மணியம், B. A.

உலகப் பற்றுள்ளவன் மதம்:—ஈயானது ஒருஸமயம் புண்ணிலும் மற்றொரு ஸமயம் பகவானுக்கு அர்ப்பிக்கும் நிவேதநத்திலும் போய் மொய்ப்பதுபோல், உலகப்பற்றுள்ளவனது மநம் ஒருகால் புண்ய விஷயங்களிலே வ்யாபரித்தும், மற்றொருகால் அர்த்த காமங்களால் உண்டாகும் சுகங்களிலே அழுந்தியும் இருக்கின்றது. —உபதேசரத்னமாலை

வஸ்து தத்துவம்

CHEMISTRY

காற்று அல்லது ஸஹஜவாயு அதன் குணங்கள்

AIR: ITS PROPERTIES

ஸஹஜவாயு ஒரு மூலவஸ்து இல்லையென்றும் பல வஸ்துக்கள் சேர்ந்த ஒரு மிச்ரம் என்றும் பார்த்தோம். இதன் குணங்களைப் பார்ப்போம்.

ஸஹஜவாயுவுக்கு நிறையுண்டு—படத்தில் காட்டிய படி குழல் கண்ணுடித் தக்கையோடு கூடிய ஒருருண்டையான குவளைப் பாத்திரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளவும். இப்பொழுது குழல் தக்கையைத் திறக்கப் பாத்திரம் நிறைய ஸஹஜவாயு விருக்கிறது. இப்பாத்தி

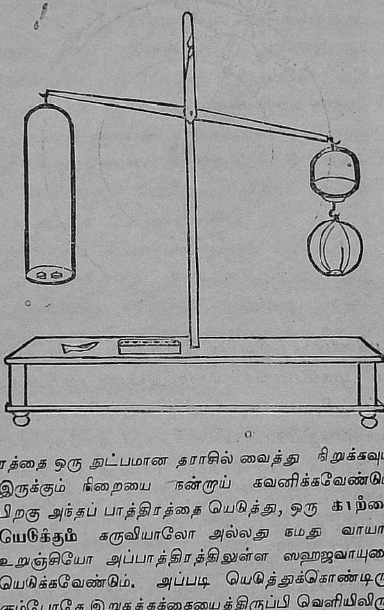

ரத்தை ஒரு நுட்பமான தராசில் வைத்து நிறுக்கவும். இருக்கும் நிறையை நன்ருய் கவனிக்கவேண்டும். பிறகு அந்தப் பாத்திரத்தை யெடுத்து, ஒரு காற்றை யெடுக்கும் கருவியாலோ அல்லது நமது வாயால் உறுஞ்சியோ அப்பாத்திரத்திலுள்ள ஸஹஜவாயுவை யெடுக்கவேண்டும். அப்படி யெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே இறுகத்தக்கையைத்திருப்பி வெளியிலிருக்கும் காற்று பாத்திரத்திலுள்ளே போகாதபடி பாத்திரத்தை மூடவேண்டும்.

மறுபடி பாத்திரத்தை தராசில் வைத்து நிறுத்துப் பார்க்கவும். இப்பொழுது நிச்சயமாய் நிறையில் குறையும். முன்பு நிறுத்தபோது பாத்திரத்தையும் அதிலிருந்த ஸஹஜவாயுவையும் சேர்த்து நிறுத்தோம். இப்பொழுது பாத்திரத்திலிருந்த காற்றை அநேகமாய் நாம் எடுத்துவிட்டோம். ஆகையால் இப்பொழுது எவ்வளவு நிறை குறைந்திருக்கிறதோ அது ஏறக்குறைய பாத்திரத்தின் அளவு ஸஹஜ வாயுவின் நிறை. ஆகையால் கண்ணுக்குப் புலப்படாத காற்றிற்கும் நிறையுண்டு என்று தெரிகிறது. இந்த ஸஹஜ வாயு பூமியிலிருக்கும் எல்லா வஸ்துக்களையும் தனது பளுவால் அழுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

இதை வேறுமாதிரியாகவும் பார்க்கலாம். ஒரு காலால் உதைக்கப்படும் பந்தை யெடுத்து, அதுநிறைய ஒருகாற்றடிக்கும்குழாயால் காற்றை அடைத்து, இறுக வாயைக் கட்டிவிட்டு, ஒருதராசில் அதை நிறுக்கவும். இருக்கும் நிறை அளவைக் கவனிக்கவும். பிறகு வாயைத் திறந்து பந்திலிருக்கும் காற்றை வெளியில் விடவேண்டும். இப்பொழுது மறுபடி இந்த சுருங்கிய பந்தைத் தராசில் நிறுத்தால் நிறையில் குறையும். எவ்வளவு நிறை குறைகிறதோ அது அப்பந்தில் முன்னிருந்த காற்றின் நிறையாகும்.

ஸஹஜவாயு பாரத்தால்அழுங்கும்.—ஒரு காற்றுநிறைந்த ரப்பர்பந்தை யெடுத்துக் கையால் அமுக்கவும். பந்து பருமனில் குறைகிறது. அதாவது உள்ளிருக்கும் காற்று நம்முடைய பலத்தின் பாரத்தால் அமுங்கி, அளவில் குறைகின்றது. இம்மாதிரியே ஒரு பந்து நிறை ஜலத்தைவிட்டு, வாயை இறுகக் கட்டிவிட்டு, பந்தை அமுக்கினுல் பந்து அமுங்காது. அதாவது ஜலம் முதலிய திரவ பதார்த்தங்கள் பாரத்தால் அளவில்சுருங்கா. இப்பொழுது ஜலம் நிறைந்த இந்தப் பந்தை மிகவும் பலத்துடன் அமுக்க, பந்து கிழிந்து ஜலம் வெளியில் வருமேயல்லாமல், ஜலம் அளவில் சுருங்காது.

முன்பார்த்த காற்று நிறைந்த ரப்பர் பந்தை யெடுத்து மறுபடி அமுக்குவோம். நாம் நம்முடைய விரல்களை வைத்து அழுத்தும் வரையில் பந்து அமுங்கி, அதன் உள்ளிருக்கும் காற்று அளவில் சுருங்கியிருக்கிறது. நாம் நம்முடைய விரல்களை யெடுத்துவிட்டுக் கையில் பந்தை வைத்துக்கொண்டால், மறுபடி காற்று தன்னுடைய முன் அளவை அடைகிறது. அதாவது காற்றின் ஸ்திதியை நாம் வேறு சக்திகளால் மாற்றிவிட்டுப் பிறகு இப்படி ஸ்திதியை மாற்றுவதற்கு உபயோகப்படுத்தின சக்திகளை நாம் எடுத்துவிட்டால் காற்று தன் பழைய ஸ்திதியை அடைகிறது. அதாவது காற்று தன் ஸ்திதியை ஸ்தாபகம் செய்யும் சக்தி இருக்கிறது. இந்தச் சக்திக்கு ஸ்திதி ஸ்தாபக சக்தி என்று பெயர். இந்தச் சக்தி இன்னும் சில வஸ்துக்களுக்கும் உண்டு. இந்திய ரப்பர், எஃகு, மெலிய தகடுகள் ஆகிய முதலியவைகளுக்கு இந்தச் சக்தி விசேஷமாய்க் காணப்படும்.

காற்றும் பிராணிகளும்:—உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளுக்கும், ஜந்துக்களுக்கும் காற்று அவசியமென்பது மிகத் தெரிந்த விஷயம். அடிக்கடி அநேக ஜனங்களும் பிராணிகளும் நல்ல காற்றில்லாமல் இறக்க நாம் கேட்டிருக்கிறோம். உதாரணமாக ஞாபகார்த்தமாய் முன்நடந்த கல்கத்தா இருட்டறை விஷயம் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. எப்படி விளக்கு மெழுகு வர்த்தி, கட்டை முதலிய எரிவதற்கு காற்று எப்படி அவசியமோ அப்படியே நமது தேகத்திலுள்ள உஷ்ணத்தைப் பரிபாலிப்பதற்குக் காற்று அவசியம். நாம் காற்றை உட்கொண்டு வெளிவிடும்போது நமதுதேகத்தில் உள்ள சில வஸ்துக்கள் மாறுபாடு அடைகின்றன. இம்மாறுபாட்டில் உஷ்ணமுண்டாகிறது. ஆகையால் நமது தேகத்தின் உஷ்ணம் குறையாமல் இருப்பதற்குக் காற்றை உட்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

முன்னமேயே காற்றில் ஏறக்குறைய ஐந்தில் நாலு பங்கு உப்பு வாயுவும், ஐந்தில் ஒருபங்கு பிராணவாயுவும், கொஞ்சம் கரியமல வாயுவும் இருப்பதாகப் பார்த்தோமல்லவா? ஆகையால் நாம் காற்றை உட்கொள்ளும்பொழுது இம்மூன்றையும் உட்கொள்ளுகின்றோம். இவைகளுக்கு என்ன ஆகிறது என்று பார்ப்போம்.

ஒரு குளிர்ந்த கற்பலகையை எடுத்து அதன்மீது சற்று பலமாக வாயால் மூச்சுவிட்டு இரண்டு மூன்று தரம் ஊதவும். அப்பொழுது கற்பலகையைப் பார்த்தால் அது சற்று மங்கலாகக் காணப்படும். பலகையை விரல்களால் தடவ, கையில் ஈரம் காணப்படும். ஆகையால் நாம் மூச்சுவிடும்பொழுது நமது தேகத்தினின்று நீராவி வெளியே வருகிறதென்று தெரிகிறது. இதனால்தான் சிறுபிள்ளைகளும் தங்கள் கற்பலகைகளைச் சுத்தம்செய்ய பலகையின்மீது இரண்டு மூன்றுதரம் ஊதிவிட்டுத் துடைக்கிறார்கள்.

ஒரு கண்ணாடிப்பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் தெளிவான சுண்ணும்பு ஜலத்தை யெடுத்து, அதற்குள் ஒரு குழாய்வழியாக வாயால் மெதுவாய் மூச்சுவிடவும். கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் தெளிவான சுண்ணும்புத் தண்ணீரானது பால்நிறம் அடைகின்றது. கரியமல

வாயு சுண்ணாம்பு நீரை வெண்மையாக்குகிற தென்று முன்னமேயே பார்த்தோம். ஆகையால் நாம் வெளி விடும் காற்றில், கரியமலவாயு ஏராளமாய் இருக்கிறது. நாம் உட்கொள்ளும் காற்றிலுள்ள பிராணவாயு சுவாசப்பையிற் போய் நமது தேகத்திலுள்ள ரத்தத்தோடு கலந்து கரியமலவாயுவாக வெளியே வருகிறது. இப்படி மாறுதல் அடையும்பொழுது உஷ்ணம் உண்டாகிறது. இதனால்தான் உயிருள்ள வஸ்துக்களின் தேகம் உயிரில்லாதவைகளைக் காட்டிலும் உஷ்ணமாக இருக்கிறது.

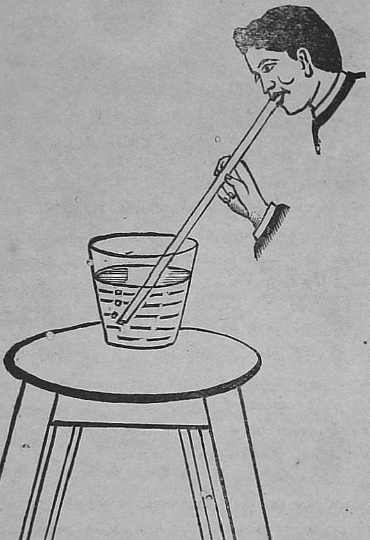

காற்றும் மரமும் செடிகளும்.—எப்படி பிராணிகளுக்குக் காற்று அவசியமோ அப்படியே மரம் செடிகளுக்கும் காற்று அவசியமே. மரம்செடிகள் தங்கள் வேர்கள் மூலமாய்ப் பூமியிலிருந்து ஜலத்தையும், சில உப்புகளையும் எடுத்துக்கொள்வது மல்லாமல், தங்கள் இலைகளிலுள்ள சிறு துவாரங்களின் வழியாய் காற்றையும் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றன.

ஜலத்தில் வளருகின்றன.—பாசிபோன்ற சில செடிகளை எடுத்து ஒரு தண்ணீர் நிறைந்த தொட்டியில் போடவும். பிறகு ஒரு கண்ணாடிக்குழல் பாத்திரம் நிறைய ஜலம் எடுத்து, தொட்டியில் உள்ள ஜலத்தில் இக்குழல் பாத்திரத்தைத் தலை கீழாகக் கவிழ்க்கவும். இப்பொழுது தொட்டியிலுள்ள செடிகளை இக்குழல் பாத்திரத்தில் திணிக்கவும். பிறகு இக்குழல் பாத்திரத்தோடு கூடிய தொட்டியை வெயிலில் சிறிதுநேரம் வைத்தால், செடியின் இலைகளிலிருந்து காற்றுக்கொப்பளங்கள் மேலே கிளம்பப் பார்க்கலாம். இம்மாதிரியாகக் குழல்பாத்திரத்தின் அரைபாகம் வரையில் காற்று நிரம்பியவுடன், அதிலிருக்கும்செடிகளை மெதுவாய் எடுத்துவிட்டு, அதன் வாயை மூடி, அப்பாத்திரத்தைத் திருப்பவும். இப்பொழுது இதை மிக ஜாக்கிரதையாய்த் திறந்து, உடனே ஒரு கொளுத்தின ஊதுவத்தியை அதற்குள் கொண்டுபோனால், அந்த வத்தி உடனே பற்றிக்கொண்டு எரிகிறது. இப்படிக் கொள்ளிக்கட்டையை எரியவைக்கும் குணம் பிராணவாயுவுக்கு உள்ளது. ஆகையால் செடிகளினின்று வெளிவரும் காற்று பிராணவாயு. மரம் செடிகள், கரியமிலவாயுவை யெடுத்துக்கொண்டு பிராணவாயு

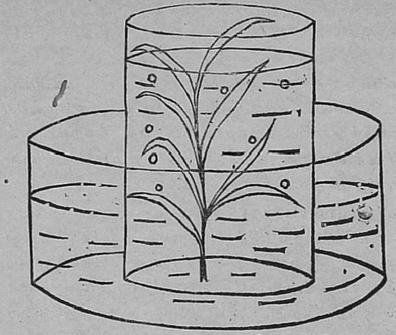

வை வெளிவிடுகிறது. இது பிராணிகள் சுவாஸம் விடுவதுபோன்ற செய்கையல்ல. செடிகளுக்கு வேண்டியகரியை கரியமில வாயுவிலிருந்துஎடுத்துக்கொள்ளுகிறது. கரியமில வாயுவிலிருந்து கரி எடுத்துக்கொள்ளப்பட, அதில் மீதியிருக்கும் பிராணவாயு வெளிவருகிறது. செடிகளுக்கு பிராணவாயு வேண்டியதில்லை யென்பதல்ல. பிராணவாயு அவைகளுக்கும் அவசியம். ஆனால் அந்தப் பிராணவாயுவையும் காற்றிலிருந்துதான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது.

இப்படிக் கரியமிலவாயுவை யெடுத்துக்கொண்டு, பிராணவாயுவை வெளிவிடும் செய்கை எப்பொழுதும் நடக்கவில்லை. சூரிய வெளிச்சத்தில்தான் மரம்செடிகள் இம்மாதிரி செய்யக்கூடும். இரவில் பிராணவாயுவை உட்கொண்டு கரியமிலவாயுவை வெளி விடுகின்றன. ஆகையால்தான் மனிதர்கள், மரம் செடிகள் நிறைந்த விடங்களில் இரவில் படுத்துத் தூங்கக்கூடாது. ஆனற் பகற்காலங்களில் மரம் செடிகளிருக்கும் இடங்களில் உலாவுவது மிக நல்லது.

எம். ஆர். சுப்பிரமணியம், பீ.ஏ., எல்.டி.

மூட நம்பிக்கை

BLIND FAITH

ஆர்யர்களாகிய நாம் பிறந்ததுமுதல் இறக்கும் வரையில் தினம் அதிகாலையில் துயிலினின் றெழுவது முதல் இரவில் நித்திரை புகும்வரையில் செய்யு மொவ்வொரு கர்மாவும் சாஸ்திரப்பிரமாணங்களால்ஆமோதிக்கப்பட்டவைகளா யிருக்கவேண்டுமென்று நம்புகிறோம். சாஸ்திரங்கள் வெவ்வேருகவும், அவற்றின் பிரமாணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவையாயு மிருப்பினும் வழக்கம் என்னும் நம்மைப் பிடித்த பெரும்பேய் அவற்றை ஒருவழிப்படுத்தி நாம் அவற்றைக் கொள்ளும்படி செய்துவிட்டது. வழக்கத்தாலேற்பட்ட வெதையும் அது சாஸ்திரத்தை யொட்டியதோ அல்லது சரியானதோ, தவருனதோ, உண்மையோ, இன்மையோ வென்பதையும் விசாரியாமல் நாம்அனுஷ்டித்து வருகிறோம். ஆனல் ஒன்றைமாத்திரம் பூர்ணமாய் நாம் நம்பியுள்ளோம். அதாவது சாஸ்திரசம்மதமில்லாமல் வழக்கங்களேற்பட்டிரா; சாஸ்திரங்களின் ஆராம்சமே வழக்கங்கள் என்பதே. கன்மமிரண்டொழிய வேறில்லை யென்று வழக்கங் கூறுகிறது. புண்ணிய கர்மம் பரலோக சாதனமாகுமென்பதும், பாபகர்மம் பெருநரகிற் சேர்க்குமென்பதும் நமது நம்பிக்கை. தேவ ஆராதனை செய்வது முதல், திருஷ்டி தோஷத்துக்கும் சூத்திரஸ்பரிசத்துக்கும் அஞ்சுதல் வரையிலுமுள்ளஒவ்வொரு செயலும் புண்ணிய பாபங்களிற்சேர்ந்து விடுகின்றன. ஓர் பார்ப்பனனை பிராதஸ்நானம் ஏன் செய்கிறீரென்று கேட்டால் அது புண்ணிய கர்மாவாகலின் என்கிருன். முண்டனஞ் செய்து கொண்டவனை ஏன் நீரில் மூழ்கிருயென்ருல் அப்படிச் செய்யாவிடில் பாபம் சம்பவிக்குமென்கிருன். தீபாவளியின்போது புத்துடை தரியாவிடில் தோஷமென்கிருர்கள். புசிக்குங்கால் விளக்கணையின் பாபம், விளக்கை வாயினலூதியணைத்தல் பாபம், சோற்றைமென்று தின்னல் பாபம், முழுகிச் சுத்தமா யிருக்கும்போது விழுப்புத்துணியைத் தீண்டினல் பாபம், உச்சிட்ட போஜன மருந்தினல்பாபம், நிலத்தை நகத்தாற் கீறுதல் பாபம், வழி, தீர்த்தம், தேவகுலம், நிழல் இவற்றில் எச்சிலுமிழ்தலும் மலசலாதிகளைக் கழித்தலும் பாபம். இரவில் மாத்தடியிற் றங்கியிருப்பது பாபம் என்று பாபங்களிற் பலவற்றையும், உண்ணுமுன் காக்கைக் குப்பிடி யன்னமளித்தல் புண்ணியம், ஏகாதசியன்று பட்டினி யிருத்தலும் துவாதசியன்று பாரணைசெய்து அத்துடன் அன்று போஜனத்தை நிறுத்துவதும் புண்ணியம், அநாதைப்பிரேதத்தை ஸம்ஸ்காரஞ்செய்தல் புண்ணியம், நீர்க்கிணறு, தடாகம், சத்திரம், சாவடி முதலியவைகளை யுண்டாக்கல் புண்ணியம், அரசவேப்பமரங்களை வைத்துப் பயிராக்கல் புண்ணியம் என்று புண்ணியத்திற் பலவற்றையும் நம்முன்னோர் கூறியுள்ளார். இவ்வித புண்ணிய பாப விஷயங்களைத் தமிழில் ஆசாரக்கோவை யென்னு நூலில் படித்தறியலாம்.

இப்படித் தெய்வ மார்க்கமாயுள்ள விஷயங்களாகட்டும், நன்னெறியை விளக்கும் விஷயங்களாகட்டும், சுகாதார வழியைப் போதிக்கும் விஷயங்களாகட்டும், கைத்தொழிலை யபிவிருத்திசெய்யவேற்பட்டுள்ள விஷயங்களாகட்டும் எவற்றையும் புண்ணிய பாவங்களிலடக்கி அவற்றிற்குப் பலனக சொர்க்கத்தையும் நரகத்தையுங் காண்பிப்பது அறியாக் குழந்தைகட்குப் பூச்சாண்டி பயங்காட்டியும் வேடிக்கைக் கழைத்துச் செல்வதாக வுற்சாகப் படுத்தியும் மருந்து கொடுப்பது போலிருக்கிறது. நாமும் அக்குழந்தைகளைப் போலவே உண்மையைவிசாரியாமல் அவாவினலும் பயத்தினலும் நமது வழக்கங்களை யனுசரித்து வருகிறோம். இப்படிக் காரணமறியக் கவலையின்றி நாம் எவற்றையும் நம்புவதால் சில தந்திர சாலிகள் சாஸ்திரங்களில்லாத பல துர்வாடிக்கைகளையும் சாஸ்திரானுமதி பெற்றிருப்பதாகப் பகர்ந்து நாமவற்றை யனுசரிக்கும்படி செய்துவிடுகிருர்கள். "சாஸ்திராயச சுகாயச" வென்று சாஸ்திரங்களி லேற்பட்டுள்ளவை யெல்லாம் நஞ் சௌக்கியத்தைக் கருதியவையாயும் காரணத்தாலேற்பட்டவையாயு மிருப்பினும், காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி எவ்வெக்காலத்துக்கு எதெது நமக்கு அனுகூலத்தைத் தரத்தக்கதோ, அதனை நுகர்ந்தும் ஏனையவற்றை யொதுக்கியும் நாம் அறிவினராய் வாழ்ந்து வரவேண்டும். மேலும் கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாததுலகளவென்று கலைமடந்தையே யோதியிருக்கின்ருளாதலாலும் நமதுசாஸ்திரங்களை நமக்குத்தந்து நமது முன்னோர்கள் பல நூற்ருண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்து வந்தார்களாதலால் அவர்கள் வெளியிடாத விஷயங்களும் தற்காலத்தவற்குப் புலப்படக் கூடு மாதலாலும் நமது வழக்கங்களால் வந்தவைகளாகட்டும் தற்கால சீர்திருத்தக்காரர்கள்கூறும் புத்திமதிகளாகட்டும் எதையும் மனதிற்கொண்டு அதன் அநுகூலங்களையும்பிரதிகூலங்களையுந் தீர வாராய்ந்த பின்னரே நாம் ஏற்கவேண்டும். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் கால வகையினன் வழுவல வாகையினல் நாம் பழைய வழக்கங்களையே முற்றுமபிமானித்து நவீனக் கொள்கைகளை

உதாசினஞ் செய்தலறியாமையாகும். பல பூக்களிடமுஞ் சென்று நறவமாந்தும் ஈக்களைப்போலப்பலவிடங்களிலுமுள்ள உண்மைகளை யறிவதே புத்திகளினியல்பு. குணமெங்கிருப்பினு மதைக் கிரகிக்கவேண்டுவது கற்றோர் முறைமை. அதுவின்றி எக்காரணத்தை முன்னிட்டோ எவ்வெண்ணத்தைக் கொண்டோ நம் முன்னோரில் எவரேனும் ஒரு வழக்கத்தை யுண்டு பண்ணி யிருப்பின் அது எக்காரணத்தால் ஏற்பட்டது தற்கால அபிவிருத்திக்கு அது ஆவசியமா வென்பதைச் சிறிதும் யோசிக்காமல் முன்னோர் வழியை யனுசரியாவிடின் பெருநரகுக் காளாவோ மென்று பயந்து ஒரு வழக்கத்தைக் கொள்ளுதல், ஆட்டின் தன்மையை தெரிவிக்கிறது. மானிடர்களுக்கும் மிருகங்களுக்குமுள்ள முக்கிய வித்தியாசம் முற்கூறியோர்க்குக் காரணகாரியங்களை யறிய திறனிருக்கப் பின் சொல்லியவைகட்கு அத்திறனில்லாமையே. மனிதர்க்கிருக்கு மத்திறமையைச் சரியாயுபயோகப்படுத்தாவிடின் அம் மனிதர்க்கும் மிருகங்கட்கு மதிக வித்யாசங் கிடையாதென்பதெமது துணிபு. நம்முன்னோர் கூறியதே யுண்மை, நாம் செய்வதே சரியானது என்று சாதிப்பவர் அவ்வுண்மையின் காரண காரியங்களை நன்கறிந்திருக்க வேண்டும். அஃதின்றி நம்முன்னோர் தகுந்த காரணமின்றி ஒரு வழக்கத்தை யுண்டுபண்ணி யிருக்கமாட்டார். அக்காரணமவரைக் கேட்டாற்றான் றெரியும். நமது கடமை அவ்வழக்கத்தை வழுவாமல் பாதுகாக்க வேண்டியதே யன்றி, அதன் காரணங்களை யறிய வேண்டுவதன்று என்று சொல்பவர் கொக்கைப்போலுமோரே மதியுடையாராவார். மனிதனறிந்த விஷயமோ வெகு சொற்பம். அவனறியாத விஷயம் கங்குகரையற்றது. அப்படியிருக்க ஒவ்வொரு விஷயத்துக்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்கவுங் கூறவும் மனிதனாலாகுமா? அப்படிக் கண்டுபிடித்துக் கூறினாலு மக்காரணங்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளுஞ் சக்திதான் ஒவ்வொரு மனிதனுக்குமிருக்கிறதா? ஆதலின் சிலவற்றை நாம் நம்பத்தான் வேண்டும். சிலவற்றைப் பரீட்சித்த பின்னரே நாமேற்கவேண்டு மென்று ஆட்சேபனை யுண்டாகலாம். வாஸ்தவம். யானைமுத லெறும்பீராகவுள்ள ஜீவகோடிகளனைவற்றிலும் மனிதனொருவனே கல்வி கேள்வி நிறைந்துள்ளவன். மற்றைய சிருஷ்டிப் பொருள்கள் யாவும் மனிதனுக்கிருக்குஞ் சாமர்த்தியத்தைப் பெறாதவை. கடவுளைச் சிருஷ்டி செய்ததும் மானுஷ விருதயமே. கடவுளைச் சூனியமாக்கியதும் மானிட மனமே. சகல சாஸ்திரங்களையுங் கலைஞானங்களையும், வித்தைகளையுந் தொழில்களையும் உண்டாக்கியவன் மனிதனே. இவ்வுலகில் மனிதனால் ஒரு காரியம் ஆகவில்லையென்றால், பின்னெவரா லக்காரியம் நிறைவேறும்? இயற்கையா யமைந்துள்ளவை நீங்கலாகச் செயற்கையாயுள்ள வனைத்தும் மனிதன் தன் புத்தியாலுண்டாக்கியவை. அப்படி யியற்கையாயேற்பட்டவைகளையும் பரீட்சிப்பதும் அவற்றிற்கு இலக்ஷணங் கூறுவதும் மனிதனுடைய தொழில். இப்படிப்பட்ட வரிய செயல்களைப் புரியத் திறம்பெற்றிருப்பதனாலன்றோ 'அரிது அரிது மானிடராதலரிது' என்றார் ஒளவைப்பிராட்டியார். ஆதலால் அம்மனிதனுடைய கடமை அறியக்கூடாதவைகளையு மறிந்து கொள்வதே. மனிதனறியாவிடில் பின்யாவர்தாமறிந்து கொள்ளக்கூடும். கடவுள் நேரேவந்து மனிதனிடம் ஒரு விஷயமுஞ் சொன்னதில்லை. அப்படிக் கடவுள் சொன்னதாகக் கூறியுள்ள விஷயங்கள் மனிதன் சொன்னவையேயன்றி வேறல்ல. தம்மினுங் கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிதல் மனிதனுக்கு அவசிய குணமாதலின் மனிதன் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்து காரணத்துக் கொவ்வாதவைகளை யேற்றுக்கொள்ளாப் பின் வாங்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவன்நகைப்புக்கிடமாவான். மூடநம்பிக்கையை விளக்க ஒரு சிறு கதையுண்டு. அதாவது.—

ஒரு மடத்தில் ஒரு பூனை வளர்ந்துவந்தது. ஜீவகாருண்ணியரான அம்மடாதிபதி அப்பூனையிடமும் பட்சம் பாராட்டி வந்தாராகையால் அது அச்சமின்றி அவர்மேல் தாவிக் குதித்து விளையாடிவரும். தன் சமாதிக்குப் பங்கமுண்டுபண்ணு மென்றெண்ணி அவர் அப்பூனையை ஒரு தூணிற் பிணித்த பின்னரே தினம் யோகாப்பியாசஞ் செய்வார். அம்மடாதிபதிக்குக் காலமானபின் அப்பூனையு மம்மடத்தைவிட்டு எங்கோ ஓடிவிட்டது. புதிதாய் மடாதிபத்தியம் வகித்தவர்க்கெதிரில் சீடர்கள் ஒரு பூனையைப்பிடித்துக் கொணர்ந்து நிறுத்தவே, அச்சாது, இப்பூனை யெதற்காக வென்றுகூவினார். அதற்குச் சீடர்கள் இம்மடத்தில் பூனையை முதலில் தம்பத்தில் பிணிக்காமல் யோகஞ் செய்யப்படாது. அப்படிச் செய்யும் யோகத்துக்குப் பலனுமில்லை. அந்த யோகிக்குப் பெருமையுங் கிடையாது என்றார்கள்.

வி. சுப்பிரமணியம், பீ. ஏ.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத்தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாசத்துக்கெதிரே யிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும்.

மானேஜர்.

உபநிஷத் ரத்தினமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

33 அக்ஷ்யுபநிஷத் (72)

ஸப்தபூமிகா வித்தையினல் அறியத் தகுந்ததும், ஆனந்தமாயிருப்பதும், விதேஹ முக்தியைத் தரக் கூடியதுமான, ஸ்ரீராமச்சந்திர பதத்தை வணங்கு கிறேன்.

பகவானன ஸாங்கிருதி என்பவர், ஸூர்யலோகம் போய் சாக்ஷுஷ்மதி என்னும் வித்யையாய் அவரை வழிபட்டார். "ஸ்ரீ ஸூர்யாய அக்ஷிதேஜஸேநம: என்னை அஸத்திலிருந்து ஸத்துக்கும், தமஸிலிருந்து ஜ்யோதிக்கும், மிருத்யுவிலிருந்து மோக்ஷத்திற்கும் மாற்றிவிடும் என்று பலவாருகத் துதிசெய்து அவர் வேண்டிக்கொண்டார். (இங்கு சாக்ஷுஷ்மதீ வித்யை விஸ்தாரமாக வேத மந்திரங்களால் கூறப்பட்டுள்ளது).

ஸூர்யநாராயணர் இதைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்து "இந்த வித்யைத் தினந்தோறும்சுத்தமாய் அத்யயனம் செய்யும் ப்ராஹ்மணன் ஸகலவித பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை அடைவன். அவனுக்குக் கண்நோய் வருவதில்லை. அவன் குலத்தில் குருடரே பிறக்கமாட்டார்கள். இந்த வித்யை 8 - ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உபதேசித்த பின்புதான் ஸித்தியாகும். இவ்வாறுணர்பவன் மஹானுவான்" என்று அநுக்ரஹித்தார்.

பிறகு ஸாங்கிருதி ப்ரஹ்மவித்யை தமக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு ஸூர்யன் பதில் கூறலுற்ருர்.

'ஹே! ஸாங்கிருதே! நான் சொல்வது துர்லபமான ஞானம்; இது வந்துவிட்டால் ஜீவன்முக்தி கைகூடிவிடும். அப்பொழுது ஸர்வம், ஏகம், அஜம், அனந்தம், த்ருவம், ஆகிய ரூபத்துடனுள்ள சித்ரூபத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சாந்தமாய் ஸுகிக்கலாம்.

'அறியக்கூடிய தனிப்பொருள் உண்டென்றஅறிவு இல்லாமலிருப்பதாகிய நிலையையே ஸ்வபாவமாய் மனத்தை ஒடுக்கும் யோகம் என்பார்கள். இந்த யோகத்திலிருந்துகொண்டே கடமைகளைச் செய்து தீர்க்கவேண்டும். இவ்வாறின்றிக் கர்மங்களில் புகவே கூடாது. இவ்வாறு ஒழுங்குப்படி செய்துவந்தால், மனம் வாஸனைகளைவிட்டு நீங்கும். உதாரரூபமான தொழில்களில் முயன்று ஸந்தோஷம் உண்டாக்கும், அற்ப கார்யங்களை விட்டு விலகும், ரஹஸ்யங்கள் வெளிவாரா, புண்யகர்மங்களைக் கைவிடாது, பிறர் நோகும் கார்யங்களில் முயலாது, பாபத்தைக் கண்டால் நடுங்கி விலகும், போகத்தை விரும்பாது, பிரியவார்த்தைகளே பிறக்கும், ஸத்ஸங்கத்தையே நாடும், சாஸ்திரவாஸனையுடனேயே இருக்கும், மனம் இந்நிலையை அடைந்தால்தான் முதல் யோக பூமி கைவந்ததாகும். இவனுக்குப் பூமிகாவான் என்று பெயர். மற்றவனுக்கு ஆர்யன் என்று பெயர்.

'பிறகு **விசாரம்** என்ற இரண்டாம் பூமி கையே. ஸதாசாரம், தாரணை, த்யானம், கர்மம் முதலியவைகளில் தேர்ந்த பெரியோர்களை யடுத்து, பதார்த்த விபாகம் கார்யாகார்ய விவேகம் பெற்று, பாம்பு சட்டையுரிப்பதுபோல, மதம், அபிமானம், மாத்ஸர்யம், லோபம், மோஹம் இவைகளை விட்டுவிடுபவனே இப்பூமியை அடைந்தோன். சாஸ்திரம் குரு இவர்களை ஸேவித்து, ஸகல ரஹஸ்யத்தையும் உணர்ந்துவிடுவான் இவன்.

'மூன்ருவது பூமிக்கு **அஸம்ஸர்க்கம்** என்று பெயர். ஆசை நாயகன் புஷ்பசயனத்தை ஆவலுடன் அடைவதுபோல முமுக்ஷு இந்தப் பூமியை நோக்கிவருவன். சாஸ்திர விஷயங்களில் மனம் ஊன்றி, தவம், வர்ணாச்ரமத்திற்கு அப்பாற்படல், ஆத்மவிஷய ஆசை, இவைகளில் பழகி, தேஹஸுகங்களை ஒரு பொருட்டாக மதியாது காலங்கழிப்பர் இப்பூமியை அடைந்தோர். எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு சித்த சமத்தால் விளங்கும் அஸங்கம் என்னும் ஸுகத்தில் மூழ்கி இவர் காலங்கழிப்பர். இவை மூலமாகப் பின்னர் இவர்களுக்கு உண்மை வஸ்து தர்சனமாகும். இப்பூமியை அடைந்தவர்களுக்கு உண்மை விஷயஞானம் இல்லாமலேதான் இருக்கும். இந்தப்பூமியில் ஸாமாந்ய மென்றும், சிரேஷ்டமென்றும் இரண்டு பாகுபாடுகள் உண்டு. 'நான் கர்த்தா வன்று, போக்தாவன்று, ஸுகதுக்கங்கள் பூர்வஜன்மபலன்கள், அல்லது ஈச்வரச் செயல்கள், போகங்கள் அபோகங்களே! ராகங்கள் ரோகங்களே! ஸம்பத்து ஆபத்தே! ஸம்யோகம் வியோகத்திற்காகவே!' என்ற மாருக் கருத்துடன் அநுஸ்தை யோடு கடமைகளைச் செய்து வருவதே, ஸாமான்ய அஸம்ஸர்க்கம். 'நான் கர்த்தாவல்ல, ஈச்வரன் கர்த்தா' அல்லது என் ப்ராரப்தம் கர்த்தா, என்று பூர்ணநம்பிக்கையுடன் கர்மங்களை விட்டு விலகி, மௌனம் சாந்தம் இவைகளைப் பின்பற்றி நிற்பதே சிரேஷ்டமான அஸம்ஸர்க்கம்.

'ஸந்தோஷம் திருப்தி இவைகளால் நிறைந்தது முதல்பூமி. இவை மனதில் அமிருததாரைபோல நிற்கும். இவைகளால் மனதில் உள்ளத்துறவு ஏற்படும்,

உடனே அடுத்த பூமிகளுக்குப் போகவேண்டி வரும். இதனுல் மனிதன் ஸங்கல்பம் ஒடுங்கி துறவுபூர்ணமாகும். இம்மூன்று பூமிகைகளுக்கும் ஜாக்ரதாவஸ்தை என்று பெயர்.

“ முதல் மூன்று பூமிகள் அப்யாஸ பலத்தால் அஞ்ஞானம் நாசமடைந்த உடன் நான்காம் பூமி கைகூடிவிடும். உடனே ஸமதிருஷ்டிவரும். அத்வைதம் ஸ்திரப்பட்டு, த்வைதம் நாசமடைந்த உடன் உலகம் ஸ்வப்நம் போலத் தோன்றும். ஆதலால் இந்தப் பூமிக்கு ஸ்வப்நாவஸ்தை என்று பெயர். மனம் சரத்கால மேகம்போல வரவர ஒடுங்கிக்கொண்டே வரும்.

“ ஐந்தாவது பூமியை அடைபவர்களிடம் ஸத்வம் மாத்திரம் மிகுந்து நிற்கும். இதில் மனம் முற்றிலும் ஒடுங்கிவிடுவதால் ஜகத் மாறுபாடுகளே தெரியாது. ஆதலால் இந்த அவஸ்தைக்கு ஸுஷுப்தி என்று பெயர். இந்நிலையைப் பெற்றவர்கள் சாந்திபெற்று அத்வைத மாத்திரமாகவே யிருப்பர். த்வைத ஆபாஸம் நீங்கிவிடும். ஒருவித ஸந்தோஷமும் ஞானமுமே இங்கு இருக்கும். வெளி வ்யாபாரம் ஏற்பட்டாலும் அந்தர் முகனுகவே இவன் இருப்பன். சிரமம் அடைந்து இங்கு வந்திருப்பதால் தூங்குகிறவன் போலவே யிருப்பன் இவன்.

“ அடுத்தது **துரீயம்** என்னும் ஆரும் பூமி. இங்கு வந்தவன் ஸத் ரூபனு மல்ல, அஸத் ரூபனு மல்ல, எவ்வித அஹங்காரமும் அற்றவனே. கேவலம் மனனம் குறைந்து அத்வைதத்தில் நிர்ப்பயனுக நிலைபெற்றிருப்பன் இவன். ஸந்தேஹம் சாந்தியாகி, அகங்கார க்ரந்தி வேரறுபட்டு, நல்ல பாவனைகள் குடிகொண்ட ஜீவன்முக்தன், இங்கு வந்து நிர்வாண பதம் பெற்று சித்திர தீபம்போல நிலைபெற்றிருப்பன்.

‘ இதிலிருந்து ஏழாம் பூமியாகிய **விதேஹ முக்தி** வரும். இது வாக்குக்கெட்டாத பதம். இதுவே முடிவானது. லோக, தேஹ, சாஸ்திர வாஸனைகளை முற்றும் துறந்து, ஸ்வாத்யாஸத்தைப் பேர்க்கவேண்டும்.

‘ விச்வன் ப்ராஞ்ஞன் முதலியவர்களும் ஓங்கார ரூபம் விச்வன், அகாரம்; தைஜஸன், உகாரம்; ப்ராஞ்ஞன் மகாரம் ஸமாதி. காலத்திற்கு முன்பாகவே எல்லாவற்றையும் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மக்கிரமமாகச் சிந்தனை செய்து சிதாத்மாவில் லயமாக்க வேண்டும். நித்யசுத்த புத்த முக்தஸத் அத்வயனுகவிருந்து ஆனந்தமயனுகி ‘நானே ப்ரணவாகாரமான வாஸுதேவன்’ என்று பாவனை செய்ய வேண்டும்.

‘உலக வஸ்துக்களெல்லாம் அடி, நடு முடிவில் துக்க ரூபமேயாக விருப்பதால் எல்லாவற்றையும் விட்டு விலகி தத்வ நிஷ்டனுகி விடு. அவித்தைக் கப்பாற்பட்டதாயும், அமலமாயும், ஸர்வ ஆபாஸமற்றதாயும், ஆனந்தமாயும், அமலமாயும், சுத்தமாயும், மனோவாக்குக்களுக்கு எட்டா ததாயும், பிரஞ்ஞான கனமாயும், உள்ளப்பிரஹ்மமே நான்’ என்று பாவனையில் இடைவிடாது பழகவேண்டும்.

உயர்பதம்

HIGH POSITION

यथाचतुर्भिः कनकम् प्ररीक्ष्यते
तुलार्पण च्छेदन तापताडनैः ।
तथाचतुर्भिः पुरुषः परीक्ष्यते
कुलेन शीलेनच विद्ययागणैः ॥

உயர்பதம் முன்வினைப் பயனு லொளிரும்
ஆதிப் பரம னவன்போல் வினையும்
நித்திய மாகி நீங்கா நிலையதாம்
பிறவிக டோறும் பிரியா திருக்கும்
பரமன் முன்பே பலிக்கும் பிறவிகள்
முந்திய பிறவியில் மூதறி வுள்ளோர்
சேர்க்கையாற் சேரும் நற்குணந் தானும்
கல்வியு மவ்விதங் கலக்குந் தொடர்ந்தே
கல்வியுங் குணமுங் கலத்த லரிதாம்
கல்வி கிடைத்தும் பிழைப்புக் கடினமாம்
குணந்தான் மிகினும் வறுமை குடிகொளும்
இரண்டு மிருப்பினுஞ் சுகவாழ் விலதாம்
குணமது கூடப் பிறப்ப தொன்றும்
ஒழுக்கந் தினமு மொழுகு நன்னடை
நற்குல மதனையும் முன்வினை நல்கும்
குணமுங் குலத்தாற் கூடுதல் முறையாம்
குணமு மொழுக்கமுங் கூடிய கூட்டம்
கல்விக் கழகாங் காசினி யெங்கும்
மூன்று மமைந்தோர் முழுநிலத் தேவர்
புதவியுஞ் சேரிற் பலன்பெறும் நான்கும்
நான்காற்சிறந்தோர் நரரைக் காப்போர்
இவரா லுதிக்கும் மாந்தர் சுகந்தான்
உலகிற் பொன்போ லொளிர்வார் இவர்தாம்
தரமாம் பொன்னின் தன்மையை மாந்தர்
நான்கு விதத்தா லறிந்தே நவில்வர்
ஒன்று நிறையால் இரண்டது தீயால்
அடித்துப் பார்ப்பதால் மூன்றது மாகும்
சாய்த்து வெட்டலாற் சார்ந்திடும் நான்கே
உத்தமர் தன்மையை யோதுவ ரிவ்விதம்
குலத்தாற் சீலந் தன்னுற் கோதிலா
வித்தையாற் குணத்தால் வேண்டுவர் நான்கையும்
மூர்த்தி தலங்கள் தீர்த்தம் மூன்றும்
சிறக்கு நாடுஞ் சிறப்புறு மிவரால்
உலகு சுகிக்க வுழைக்கு முத்தமர்

244

HIS HIGHNESS THE MAHARAJAH OF PUDUKOTAH

ஹிஸ் ஹைனஸ் புதுக்கோட்டை மஹாராஜா அவர்கள்

நித்திய சீவர்கள் நெடுநீர் வைப்பில்
பஞ்சமா பூதப் பண்டமாங் காயம்
அழியினு முத்தம ரழியா ரென்றும்
இவர்தம் பெருமை யுலகி ரென்சொல்வேன்
ப்ரமன் சத்துவம் பதிந்த நற்பொருள்
இரவும் பகலு மொளிரு நன்மணி
அவரவர் குறைவை யகற்று மோர்தரு
கருணை பொழியுங் கனமாக் கொண்டல்
பிரமன் படைப்பிற் பெருமணி நாயகம்
கைத்தொழில் வர்த்தகம் கல்விவே ளாண்மை
நான்கையுங் காக்கும் நற்குண நீரர்
ஊதியம் நாட்டினி லோங்கச் செய்பவர்
தென்றமி ழாரிய மரசர் செம்மொழி
மூன்றையு மொருகணுப் பார்க்கும் முதல்வர்
மங்கையர் கல்வியை மண்மேற் காக்கச்
சாதி குலத்தின் சார்பைக் கைவிடார்
பாரிற் கிடைத்தது பரம னருளே.

மூதுரை மேற்கோள்

நீரளவே யாகுமா நீராம்பல் தான்கற்ற
நூலளவே யாகுமா நுண்ணறிவு—மேலைத்
தவத்தளவே யாகுமாந் தான்பெற்ற செல்வங்
குலத்தளவே யாகுங் குணம்.

தி. வேங்கடராம ஐயங்கார்.

கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம்.— இரும்புக்கும் காந்தத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தைப் போன்றது கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம். அப்படியாயின் கடவுள் என் மனிதனைக் கவர்வதில்லை? சேற்றில் அழுந்திக் கிடக்கும் இரும்பு, காந்தத்தின் கவர்ச்சியால் இழுக்கப்படாதது போல், மாயையில் அழுந்தி யுழலும் ஆத்மாவும் பகவானுடைய கவர்ச்சியை யுணர்கின்றானில்லை. ஆனால் மண்ணனது நீரால் கழுவப்பெற்றுக் கழிந்த காலையில் இரும்பு தாராளமாய் அசைவதுபோல், ஜீவாத்மாவும் தன்னை உலகத்தில் இழுத்துக் கட்டும் மாயையாகிய சேற்றை பிரார்த்தனை, பச்சாத்தாபம் முதலியவற்றால் ஸந்ததம் உண்டாகும் அன்பு நீரால் கழுவுங் காலையில், விரைவில் பகவானால் ப்ரேமபாசங்கொண்டு இழுக்கப்படுகிறான்.

—உபதேசரத்னமாலை.

ஆரிய ஸங்கீதமுறை

ARYAN MUSIC

ராகம் அப்பியஸிக்கவேண்டிய முறை

இனி நாம் ராகம் பாட எப்படிக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதையும், சரியான ராகஞானம் உண்டாகும் விதம் எப்படி என்பதையும் அறியவேண்டும். ஏற்கனவே நாம் பாட்டுக்கள்தான் முதலில் ஏற்பட்டன வென்றும், பிறகு வெகுகாலம் சென்றபின் ராகம் என்பது பாடப்படும் வழக்கத்தில் வந்ததென்றும் சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? அதிலேயே ராகம் என்னும் பாட்டுக்கு ஆதாரபூதமான விஷயம் அறியவேண்டுமென்றால், பாட்டுக்களாகிய ஆதேயத்தை முதலில் அறிந்துகொண்டு பிறகு அதிலிருந்து ராகமாகிய ஆதாரத்தை அறியவேண்டியதாகிறது. உதாரணமாக, ஒருவன் ஆநந்தபைரவி என்னும் ராகத்தின் ஸ்வரூபம் அறியவேண்டுமென்றால் ஸீஸபத்யம் பாடும் பெண்களிடம் காதால் கேட்டு உணர்ந்து, பிறகு வேறு தினுசுப்பாட்டுக்களையும் காதால் கேட்டு, பத்யம் பாடும்ராகத்துக்கும் வேறுபாட்டுக்களின் ராகத்துக்கும் பேதம் இருப்பதைக் கண்டறிந்து, பிறகு பத்யம் பாடும் ராகம் ஆநந்தபைரவி என்று கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு குழந்தைக்குக் கன்றுக்குட்டி என்கிற ஞானத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றால் நாலைந்து கன்றுக்குட்டிகளைக் காண்பித்து, கன்று அல்லாத வேறு சில வஸ்துக்களையும் காண்பித்து அவைகளிலிருந்து கன்று என்னும் ஞானத்தை (தர்க்க சாஸ்திரப்படி உபமானத்தைக்கொண்டும் வியதிரேகத்தைக்கொண்டும்) ஏற்படுத்துவதுபோலவே, ஒரு ராகத்தைக் கற்றுக்கொடுக்க அந்த ராகத்தில் முதல்தரமாக ராகபாவத்தை நன்றாய் அடக்கியுள்ள ஸாஹித்தியத்தைப் பாடிக் காண்பித்து அதிலிருந்துதான் ராக ஞானத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். "லக்ஷியத்திலிருந்தே லக்ஷணத்தைக் காணவேண்டும்." பாட்டுக்களைக் கேட்டே ராகத்தின் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தறியவேண்டும்.

சாதாரணமாய்க்கூட, ராகம் அறியவேண்டுமென்றால் தமிழ்த் தேசத்தில் உள்ளவர்கள் அவர்கள் காதில் விழும் "அருணாசலக் கவி ராம நாடகம்" என்னும் நூலிலிருந்து ஒரு பதத்தைப் பாடச்சொல்லி அதிலிருந்து அந்தப் பதம் எந்த ராகமோ அந்த ராகத்தை அறிந்துகொள்ளும் வழக்கத்தை யாரும் பார்க்கலாம். என்றாலும், பாட்டுக்களைமட்டும்கேட்டு அதிலிருந்து உண்டாகிற ராகபாவ ஞானம் அந்த ராகத்தைப்பற்றிய

ஸ்தூல ஞானம்தான். அதாவது, இந்த ஞானம் இதைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவருக்குத் தானே ராகங்களைப் பாடும் சக்தியைத் தராது. அந்த ராகத்தைப்பற்றிய பூரண ஞானத்தையும் தராது. அதாவ்து அந்த ராகத்தைப் பாடுவதில் பிசகுகள் ஏற்படும் பக்ஷத்தில் அதைக் கண்டுபிடிக்கும் சக்தியைத் தராது. ஒரு வித்துவான் சுகம் தராமலே பாடிக்கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில் அதில் இன்ன விஷயம் குறைவு; அதனல் ரஸபங்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. எப்படி ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு பாஷையில் பேசமட்டும் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டால் அது விவகாரம் முதலியவை செய்யப் போதுமானதா யிருந்தபோதிலும், பேச்சுக்கு அந்தக் குழந்தைக்கு அந்தப்பாஷை தெரியும் என்று சொல்லிக்கொண்டாலும், அந்தப் பாஷையில் பூர்ண ஞானம் வந்துவிட்டது என்று சொல்வதற் கிடமில்லையோ:— அதாவது அந்தப் பாஷையின் அக்ஷரங்களை அறிந்து கொண்டு பேசும் வார்த்தைகள் இன்னதுதான்; இவ்விதமாக ஆனவை; என்று அறிகிறவரையில், அந்தக் குழந்தைக்குத் தெளிவான பாஷாஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டது; அந்தப் பாஷையைப் பிறருக்குத் தெளிவாகவும் எளிதாகவும் கற்பிக்கக்கூடும் என்னும்படியான சக்தி ஏற்படாதோ அதுபோலவே வார்த்தை சொல்வதாகிய (அதாவது வார்த்தை சொல்வதைக் கேட்டறிவதாகிய) ராகங்களைப்பற்றிய ஸ்தூலஞானம் ஏற்பட்டவுடன் அது பூரணஞானம் அல்லவென்றும் நாம் அந்த ராகத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஒருவாறு அறிந்துகொண்டதாகவும் நினைக்கலாமே யொழிய அந்த ராகத்தைப் பாடிக் காண்பிக்கவாவது சொல்லிக்கொடுக்கவாவது முடியாதகாரியம் என்றும் நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறோமல்லவா? [இப்படியிருக்க நம்மவர்களில் வெகு பேர்கள் தாங்கள் நல்ல ஸ்திதியில் இருப்பதினலோ அல்லது மற்றெந்தக் காரணத்தாலோ இங்கிலீஷ் பாஷை தப்பும் தவறுமாய்ப் பேசக்கூடிய ஒரு பட்லர் இங்கிலீஷில் நன்ருய்ப் பிரஸங்கம் செய்யப்படும் காலத்தில் அதைப்பற்றிக் குணதோஷம் சொல்ல ஆரம்பித்தாலெப்படியோ, அதுபோல, மேலே சொன்னமாதிரியான ராகத்தைப்பற்றிய ஸ்தூல ஞானத்தையே ஸங்கீத பூரண ஞானம் என்னும் பிரமைகொண்டு ஸங்கீத வித்துவான்களது பாட்டைக்குறித்து ஏற்றம் குறைவு சொல்வது [வழக்கமா யிருக்கிறது என்று நாம் காணலாம்.]

மேலே சொன்னதைக்கொண்டு நாம் முக்கியமாய் அறியவேண்டியது என்னவென்ருல், அந்த உபமானத்துக் கொத்தபடி, நாம் ராகத்தின் ஸ்தூலபாவம் என்னும் "பேசும் பேச்சு" என்பதை யறிந்தவுடன் அது பூரண ஞானம் அல்லவென்று அறிவதுடன், அந்தப் "பேசும் பேச்சு" எந்த வார்த்தைகளால் ஆனதென்பது நாம் அடுத்ததாய் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். அதாவது, அந்த ராகத்தின் அமைப்பில் உள்ள சின்ன சின்ன பாகங்கள் (Phrases) அந்த வார்த்தைகளுக்குச் சமானமாகும். நாம் அடுத்ததாய் அதை அறிந்துகொண்டு விடவேண்டும். அந்தச் சிறு பாகங்களை அகாரமாய் உச்சரித்து வழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு வார்த்தைகள் லிபிகளால் ஆனவை என்பதுபோல் அச்சிறுபாகங்கள் (Phrases) சில ஸ்வரங்களால் ஆனவை. ஆகவே, அந்த ஸ்வரங்கள் அந்த ராகத்தின் லிபிகளாம். எப்படிச் சில லிபிகள்தான் சேர்ந்து ஒரு வாக்கியமாகிறதோ, அப்படியே சிலசில ஸ்வரங்கள் மட்டுமே சேர்ந்துதான் ஒரு ராகமாகிறது. ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின் லிபிகள் பதினும். இந்தப் பதினறும் ஸ்வரங்கள் என்று வழக்கத்தில் உள்ளவைகளே.

நாம் முதல் முதல் ராகத்தின் சின்னபாகங்கள் (Musical Phrases) எந்த ஸ்வரங்களானதோ அதைக் கற்றுக்கொண்டு அதிலிருந்து ஸ்வரபேத ஞானத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இந்த ஸ்வரபேத ஞானம் உண்டாகும்போதே ஸ்வரங்களை எழுதவும் தனியாய் உச்சரிக்கவும் பழகிக்கொண்டு விடவேண்டும். இப்படி உண்டாகும் ஸ்வர ஞானம்தான் சரியான ஸ்வர ஞானம் என்று நாம் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனல் நம்மவர்களில் ஸ்வர ஞானம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் மாதிரி மேல் சொன்ன முறைப்படியல்ல. மாணுக்கர்களும் சரி, பாடகர்களும் சரி எல்லாரும் அப்படி ஸ்வரஞானம் செய்துகொள்ளாமல், ஸரளியையும், (ஒவ்வொரு ராகத்தின் ஆரோஹ அவரோஹம்) ஜண்டை வரிசைகளையும் அப்பியஸித்துக்கொண்டு அந்தந்த ராகங்களுக்குத் தகுந்தவாறு ஸ்வரஞானம் செய்துகொள்வது வழக்கத்திலிருக்கிறது. இப்படி ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிற ஞானம் கீர்த்தனங்களில் உள்ளடங்கிய ராகத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாமல் இருப்பதால், நாம் இந்த ஸ்வரஞானத்தைக்கொண்டு பாடும் காலத்தில், எந்த ராகத்தைப் பாடினலும் அந்த ராகத்தின் சரியான ஸ்வரூபம் வாராமல் சுகம் தராமல் இருக்கிறது. ஒருவர் பாடும் பாட்டு காதில் ஏறி, இன்னெருவர் பாட்டுச் சுகம் தராமல் இருப்பதற்கு மூல காரணம் இந்தமாதிரி ஸ்வரம் பாடுவதேயாம், சில

பாடகர் பாடும் காலத்தில் ஏகமாகச் சத்தங்களைப் போட்டுக்கொண்டு கேட்பவர் மனதில் சண்டைபோடுகிற அவசரமாய் ஸ்வரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு மேலே சொல்லியவாறு ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஸ்வர ஞானத்தின் உபயோகத்தால் பாடிக்கொண்டிருப்பதனுல், அவர்கள் சுகமாய் பாடத் தெரியாதவர்கள் என்கிற அபிப்பிராயம் கேட்பவர் மனதில் ஏற்படுத்துவதுடன், இதுமாதிரிதான் நமது முன்னோர்களாகிய ஆரியர்கள் அனுபவித்த ஸங்கீதம் இருந்திருக்கும் என்றும், அவர்கள் ஸ்வரம் பாடியதும் இப்படித்தான் முரட்டுத்தனமாய் இருக்கும் என்றும், ஸங்கீதத்தில் வித்வத்து ஏற ஏற அது சுகம் தாராமல் பாடக் கற்றுக்கொள்வதுதான் என்கிற நமது ஸங்கீதத்தைப்பற்றிய ஒரு அபாண்டமான அபவாதத்தை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள் என்பது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே. [காலம் சென்ற ஸ்ரீ மஹா வைத்தியநாத அய்யர் அவர்கள், ஸ்வரம் பாடுவதைக் கேட்டிருப்பவரும், அவரது சிஷ்யர்கள் இப்போது ஸ்வரம் பாடுவதைக் கேட்டிருப்பவரும் ஸ்வரம் பாடுவது குருமுகமாய் அப்பியசித்து வரவேண்டுமேயொழிய தனக்குத்தானுகவே வரும் விஷயமல்லவென்று எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்.]

நமது சாஸ்திர ரீதியான ஸங்கீதம் என்று சொல்வது என்னவென்றால் எந்த ஸங்கீதம் சுகம் தரவில்லையோ அது சாஸ்திரத்துக்கொத்த ஸங்கீதம் அல்ல என்பதும்; சாஸ்திர ரீதியான ஸங்கீதம் கலட்பில்லாது சுகம் தரும் ஸங்கீதம் என்பதுமாம்.

எப்படி நமது காலத்தில் எந்த வித்தையும் சரியான முறைப்படியும், மாணுக்கர் எளிதில் அந்த வித்தையின் நுட்பங்களை அறியும்படிக்கும் கற்பிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அதுபோலவே ஸங்கீதமும் சரியான முறைப்படி பொதுவாய்க் கற்பிக்கப்படுகிறதில்லை. என்றாலும் சிலதீக்ஷணமான புத்தியுள்ளவர்கள் உபாத்தியாயர் பலம் இல்லாமல்கூட அவரது பூர்வ ஜன்ம ஸம்ஸ்காரத்தால் ஸங்கீதத்தின் தத்துவத்தை அறிந்துவிடுகிறார்கள். அவர்களே, நாம் மஹான்களென்று சொல்லும் ஸ்ரீதியாகய்யர், மஹா வைத்தியநாத அய்யர் முதலானவர்களாம்.

மேலே சொல்லிய முறைப்படி ஸ்வரஞானம் பயிற்சி செய்து கொண்டவர்க்குப் பாடும் பழக்கம் நல்ல வழியில் செல்லுமே யொழிய கெட்ட வழியில் ஒரு போதும் போகாதென்பது நிச்சயம்.

பி. எஸ். சுந்தரம் ஐயர், பீ. ஏ., எல்.டி.

மனிதன்—அவனது யாத்ரை

MAN AND HIS LIFE JOURNEY

ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசத்திற்கு யாத்ரை செய்யும் ஒருவன், ஏதோ ஓர் விஷயத்தைத் தன் கருத்தில் வைத்தே அந்தயாத்திரையைத் தொடங்குவானே யொழிய, ஒரு காரணமுமின்றி யாத்ரை தொடங்கவே மாட்டான். அக்காரணமும், தனக்கு நயம் பயக்குவதாக இருக்குமே யல்லது நஷ்டம் விளைவிக்கத் தக்கதாயிராது. இதுபோல், நாம் நமது வாழ்நாள் யாத்ரையை நடத்தி வருவதும் முடிவில் ஓர் பிரயோஜனத்தைக் கருதியே யல்லது, நிஷ்பிரயோஜனமாவதற்கல்ல. தேசாந்தர யாத்ரை செய்யத்தொடங்குவோன் வழியில் தனக்கு வேண்டிய ஆகாராதிகளும் ஆயுதவகைகளும் ஆடைமுதலியனவும் மற்றும் தட்டுமுட்டு சாமான்களும் குறைவின்றிச் சேகரித்துக்கொண்டு,யாத்ரை போகத்தக்க ஸுலபமான மார்க்கங்களையும் விசாரித்துத் தெளிந்து ஸகல ஸாதனங்களுடனே புறப்பட்டுப் போய்த் தான் நினைத்த காரியத்தைத் திருப்தியாய் முடித்துக்கொண்டு (தனது லக்ஷ்யத்தைப் பூர்த்திசெய்து) திரும்புகின்றான். இது போலவே நாமும் நம்முடைய வாழ்நாள் யாத்ரையை ஆரம்பிக்கும்போதே நமதுஅபேக்ஷையைவிருத்திசெய்து கொள்வதற்கு அநுகூலமான சகல சாதனங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு ஆயத்தப்படவேண்டிய தவசியமல்லவா? நமது அந்தியத்தின் கருத்து என்னவென்றும், அதை முடிக்கப்போகும் பிரயாணத்திற்காக எவ்வகைச் சாமான்களைச் சித்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், எவ்விதமாய் நாம் பிரயாணம் செய்யவேண்டுமென்றும் கவனிப்போம்.

நாம் கண்காணுத இராஜ்யத்திலிருந்து புறப்பட்டு இப்பூலோகத்திலுதித்து மறு உலகத்திற்குப் போய் (அதாவது) ஸுகம் துக்கம் என்னும் இரண்டு ஸ்தானங்களுள் ஒன்றை யடைவதற்கு இப்பூலோகத்திலேயே வாழ்நாள் யாத்ரை செய்கின்றோம். இனி நாம் ஸதா வாஸம் செய்யக்கூடிய ஸுகம் துக்கம் என்னும் இரண்டு ஸ்தானங்களுள் ஏதேனும் ஒன்றை அடைவதற்கு ஸன்மார்க்கம் துர்மார்க்கம் என்ற இரண்டு வழிகள் முறையே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இவ்வாழ்நாள் யாத்ரையை, ஸன்மார்க்கத்தில் சென்று முடித்தவர்கள் ஸுகம் என்னும் ஸ்தலத்திற்கும் துர்மார்க்கத்திற் சென்றுமுடித்தவர்கள் துக்

க்ம் என்னும் ஸ்தலத்திற்கும் போய்ச்சேருகின்றார்கள். இவ்விரண்டினுள் சுகம் என்னும் ஸ்தலத்தை யடைவதற்கே நாம் யாவரும் கருதுவோமாகையால்,நாம் ஸன்மார்க்கத்திலேயே நடத்தல் ஆவசியகமாகின்றது. முன் கூறியுள்ளபடி, நாம் ஒரு தேசத்திலிருந்து வேறொரு தேசத்திற்குச் செல்ல வேண்டின், முதலிலேயே ஆகாராதிகளை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டு நேரான வழியைத் தேடிப் பிடித்து உற்ற துணைவனுடனும் சரீர பாதுகாப்பிற்கு இன்றியமையாத ஆயுதங்களுடனும் புறப்பட வேண்டுமல்லவா? இவ்வளவு ஜாக்ரதையுடனே புறப்பட்டால்தான், நாம் கோரிய ஸ்தலத்திற்கு ஸுலபமாகவும் யாதோ ரிடையூறின்றியும் ஸௌக்கியமாகப் போகலாம் என்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. அதுபோல்,நமது வாணாள் யாத்ரைக்கு நாம் ஸித்தப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய கருவிகள் எவையெனில் கல்வி, ஸன்மார்க்கம், பக்தி, ஆகிய இவைகளே. எனவே இவ்யாத்திரையில் கல்வியே ஆகாரவகைகள். கடவுளை அன்போடு வழிபடுவதே, பக்தி என்னும் துணைவன். நம்முடைய நன்னடத்தைகளே ஆயுதங்கள். பரோபகாரமே ஸன்மார்க்கம், ஆகையால் கல்வியைக் குற்றமறக்கற்று நன்மை, தீமை, இவை இவையென்றுணர்ந்து தீமையை நீக்கி, நன்மையான காரியங்களையே கைபிருப்பாக (ஆகாரத்திற்குச் சமானமாய்) வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஸகல மார்க்கங்களிலும் நேர்மையானதும் உண்மையானதுமான மார்க்கம் ஸன்மார்க்கமே. ஆகையால் அம்மார்க்கத்தை நோக்கிச் செல்லவேண்டும். கடவுளின்மீது அன்பை நாளுக்கு நாள் விருத்திசெய்து நிஜபக்தி,என்பதைத் துணைக் கருவியாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும். நன்னடத்தையென்னும் ஆயுதத்தால் துர்நடத்தை யென்னும் கள்ளர் வேடர் துஷ்டமிருகங்கள் இவற்றை நாசஞ்செய்ய வேண்டும். அதாவது ஸத்கிருத்யங்களை ஸதா அனுஷ்டித்து வரவேண்டுமே யொழிய, துஷ்கிருத்யங்களை ஸ்வப்நத்திலும்கூட நினைக்கக்கூடாது. இவ்விதமாக உலக யாத்ரையை நடத்திவந்தால் முக்தியென்னும் ஸ்தலத்தை அடைந்து ஸதா ஆனந்திக்கலா மென்பதிற் கிஞ்சிற்றேனும் ஐயமின்று. ஆதலால் இச்சிறிய விஷயத்தை ஒவ்வொருவரும் ஆழ்ந்த கருத்துடன் சிந்தித்து அதன்படி நடந்துவர முயலவேண்டும்.

T. K. இராமபத்ரா சாஸ்திரி.

கல்யாணி

KALYANI *

6-ம் அதிகாரம்

தன் பெரிய குதிரைக்கு நேரிட்டகெடுதியைப் பார்த்துவிட்டுப் புனபதி தான் முன்னே சவாரி செய்த மட்டக்குதிரையின் மேலேயே யேறி, அது அலுத்துப் போயிருந்ததால் அதன் சவுக்கியத்திற்காக அதைச்சிறு நடையாய் நடத்திக்கொண்டு சாராயக் கடையிலிருந்து புறப்பட்டுத் தன் வீட்டிற்குப் போகையில், பின்னே ஒரு குதிரை நாற்கால் பாய்ச்சலில் வருகிற சப்தங் கேட்டுத் திரும்பின பொழுது, கந்தன் வாயுவேகம் மனோவேகமாய்த் தன்னைத் துரத்திக்கொண்டு குதிரை மேல் வருவதைக்கண்டான். நொண்டியாய்ப் போன குதிரைக்கு மருந்துபோட ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வர வேண்டியதா யிருந்ததா லுண்டாகிய காலதாமதத்தைக் தன் விரைவினால் நீக்கிக்கொண்டு கந்தன் வந்து மாதவனை நோக்கி "ஓய்! ஐயா! தன் மானத்தைக் காப்பாற்றத் தன்னுயிரைவிட நினையாத ஆள் சேகரிக்கிற முருகன் அல்ல நான். நான் கந்தப் பிரபு. பேச்சினாலாவது, செய்கையாலாவது, சாடை சைக்கினையாலாவது என்னை எவனாவது அவமதித்தால், அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும்" என்றான்.

அதைக்கேட்டு மாதவன் அதிகஅமைதியுடன் உபேக்ஷையாய் "கந்தப் பிரபுவே! எல்லாம் சரிதான். உம்மோடு எனக்குச் சண்டை யொன்றுமில்லை. சண்டை போடப் பிரியமுமில்லை. நம்முடைய வீடுகளுக்குத் திரும்பிப் போகும் பாதைகளும், நம்முடைய வாணாட்களில் சஞ்சரிக்க வேண்டிய மார்க்கங்களும் வெவ்வேறு திக்குகளி லிருக்கின்றன. ஒருவரை யொருவர் குறுக்கிடவேண்டிய அவசியமே இல்லை" என்றான்.

கந்தன் உத்தண்டமாய் "இல்லையா! ஆ தெய்வமே! ஆனாலும் இருக்கவே செய்கிறதென்று நான் சொல்லுகிறேன். எங்களைத்தந்திரோபாயஞ் செய்கிற நாடோடிகளென்று சொன்னீரல்லவா" என்றான்.

"கந்தப்பிரபுவே! நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திப்பாரும். உம்முடனிருந்தவனை நான் அப்படிச் சொன்னேன். அவன் அதில் எள்ளளவும் மேற்பட்டவனில்லை யென்று உமக்கும் தெரியுமே" என்றான்.

"அதனாலென்ன? அவன் என் தோழன். அவன் என்னோடிருக்கையில் சரியாயோ தப்பாயோ ஒருவனும் அவனை அவமதிக்கக் கூடாது" என்றான்.

* An adaptation of Scott's Bride of Lammermoore.

"கந்தப்பிரபுவே! சரி. அப்படியானால் உம்முடைய தோழர்களை நீர் நன்றாய்த் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்களைக் காப்பாற்ற நீர் செய்ய வேண்டிய வேலை அதிகமிருக்கும். ஐயா! வீட்டுக்குப் போய் நன்றாய்த் தூங்கிக் கோபந்தணிந்து நல்ல புத்தியோடு நாளை வாரும்" என்று மாதவன் முன்போலவே சாந்தமாகச் சொன்னான்.

"புனபதி! அப்படியல்ல. என்னை நீர் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. கர்வமான கோலத்தாலும் புத்தியுள்ள பழமொழிகளாலும் பயனில்லை மேலும் நீர் என்னை வீண் உருட்டாக்காரன் என்றீர். நாம் பிரிவதற்குமுன், அதற்கு நீர் பரிகாரஞ் சொல்ல வேண்டும்" என்றான்.

"நான் சரியல்ல என்பதற்கு நீர் இப்பொழுது சொல்வதிலும் மேலான காரணம் காட்டினாலொழிய நான் பின் வலிக்கமாட்டேன்" என்றான் மாதவன்.

"அப்படியானால், நற்குணமுடைய உம்மை நான் அப்படிக்கேட்பதற்காக விசனப்பட்டாலும், நீர் செய்த அவமரியாதையை நியாயமென்று தெரிவிக்கவாவது அல்லது சொன்ன சொல்லைப் பின் வலிக்கவாவது அல்லது சந்திக்க வேறே இடம் சொன்னாலாவது தவிர இவ்விடத்திலேயே அதற்குப் பரிகாரம் செய்ய உடன்பட வேண்டும்" என்றான் கந்தன்.

"அதொன்றும் அவசியமில்லை. உம்முடன் சண்டை போடாமலிருக்க எனக்குப் பிரியம். உமக்கு உண்மையில் சண்டை போடப் பிரியமானால் மற்றெந்த இடத்தைப்போல இந்த இடமும் உதவும்" என்றான்.

கந்தப்பிரபு தான் குதிரையை விட்டிறங்கி "அப்படியானால் இறங்கும். சண்டைக்கு ஆயத்தஞ் செய்யும். நீர் எப்பொழுதும் சரியானவ ரென்பதே என்னபிப்பிராயம். அப்படி யல்லவென்று வெளியில் சொல்ல வேண்டியதா யிருந்தால் எனக்கு அதிக மன வருத்தமா யிருக்கும்" என்றான் கந்தன்.

மாதவனிறங்கித் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளுகிற நிலையில் நின்றுகொண்டு "உமக்கப்படிப்பட்ட சமயம் நேரிடவேண்டாம்" என்றான்.

இருவரும் கத்திகளை யுருவிச் சண்டை துடங்கினார்கள். கந்தன் அதிகச் சௌகரியத்தோடு கத்திச்சண்டை போடுகிறவனா யிருந்தாலும் வீராவேஷத்துட னிருந்ததால் தடுமாறிப்போய் மிகுந்த ஆத்திரத்துடன் சண்டைக்காரம்பித்தான். அதிக அமைதியுட னிருந்த புனபதி தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டே தனது எதிரியின் ஆத்திரத்தால் தனக்குண்டாகிய இரண்டொரு அனுகூல சமயங்களை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. கடைசியாய் கந்தன் அதிகப் படபடப்பாய் மேலே விழுந்து பிடிக்க முயன்றதில் கீழே புல்தரையில் கால் வழுக்கி விழுந்தான். மாதவன் "ஐயா! உம்முடைய உயிரை உமக்குத் தந்தேன். கூடுமானால் அதைச் சீர்திருத்திக்கொள்ளும்" என்றான்.

"தப்பு வேலையாகப் போயிற்று" என்று சொல்லிக்கொண்டு மெல்ல எழுந்து தன் கத்தியைத் தேடி எடுத்து மற்போரிலுண்டான முடிவால் மனம் புழுங்காமல் கந்தன் "என்னுயிரைத் தந்ததற்காக வந்தனம். இதோ என் கையைக் கொடுக்கிறேன். என் அபஜெயத்திற்காவது உமது கத்திச்சண்டைச் சாமர்த்தியத்திற்காவது உம்மிடத்தில் எனக்குப் பொறாமையில்லை" என்றான்.

ஒரு நிமிஷநேரம் இமையாடாமல் அவனைப்பார்த்துவிட்டுத் தன் கையை மாதவன் நீட்டி "கந்தப்பிரபுவே! நீர் உதாரன். உம் விஷயத்தில் நான் அபராதப்பட்டேன். உமக்கு அப்பிரியமுண்டாக்கிய வார்த்தையை உபயோகித்ததற்கு என்னை மன்னிக்கும்படி உண்மையில் உம்மைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவசரப்பட்டு யோசியாமல் சொல்லிவிட்டேன். அதை உம் விஷயத்தில்உபயோகித்தது தப்பென்று எனக்கிப்பொழுது நன்றாய்த் தெரிந்தது" என்றான்.

"புனபதி! நிச்சயந்தானா? இது நானும்மிடத்தில் எதிர்பார்த்ததற்கதிகம். ஏனெனில், உம் அபிப்பிராயங்களையும் வார்த்தைகளையும் நீர் பின் வலிக்கிற வழக்கமில்லையென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்" என்று கந்தன் தன் சுபாவமான களிப்புடனும் செருக்குடனும் சொன்னான்.

"நன்றாக யோசித்துச் செய்துவிட்டால் அப்படித்தான்" என்றான்.

"அப்படியானால் என்னிலும் நீர் அதிக ஞானமுள்ளவர். நான் முதலில் சண்டைபோட்டு விடுகிறது, பிறகு யோசிக்கிறது. ஒருவன் தோற்றால் சங்கதி முடிந்துவிடுகிறது. இல்லாவிட்டால் சண்டைக்குப் பின்பு சமாதானந்தானே. அந்தப் பையன் ஏதோ சப்தம் போடுகிறானே. அவனுக்கென்ன வேண்டும். சற்றுமுன் வந்திருக்கக் கூடாதா. என்றாலும் எப்பொழுதாவது அது முடியத்தானே வேண்டும். இப்படி முடிந்தது ஒருவேளை நன்மைதான்" என்றான்.

அவன் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவன் குறித்த பையன் ஒரு கழுதைமேலேறி அதைத் தடியாலடித்து வேகமாயோட்டிக்கொண்டு "கனவான்களே! ஓடித் தப்பிக்கொள்ளுங்கள். தன் வீட்டில் ஆட்கள் வந்து முருகனைப் பிடித்துக்கொண்ட தாயும் கந்தப்பிரபுவைத் தேடுகிறதாயும் கிழவி சொல்லச் சொன்னாள். நீங்கள் குதிரைகளிலேறி ஓடுங்கள்" என்று கூச்சல் போட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

"அது நிச்சயந்தானா. இந்தச் சங்கதி எனக்குச் சொன்னதற்காக இந்தா வெகுமதி. நான் ஓடித்தப்பக் கூடிய இடஞ்சொல்லுகிறவர்களுக்கு அதற்கு இரட்டி கொடுப்பேன்" என்றான் கந்தன்.

"கந்தப்பிரபு! அது நான் செய்வேன். என்னுடன் என் துருக்கத்திற்கு ஓடிவாரும். ஆயிரம்பேர் தேடினாலும் கண்டுபிடிக்கக்கூடா அனேக ஒழிப்பிடங்கள் அதிலிருக்கின்றன" என்றான் மாதவன்.

"ஆனால் அதனால் உமக்குக் கெடுதி சம்பவிக்கும். உமக்கு முன்னமேயே சங்கடங்களிருந்தாலொழிய நான் புதிதாய் உம்மை ஆபத்துக்குள்ளாக்க வேண்டிய அவசியமில்லை" என்று கந்தன் சொன்னான்.

இம்மி கூட இல்லை. எனக்குப் பயப்படவேண்டிய தொன்றமில்லை" என்றான்.

"அப்படியானால் உம்மோடு சந்தோஷமாக வருகிறேன். ஏனென்றால் இன்றிரவு முருகன் நம்மை இந்த இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்வானென்பது எனக்கு உண்மையில் தெரியாது. அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டால்தான் தப்பிக்கொள்ள என்னைப்பற்றிய எல்லாச் சங்கதிகளையுஞ் சொல்லி உம்மைப்பற்றி இருபது பொய்யுஞ் சொல்லுவான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை" என்றான் கந்தன்.

அவ்விதமே அவ்விருவரும் சாதாரண வழியை விட்டுவிட்டு வேட்டையாடுகிற பெரிய மனிதர்களுக்கு மட்டும் நன்றாய்த் தெரிந்ததும் ஜனங்கள் நடமாடாததுமான செடியும் புதருமடர்ந்த காட்டுப்பாதையில் குதிரைமேல் சென்றனர். அஸ்தமிக்கிறவரை ஒருவரோடொருவர் பேசாமல் மாதவனுடைய குதிரை எவ்வளவு வேகமாகச் செல்லக்கூடுமோ, அவ்வளவு வேகத்துடன் இருவருஞ் சென்று அஸ்தமித்த பிறகு வழியைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய கஷ்டத்தாலும், அதன்மேல் ஒருவரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்து பிடிக்கமுடியாதென்ற நிச்சயத்தாலும் குதிரைகளின் வேகத்தை அடக்கினார்கள்.

"நாமிப்பொழுது கொஞ்சம் மெதுவாகப் போவதால், உம்மிடத்தில் ஒரு சங்கதி கேட்கப் பிரியப்படுகிறேன்" என்று கந்தன் சொன்னான்.

"உம்மிஷ்டம்போல் கேளும். ஆனால் நான் சரியென்று நினைத்தாலொழிய அதற்குப் பதில் சொல்லாவிட்டால் என்னை மன்னியும்" என்றான் மாதவன்.

"சரி! இதுதான். இவ்வளவு கம்பீர சுபாவத்தோடு கூடியிருக்கிற நீர் முருகனைப்போன்ற தூர்த்தனோடும், சபலன் என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிற என்னுடனும், ஒரு க்ஷணங்கூட சேரும்படி என்ன நேரிட்டது" என்றான் கந்தன்.

"நான் துணிந்துவிட்டதால் துணிவுள்ள கூட்டாளிகளைத் தேடிச் சேர்ந்தேன்" என்றான்.

"சீக்கிரம் எங்களைவிட்டு நீங்க என்ன நேரிட்டது" என்று கேட்டான்.

"என் எண்ணத்தை மாற்றி, தற்காலத்திற்காவது என்னருந்தொழிலை விட்டொழித்ததால், நீர் கேட்ட கேள்விக்குத் தெளிவாயும் உண்மையாயும் பதில் சொல்லிவிட்டேன். பிறப்பிலும் சுபாவத்திலும் உமக்கெவ்வளவோ தாழ்ந்த முருகனோடு உமக்கென்ன கூட்டுறவு சொல்லும்" என்றான்.

"நான் சூதாடி நிலமெல்லாம் தோற்ற முட்டாளாகையால்தான். என் பாட்டிக்கு வாலிபம் திரும்பியிருக்கிறது. இன்னும் எத்தனை வயதிற்கிருப்பாளோ தெரியாது. சூதாட்டத்தில் முருகன் என் தோழன். என்னிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டான். பேய் எப்பொழுதும் ஒருவன் பிடரியிலிருப்பதால், தன்னதிகாரப் பத்திரத்தைப்பற்றி அவன் ஐம்பது பொய் சொல்லி எனக்குத் தளகர்த்தன் வேலை வாங்கித் தருவதாய் அவன் சொன்னதை நான் கழுதை நம்பினேன். துரைத்தனத்தாரிடத்தில் இதுவரை என்னைப்பற்றி இருபது அழகான பொய்க்கதைகள் சொல்லியிருப்பான். குடி, கூத்தி, சூதாட்டம், குதிரை, நாய், கோழி இவைகளால் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்தேன்" என்று கந்தன் சொன்னான்.

"உம் மனத்தில் பாம்புகள் வளர்ந்துகொண்டிருந்தன. அவைகளிப்பொழுது உம்மைக் கொத்திப் பிடுங்குகின்றன" என்றான் மாதவன்.

"புனபதி! அதுண்மை. ஆனால் உமது மனத்திலும் ஒரு பெரிய பாம்பு வளருகிறது. என்னிடத்தில் வளருகிற அனேக பாம்புகளிலும் அது அதிக வலியது. அவைகளெல்லாம் என்னைத் தின்பதிலும் அதிகமாக அதும்மைச் சாப்பிட்டு விடும்" என்றான் கந்தன்.

அதைக்கேட்டு மாதவன் "நான் தடையில்லாமல்

பேசியதால் நீரும் அப்படிப் பேசுகிறீர். அதை நான் தடுக்கக்கூடாது. சொல்லணியை நீக்கித் தெளிவாக என் மனத்தில் நான் வளர்க்கிற பயங்கரமான குண மென்ன சொல்லும்" என்ருன்.

"ஐயா! பழி வாங்குகை, குடியும் கூத்தியும் பாவ மாளுல் அதுவும் பாவமே. அவைகள் கூடாவென்ருல் அதுவும் கூடாது. அவைகளால் சிந்தும் இரத்தத்தி லும் அதனல் சிந்துவது எவ்வளவோ அதிகம். எல்லா வற்றிலும் ஒரு கிழவனேச் சுடுவதென்ருல் அது எவ் வளவு பாவம்" என்று கந்தன் சொன்னுன்.

"அதென்கருத்தல்ல. சத்தியமாகச் சொல்லு கிறேன். எனக்கு அவனேக் கொல்லவேண்டு மென்ப தல்ல. இவ்வளவு கெடுதி செய்த கொடியவனேச் சந் தித்து அவனல் விளேந்த தீங்குகளே நேரில் அவனி டத்தில் சொல்லிக் கடிந்து நிந்தித்து அவனுயிர் நடுங் கச் செய்யவேண்டு மென்பதுவே என் எண்ணம்" என்ருன்.

"அவன் உமது சங்கைப் பிடித்து நெரித்துக் கொண்டு உதவிக்காகக் கூச்சலிடுவான். அப்பொழுது நீர் அவனுயிரை வாங்கிவிடுவீர். உம்முடைய பார்வை யும் பயங்கரமான வேஷமும் அவனே நடுங்கிச் சாகச் செய்யும்" என்ருன்.

"எவ்வளவு கோபமூட்டி யிருக்கிருனென்று சற்று யோசியும். அவன் வன்னெஞ்சினுற் செய்த கொடுமை களால் உண்டான நாசத்தையும் மரணத்தையும் எண்ணிப்பாரும். பரம்பரையான ஒரு பெரிய குடும்பத்தை அழித்தான். என்னன்புள்ள பிதா வைக் கொன்ருன். நமது தேசத்தவரில் இவ் வளவு கெடுதிகளேயும் பொறுத்துச் சும்மாவிருப்பவுன் ஒரு சிநேகிதனுக்கு உதவி செய்யவாவது ஒரு எதிரி யை எதிர்க்கவாவது அருகனல்லவென்று பாவிக்கப் படுவான்" என்ருன் மாதவன்.

"சரி! புனபதி! பிசாசு என்னே ஆட்டம் கொள் வது போலவே மற்றவர்களேயும் தந்திரமாய் நடத்து வதைப் பற்றி எனக்குச் சந்தோஷம். ஏனென்ருல் நான் யாதாமொரு மூடச்செய்கை செய்யப்போகை யில் அது அவசியமும் ஆண்மையும் பெருந்தன்மையு மான தென்று நினேக்கச் செய்கிறது. தரை மிருது வான தென்பது தெரிவதற்குமுன் சேற்றில் இடுப் பளவு குதித்து விடுகிறேன். உமது பிதாவின் ஞாப கார்த்தமான கவுரவத்திற்காக நீர் ஒரு கொலேக்காரர் அல்லது நரஹத்தி செய்தவராகலாம்" என்ருன் கந்தன்.

"உமது செய்கையிலிருந்து எதிர்பார்க்கக்கூடிய திலும் அதிக விவேகம் உமது வாக்கிலிருக்கிறது. நிசமே. மூடபக்தி யுள்ளவர்கள் நம்புகிறபடி, அழ காகத்தோன்றி மனிதர்களே மயக்குகிற மோகினி களின் உருவம்போல, நம்முடைய துன்மார்க்கங்களும் நமக்கழகாகத் தோன்றுகின்றன. அவைகளே அணுத்த பின்புதான் அவைகளின் கோரரூபம் புலப்படுகிறது" என்ருன் மாதவன்.

"ஆனுலும் நாம் அவைகளே வேண்டும்பொழுது தள்ளிவிடலாம். என் பாட்டி யிறந்தவுடன் அப் டிச் செய்ய யோசிப்பேன்" என்ருன் கந்தன்.

"யோசிக்கலாம். முடிக்க முடியாது" என்ருன் மாதவன்.

"சரி! இப்பொழுது நல்ல நேரத்தில் ஆரம்பிக் கிறேன். உம்முடைய வீட்டில் உயர்தர மதுபான மிருந்தாலொழிய இன்று முதல் நான் அரை ஆழாக் குக்குமேல் குடிக்கிறதில்லே யென்று தீர்மானித்திருக் கிறேன்" என்ருன்.

"என் வீட்டில் உம்மை மயக்கக்கூடியதொன்று மில்லே யென்று நீர் தெரிந்துகொள்ளுவீர். என் கூரை யின் கீழ் உமக்குத் தங்க இடங்கொடுப்பது தவிர வேறேதுவாவது என்னுல் செய்யக்கூடுமென்று சொல்ல அசக்தனுயிருக்கிறேன். இருந்த மதுபான மெல்லாம் என் வீட்டில் கொஞ்ச நாளேக்குமுன் நடந்த கருமத்தில் செலவாகிவிட்டது" என்று மாத வன் சொன்னுன்.

"இவ்வித சங்கதிக்கு இனிச் சாமான்கள் அவ் விடத்தில் வேண்டாமலிருக்க வேண்டுமென்று சுவாமி யைப் பிரார்த்திக்கிறேன். ஆனுல் ஒரு துஷ்டி காலத் தில் இருந்த மதுபானத்தை யெல்லாம் குடித்துவிடக் கூடாது. அது தூரதிர்ஷ்டம்" என்ருன் கந்தன்.

"என் விஷயமான ஒவ்வொரு சங்கதியிலும் தூர திர்ஷ்டமிருந்துகொண்டே இருக்கிறது. அதோ தெரி கிறது என் வீடு. அதிலிருக்கிறவைகளே உம்மிஷ் டப்படி உபயோகிக்கலாம்" என்ருன்.

"கழுகுகள் கூடு கட்டுவதுபோல் மலேயுச்சியில் கட்டியிருந்த துருக்கத்தை அவர்கள் சமீபித்தார்க ளென்பதைக் கடல் ஒலி காட்டிற்று. இதுவரை மேகத்தில் மறைந்து மறைந்து தோன்றிக்கொண்டி ருந்த சந்திரன் இப்பொழுது கொஞ்சம் மங்கலாகப் பிரகாசித்துக் கடலில் நீண்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்த செங்குத்தான மலேயிலிருந்த துருக்கத்தின் தனிமை யையும் அலங்கார மின்மையையும் காட்டிற்று. மூன்று

பக்கங்களில் செங்குத்தாயிருந்தது. தரையை நோக்கியிருந்த நான்காவது பக்கத்தில் முற்காலத்தில் அகழி அரணாகவிருந்தது. அதில் மூடித் திறக்கக்கூடிய பாலமிருந்தது. இப்பொழுது பாலம் உடைந்து தகர்ந்தும் அகழி பாதி தூர்ந்துமிருந்தன. போகும் வழியில் சற்றுக் குறைய முழுவதும் இடிந்து பாழாய்ப்போன தாழ்ந்த கூரையையுடைய குதிரைச்சாலைகளும் உத்தியோக ஸ்தலங்களும் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தன. மூன்றும் பக்கத்தில் ஒரு தாழ்ந்த சுவரிருந்தது. நான்காம் பக்கத்தில் ஒரு ஸ்தூபி யிருந்தது வெள்ளைக் கல்லால் சமைக்கப்பட்ட அத்தூபி நிலவுவெளிச்சத்தில் வெண்போர்வையால் மூடப்பட்ட ஒருபெரிய இராக்ஷதன் நின்றதுபோலிருந்தது. அதிலும் துக்ககரமான வேறொரு பாழிடம் நினைக்கவே முடியாது. மாறுதலில்லாதஒரேவிதத்துக்கமும்பயங்கரமும் உண்டாகக்கூடிய இடமாயிருந்தது. அந்தத் தூபிக்குப் போகிறவழி மேற்சொன்ன நாலு பக்கங்களின் மத்தியில் குனிந்துபோக வேண்டிய ஒரு ஒடுங்கிய வழியாயிருந்தது.

அஸ்தமித்து அதிக நேரமாகாவிட்டாலும் அந்த அநாதவிடத்தில் மனிதசஞ்சார மிருப்பதாகவே தெரியவில்லை. அந்தத் தூபியின் சுவர்களிலுள்ள ஒழுங்கற்ற சிறிய ஜன்னல்களில் ஒன்றின் வழியாக மங்கலான விளக்கு வெளிச்சம் கொஞ்சம் வந்தது.

"என் வீட்டிலுள்ள ஒரே வேலைக்காரன் அங்கே இருக்கிறான். அவனங்கே யிருக்கிறது நல்லது. இல்லாவிடில் அங்கே வெளிச்சமும் தீயுமிருக்கமாட்டா. என் பின்னாலே ஜாக்ரதையாய் வாரும். இவ்விடத்தில் வழி நெருக்கம். ஒவ்வொரு குதிரையாகத்தான் போகவேண்டும்" என்றான் மாதவன்.

அவன் சொன்னபடி இருவரும் அதிக எச்சரிக்கையுடன் சென்று வீட்டின் முற்றத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அத்துருக்கத்தைக் கட்டினவர் சவுக்கியத்தைக் கருதாமல் கட்டடத்தின் பலத்தையும் காவலையு முத்தேசித்தே அவ்விடத்தையும் அந்த மாதிரியையும் தெரிந்தெடுத்திருக்கிறார். அம்முற்றத்திலிருந்து கூப்பிட்டு வேலைக்காரனைக் கதவைத் திறக்கச் செய்வதன் முன் பட்டபாடு அதிகம். அதிக நேரம் கூப்பிட்டும் கதவைத் தட்டியும் அதைத் திறவாததால் "கிழவன் இவ்விடம் விட்டுத் தொலைந்துபோனானோ அல்லது ஏதாவது வலிவந்து கிடக்கிறானோ தெரியவில்லை. இல்லாவிட்டால் நான் போட்ட சப்தம் கும்பகர்ணனையும் நித்திரை நீங்கச் செய்யுமே" என்றான் மாதவன்.

கடைசியாக வெளிச்சம் கீழே வருகிறது அந்தத் தூபிச் சுவர்களிலுள்ள சிறு துவாரங்கள் வழியாகத் தெரிந்தது. பயந்து தடுமாறுகிற சத்தத்துடன் "புனபதி—புனபதியா? நீர்தானா" என்று கிழவன் கேட்டான்.

"ஆம். நான்தான். கதவைச் சீக்கிரம் திற" என்றான்.

"ஐயா! நீர்தானா? அல்லது என் யஜமானனுடைய ஆவியா? ஆவியானால் ஆயிரம் பிசாசு வந்து கேட்டாலும் திறக்கமாட்டேன். என் யஜமான் மனித சரீரத்தோடு வந்திருக்கிறாரா" என்றான்.

"அடா முட்டாள் கிழவா! நான்தான். சரீரத்துடன் வந்திருக்கிறேன். ஜீவனோடு வந்திருக்கிறேன். குளிரால் பாதி செத்துப்போயிருக்கிறேன்" என்றான் மாதவன்.

அந்த ஸ்தூபியின் ஒரு பக்கத்திலிருந்த சுற்றுப் படிக்கட்டின் வழியாக அந்த வேலைக்காரன் அதிக யோசனையுடனிறங்குகிறது அவ்விளக்கின் ஒளியால் வெளியாயிற்று. தாட்பாளைத் திறப்பதற்கு முன் மறுபடியும் இவ்வளவு அகாலத்தில் வந்தது பூமியில் நடமாடும் மனிதர்தானா என்று கேட்டுச் சிறிதுநேரம் தாமதித்தான்.

"உன் சமீபத்திலிருந்தால் நான் தேகத்துடனிருக்கிறேனென்பதை நன்றாய் உனக்குக் காட்டுவேன்" என்று கந்தன் சொன்னான்.

அந்த வேலைக்காரன் உண்மையாக வெகு நாள் அந்தக் குடும்பத்தில் உழைத்தவனானாலும், தனக்கும் அவனுக்கும் மத்தியில் ஒரு பெரிய கனமான கதவிருந்ததாலும் தான் கோபிப்பது பயனில்லை என்பதையறிந்து மாதவன் சாந்தமாக "நான்தான் கதவைத் திற" என்றான்.

அவ்வேலைக்காரன் கதவை மெல்லத் திறந்து தன் யஜமானனுக்கு வந்தனஞ் செய்தான். பிறகு அவர்கள் தங்கள் குதிரைகளைச் சாவதானமாய் பாதிக்கூரைக் கீழே விழுந்துபோய் அதனால் வெளிச்சம் தெரிந்து கொண்டிருந்த குதிரைச்சாலையில் கட்டிவிட்டு, அவ்வளவு அகாலத்தில் இரவில் அவ்வேலைக்காரன் மிகுத்து வைத்திருந்த சுவல்ப உணவைப் புசித்து, மதுபானமில்லாததால் சுத்த ஜலத்தைக் குடித்தார்கள். பிறகு மற்றவர்கள் இலேசில் கண்டுபிடிக்கக்கூடாத ஒரு அந்தரங்கமான விடத்தில் கந்தனுக்கு நித்திரை செய்ய ஏற்பாடு செய்து மாதவனும் நித்திரை செய்யப் போனான்.

S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை, பீ. ஏ.

நாகாநந்தம்

NAGANANDAM : A CLASSICAL DRAMA

(தொடர்ச்சி)

அங்கம்-5—களம்-2.

அதே இடம்—மலயமலேயினொரு சிகரம்

(கருடனும் நாயகனும் ஒருபுறத்திருத்தல், மற்ருெர் புறமாகச் சங்கசூடன் வரல்)

சங்கசூடன்.—(முன் பார்த்து)

புண்ணீர் கசியும் புரையல கதனுல்
தீட்டிய பாறை கறைமிடாச் சிவணவும்,
மூட்டிடுங் கனல கண்ணின் வெளிபடூஉம்
கதிர்த்திரள் காவெலாம் படர்ந்தெரித் திடவும்,
துன்றிய வயிர மொன்றி வலிவுறூஉம்
கொடுங்கூர் உகிர்த்தாம் தடநிலங் கீண்டு
விடரிடங் குருதி படரூற்று கசியவும்,
ஆண்டம் மலயத் துச்சியி னமர்ந்தகவ்
வேண்டா வுருவது வியாளர்தம் பகையே!

(நடந்து எதிரில் விளங்குகின்ற ஓர் கல்லாஸநத்தி விருக்கும் கருடனேயும் அவன் பக்கத்தில் குற்றுயி ராய் விழுந்து கிடக்கும் நாயகனேயும் காணல்)

கருடன்.—(தனக்குள்) பிறவி முதல் கணக்கில்லாத ஸர்ப்ப ராஜங்களேத் தின்ற என்னுல் இத்தகைய அதி சயம் இதுவரை காணப்படவில்லே. என்ன வாச்சரி யம்! இம்மஹாசத்தன் தான் கஷ்டப்படாததுபோல் காட்டிக்கொள்வதுமல்லாமல் உத்சாகத்தோடு அவா வுற்றவன்போல் தோற்றுகிருன்!

துடிக்கினுஞ் சாலச் சோரி குன்றில தோகை யிந்த
நடுக்கிடா வீரத் தாழி நைதரப் பீறிக் கல்லிக் [பூட்டி
கடிக்கினுங் கடுந்தீங் காற்றி கலக்கினு மலர்ந்தன்
யடக்கொணுப் புளகத் தல்லற் கன்பினே யீந்த தச்சோ!

நாயகன்.—

போங்குங் கறைகண் புனற்பீரத்
தங்குந் தசையீ திருக்கவுது
மங்கும் பசியென் மாய்த்திலிர்நின்
றிங்குத் தயாவி னிரும்பெரியோய்.

கருடன்.—

(தனக்குள்) அதிசயம்! அதிசயம்! இந்த நிலேயிலும் இவர் என்ன உறுதியுடன் பேசுகிருர்; ஊக்கத்துடன் விளங்குகிருன்:

(வெளிப்படையாக)

சிந்தச் செம்புனற் றீயவென் ஞசியிற்
கொந்தி யீர்க்குமிக் கொற்றத்தன் நெஞ்சைத்தன்
முந்து மன்பின் றிரன்வலி மொய்ம்பின் என்
மந்த நெஞ்சையு மீர்த்திவன் வாட்மோல்!

இதன் வீரச்செயலேக் காணக்காண எனக்கு விநோத முண்டாக்கப்படுகிறது. குதூஹலமடைகி றேன். இது இருக்கட்டும். நான் இதை உண்ணலே நிறுத்துவன். யாரிவன் என்று கேட்பன். தாங்கள் யார் என்பதை அறிய யான் விரும்புகிறேன்.

(தின்றலே நிறுத்தி நாயகன் எதிரில் நிற்றல்.)

நாயகன்.—தாங்கள் பசியால் தொந்தரை யடையும் போது இவ்வாறு கேட்பது தகுதியல்ல. முதலில் என் தசை இரத்தம் இவைகளேக் கொண்டு உமது பசி யைத் தணியும்.

சங்கசூடன்.—(பரபரத்து ஓடிவந்து) ஹே கருடா! ஓ கருடா! உமது கொடுந்தொழிலே நிறுத்தும்; உமது கொடுந்தொழிலே நிறுத்தும்! அவரை விட்டு விடும். அவர் ஸர்ப்பமல்ல. என்னே உண்டு உமது பசியைத் தணியும். வாஸுகி மஹாராஜனுல் உமக்கிரையாய் அனுப்பப்பட்டவன்—நான் ;—அவரல்ல.

நாயகன்.—(சங்கசூடனே நோக்கி—தனக்குள்) சங்க சூடன் இப்பொழுது வருவதால் என் விருப்பம் தவறி விடுகிறதா?

கருடன்.—(இருவரையும் நோக்கி) இருவருந்தான் கொலேக்குறி பூண்டிருக்கிறீர். உங்களில் யார் சர்ப்ப மென்று எனக்குத் தெரியவில்லே.

சங்கசூடன்.—உம்முடைய ஸந்தேஹம் தவருன இடத்திலன்ருே பதிந்தது! போனது போகட்டும். என் மார்பின்மீதிருக்கும் ஸ்வஸ்திகக் குறி தெரிய வில்லேயா? என் உடம்பில் விளங்கும் தோற்சடை உமது கண்ணிற்படவில்லேயா? நான் பேசும்பொழுது என் நா பிளவுண்டிருப்பதைக் காணவில்லேயா? மூன் ருய் விளங்குமிப் பணுக்களின் தலேயில் விளங்கு நாக ரத்னங்களின் பரந்த பிரகாசத்தை என் கொடும் பற்களிடமிருந்து கிளம்பும் காளவிஷத்தின் புகை, பொறுக்க முடியாது துன்பத்துடன் வெளிவரும் எனது நெடு மூச்சுடன் மயங்கி மேகம்போல் கவி ந்து மறைப்பதும் உமது கண்ணிற்குப் புலப்பட வில்லேயா?

கருடன்.—(சங்கசூடனது படங்களேப் பார்த்து, நாய கனேயும் நோக்கி)—அப்படியானுல் யான் கொன்ற இவர் யார்?

சங்கசூடன்.—விஞ்சைய குலமணி ;—ஜீமூதவாஹனன். அந்தோ! என்ன தயை தாக்ஷண்யமில்லாமல் இந்தக் கொடுஞ்செயல் புரிந்தாய்?

கருடன்.—(தனக்குள்) அஹோ! விஞ்சைய இளவரசாகிய ஜீமூதவாஹனனா இவர்?

லோகா லோக லோகங் களினும்,
போகி விளங்கிடு புவனந் தன்னினும்
மாமே ருவினும் மந்திரப் புழையினும்
காம ரோங்குங் கைலை தன்னினும்
மலையத் துச்சியின் மாஹேந் திரத்தினும்
நிலைக்கு வடிமய நெடுமுடி தன்னினும்
தலம்வா யிடந்தொறும் அலைதரும் யாத்ரிகக்
கூட்டம் மிசைந்து குறையா உரையால்
பாட்டால் பழிச்சிட பல்கால் கேட்ட
விஞ்சைய விளவள் மஞ்சன் இவனே!

அந்தோ யான் கடைசியாக ஆழ்ந்தப் பெரும் பாபப் படுகுழியிலா வீழ்ந்துவிட்டேன்?

நாயகன்.—ஹே ஸர்பா? நீ என் இவ்வாறு வருந்துகின்றனை?

சங்கசூடன்.—நான் வருந்துவதற்குக் காரணம் இல்லையா?

கருடர்க் குணவாம் காருட விஃதை
அருடனு னுன்றன் ஆருடல் ஈந்து
கீழாம் உலகினும் கீழ்ப்பட வென்னை
தாழ்த்துவ தென்னை தருமமு மாமே!

கருடன்.—அந்தோ! என்ன? என் வாய்க்கிரையாக விருந்த இந்த ஸர்ப்பன்பால் அன்புகொண்டு, அவனது உயிரைக்காக்க, எனக்குணவாகத் தனது உடலை யளித்திருக்கிறான். நான் பெரும் கொடுஞ்செயல் செய்துவிட்டேன். ஓர் பெரும் போதிஸத்வத்தை நான் கொன்றாற்போலாகிவிட்டது. இப்பெரும் பாபத்திற்குப் பெரும் பிராயச்சித்தம் அக்னிப்பிரவேசமன்றி வேறொன்றுங் கிடையாது.எனக்கெப்படி நெருப்பு கிடைக்கும்? (முன் உற்றுப்பார்த்து) அதோ அங்கு யாரோ நெருப்பை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றனர்; அவர்களைச் சற்று கவனிப்பேன்.

சங்கசூடன்.—அரச! உமது பெற்றோர் வருகின்றனர்.

நாயகன்:—(துணுக்குற்று) சங்கசூட! என் வஸ்திரத்தை என்மேல் போர்த்து என்னை உனது மடிமீது தாங்கு. இல்லாவிடில் இந்த நிலைமையில் என்னை என் பெற்றோர் கண்டால் உயிர் நீங்கினும் நீங்குவர்.

(சங்கசூடன் கீழ் வீழ்ந்திருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்து அவ்வாறே செய்கிறான்)

(ஜீமூதகேது தனது மனைவி மருகியுடன் வரல்.)

ஜீமூதகேது.—(கண்களில் நீர் தளும்ப) ஆ! என் மகனே! ஜீமூதவாஹனா!

தனக்கோ பிறர்க்கோ எனவறிந் தன்றே
உனதருள் காட்ட உறுவதழ காகும்?
உன்னருள் பெறுவ தொருவரோ பலரோ
மன்னகத் தெண்ணிலை மாப்பெரும் புகழோய்!
பணவுடை யரவை பறவை மன்னிட
உணவா காது ஒற்றனை உனது
தாயும் தந்தையும் தாரமும் நீயும்
வீதர வாயது விதியோ மகனே.

அரசி.—(நாயகியை நோக்கி) மகளே! சற்று நேரம் வெறுமை யிரு. உன் கண்ணீர் வழிந்து நெருப்பின் தழலும் அவிந்து விடுகின்றது. அழாதே என் அம்மா!

(யாவரும் முன்வரல்.)

ஜீமூதகேது.—ஆ! என் மகனே! ஜீமூதவாஹனா!

கருடன்.—(கேட்டுக்கொண்டு) அஹோ! யார் அது "ஆ! என் மகனே! ஜீமூதவாஹனா!" என்று அழுவது? அது அவரது தந்தையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவர் மகனைக்கொன்ற எனக்கு அவர்முன் தலை காட்ட வெட்கமா யிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் நெருப்பைப்பற்றி எனக்கேன் கவலையுண்டாகிறது? நான் கடல் பிராந்தியத்தின் அருகில்தான் இருக்கிறேன். ஆகையால் இப்பொழுது,

கொலைத்தொழிற் காலன் நாவென கொழுந்திட்
டுலக மூன்றையு மண்டிட வுயர்ந்து,
திரைகடற் றன்னை திரண மாமென
எரியின் புகைந்திட படர்தருஞ் சுவாலை
படர்எனச் சிறகரின் படபுயல் வீசி
மண்டி படர்ந்திடு மாற்படு படபை
திண்டிற லூழித் தீயுட் குளித்து
எழுநா வலற்றுங் கொழுந்தான் கொளிந்கிட
அழியாப் புகழனை யழித்த என்றன்
பழிக்குப் பழிவாங் கிடுகவென் னுயிரே!

நாயகன்.—ஹே பறவைமன்னா! அந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை விட்டுவிடும்! இது நீ செய்த பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாகுமா? அது எப்படி ஆகும்?

கருடன்.—(கைகட்டி வணங்கிக்கொண்டு) ஹா! பெரியோய்! வேறெது? சொல்லுமே!

நாயகன்.—க்ஷணம் பொறும். என் பெற்றோர் வரு

கின்றனர். அவர்க்கு யான் வணங்கவேண்டும்.

கருடன்.—அப்படியே ஆகட்டும்.

ஜீமூதகேது.—(சந்தோஷத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு) அரசி! உனக்கதிர்ஷ்டந்தான்போலிருக்கிறது. நமது மகன் ஜீமூதவாஹனன் உயிருடன் இருப்பது வல்லாமல் அவனது சீடன்போல் கருடன் கட்டியகையுடன் அவனெதிரில் விளங்குகிறான்.

அரசி.—(ஸந்தோஷத்துடன்) ராஜாதிராஜ! நான் வாழ்ந்தேன். என் வயிற்றில் பால்வார்த்தாற்போல் இப்பொழுதுதான் குளிர்ந்தது என் மகனுடைய முகத்தைக் காயமில்லா உடலோடு காண்பேனாக!

நாயகி.—என்மனம் என் தலைவனது முகத்தை தக்கண்டதும் ஆநந்தம் அடையினும், ஏதோ கொடுமை நடந்திருக்கக்கூடும் என்று முன்தோன்றிய எண்ணமே தூண்டித் துன்பத்தில் வீழ்த்துகிறது.

ஜீமூதகேது.—(அருகுவந்து) என் குழந்தாய்! வா! என் செல்வமே! வா! எழுந்திரு. என் பாக்கியப் பெருக்கே! வா! என்னை வந்து தழுவாய்.

(நாயகன் எழுந்திருக்க முயன்று மூர்ச்சையாக விழ, மேல்போர்த்திருந்த வஸ்திரம் கீழ் வீழ்தல்)

சங்கசூடன்.—தெளிவடையும்! என் ஐயனே தெளிவடையும்.

ஜீமூதகேது.—அந்தோ! என் மகனே! என்னைப் பார்த்துமா எங்களை விட்டுவிட்டுப் போகிறாய்?

அரசி.—என் செல்வமே! உன் வாயைத் திறந்து வாவென்றழைக்கலாகாதோடா? அதுகூடவா, என் கண்மணியே! நீ செய்யலாகாது?

நாயகி.—அகோ! என் நாதா! என்னுயிருக்குயிரே! தாங்கள் உமது பெற்றோரையும் உபேக்ஷை செய்துவிட்டீர்!

(யாவரும் மூர்ச்சித்தல்.)

சங்கசூடன்.—அடா! கொலைபாதகா! சங்கசூடா! மற்றொருவனதுயிர் வாங்கி பிழைத்தவனே! பயங்காளி!—ஹா நான் கருவிலேயே அழிந்திருக்கக்கூடாதோ? என்னுபிறவியுற்றேன். ஒவ்வொரு நொடியும் சாவினுங் கொடிய பொறுக்கமுடியா துன்பத்திற் குட்படுத்த ஆளாயினேன்.

கருடன்.—இவற்றிற்கெல்லாம் மூலம், கொடியேன் என் மடைமை யல்லவா?—யான் இவ்வாறு செய்வேன். (தன் சிறகால் விசிறிக்கொண்டு) பெரியோய்! எழுந்திரும்; தேறும்; தேற்றமடையும்.

நாயகன்.—சங்கசூட! எனது பெற்றோரைத் தேற்றும்.

சங்கசூடன்.—அப்பா! எழுந்திரும்! அதைர்யப்படாதீரும். அம்மணீ! எழுந்திரும்! ஜீமூதவாஹனன் தேறிவிட்டான். நீங்கள் பார்க்கவில்லையா! அவர் எழுந்திருந்து தங்களது தேறுதலை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்—(இருவரும் தேறல்.)

அரசி.—என் அப்பனே! அஹோ! நாங்கள் கண்கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவன் நாசமாய்ப்போக, அந்தப் பாவியமன் உன்னைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டானேடா.

ஜீமூதகேது.—அரசீ! அந்தமாதிரி அசுபமான பேச்சைச் சொல்லாதிரு; குழந்தை உயிரோடிருக்கிறான். அப்பெண்ணைத் தேற்று.

அரசி.—(முகத்தை முன்தானையால் மறைத்தழுதுகொண்டு) பற்றிய பாவங்கள் பறந்து போகாதோ! அப்பனே உன்னைப்பிடித்த சனி சூரியனைக்கண்ட பனிபோல மறையாதோ!—(நெடுமூச்சுவிட்டு) அழுவதால் என்ன பிரயோசனம்?—அழுகையை நிறுத்திவிடுகிறேன்—(மலையவதியை நோக்கி) என்னம்மா! எழுந்திரு, அடி குழந்தாய் ஸுதாரித்துக்கொள், எழுந்திரு. இந்த சமயத்தில் அவன் முகத்தைப் பார்ப்பது உனக்கு நல்லதடி!

நாயகி.—(தெளிந்து) ஹா என் தலைவா! உயிர்க்குயிரே!

அரசி.—(மலையவதி முகத்தைத் தடவி) உனக்கெல்லா சௌபாக்யமும் உண்டாகட்டும். உன் கஷ்டம் தொலைந்ததடி பாப்மா!

ஜீமூதகேது.—(கண்ணீர்விட்டு) தங்குவதற் கிடங்காணாது, புண்ணாகிப் போழ்ந்து கிடக்கும் உடல் முழுவதில் இருக்க இடம்பெறாது, நெஞ்சுள் விக்கிக்கொண்டு வெளியே போகவிருக்கும் இந்த உயிரைக் காணாது நான் என் நாசமாய்ப் போகக்கூடாது? இந்தக் கோலத்தைக் கண்டதும், ஐயோ, கொடியேன், எனது மண்டை என் பத்தாயிரம் பொடியாக வெடிக்கக்கூடாது?

நாயகி.—என் நாதா! என்னிலும் பாவி ஒருவளுண்டோ? உம்மை யிந்த நிலையில் பார்த்தும் என்னுயிர் இந்தச் சரீரத்தின்மேலே அபிமானம் கொண்டிருக்கிறது. உயிரை இன்னமும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அரசி.—(நாயகனது உடலைத் தடவி, கருடனை நோக்கி) அடா கருணையற்றவனே! ஆபரணங்களிற்கு அழகூட்டிக்கொண்டிருந்த அந்த மங்கள உருவத்தை உனது கொடுமையால், என்ன நிலைமைக்குக் கொண்டு

வந்து வைத்து விட்டாயடா? என்னவேலை செய்து விட்டாயடா?

நாயகன்.—அம்மா! அப்படிசொல்லாதீர். சொல்லாதிரும். அவர் எனக்கென்ன செய்துவிட்டார்? ஆலோசித்துப்பார். இதற்கு முன்னமும் இந்த உடம்பு அப்படித்தானே இருந்தது. கொழுவும், நிணமும், தசையும், என்பும், மூளையும், ரத்தமும், என்னும் பற்பல புன்மைப்பொருளைத் தன்னிடங்கொண்ட தோற்பை யீது. இதில் என்ன அழகிருக்கிறது? பார்க்கப் பார்க்க வெறுப்பதற்கே மூலமாகவன்றே இதிருக்கிறது? இதில் அழகென்பது எப்படிக் குடிகொள்ள முடியும்?

கருடன்.—ஹே! பெரியோய்! நான் நரகவேதனைப்பட்ட தீயில் தத்தளிப்பதுபோலத் தொந்தரை அடைகிறேன். நான்செய்த பாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டு விளங்க எனக்குத் தேவரீர் ஞானோபதேசம் செய்யும் எனக்குப் புத்தி புகலும்.

நாயகன்.—இவருக்குத் தனது பாவத்தைப் போக்கும் வழியைச் சொல்ல என் தந்தை எனக் குத்தா விடட்டும்.

ஜீமூதகேது—சொல்லப்பா, என் மகனே!

நாயகன்.—கருடா! கேட்பாயாக!

கருடன்.—(வணக்கத்துடன் முழந்தாளிட்டு நின்றுக் கொண்டு தலைமேல் கூப்பிய கையோடு) என் ஐயனே! எனக்காணையிடும்.

நாயகன்.

எல்லா வுயிரையும் கொல்லா திருக்கும்
உறுதி கொள்ளுதி. உற்றதும், செய்த
மறவினை தனக்காய் மனத்தின் எங்குதி.
அழியா நன்மை அவ்வுயிர் தமக்கு
வழியாற் செய்து, வழாநிலை யதனல்
துன்ப மியற்று தன்பினை யாண்டு
உலக தின்புறு நிலையுற வியற்றியுன்
பெரும்பழி தன்னை பெருநீர் பரப்பின்
இட்ட தோர்துளி உப்பென இலாது
நன்மைப் பெருக்கின் மடங்கி நலிந்திட
உன்மனங் கொள்ளுதி உவணர்த மிறையே!

கருடன்.—என் ஐயனே! தாங்களிட்ட ஆணைப்படிக்கே!

அறியாமை எனும் உறக்க மயக்கின்
அறியா திருந்தேன்! அறியா திருந்தனன்!
நெறியோய் நினது நீர்மைப் படையான்
உறுதி ஞானமுற் றெழுந்த னன்; யான்
சொல்லுமச் சிறந்த கொல்லாமை காத்து
எல்லா வுயிரையு மின்பத் தாழ்த்துவன்.
அகன்றன னினியத் தகாவூண் தனையே.
அகன்றன னினியான் ஆருயிர்க் கோறலை.
இனியங் நாக இளங்குடி யாவும்
மனவழி யெல்லாம் தினமனு சரிக்க!
ஈடல்வா யலைமேல் களிப்புட னுகெ!
மணியணி பணுவின வரிசையின் கூட்டி
வணமுடை தமதுடல் வளைவையும் காட்டி
கடலிடைத் திட்டும் கலக்கும் சுழலும்
இடமயங் கியதென இலங்கவும், கடல்மேல்
அணையிட் டாலென எழும்பி அலையவும்
துணையில் சிறப்பின் துள்ளியா டிடுக!
மலைமேற் பதிந்த தடமணி எரிக்க,
தளர்ந்திருப் பினுமனந் தளரா தென்றும்,
கிளர்மனத் துவகையின் கேடிலிச் சந்தண
பொதும்பரி னுலாவி, மிதிபட காலில் தொடர்வு
ஒதிபடர்ந்தக் கொண்டலை யோதியும், [மூஉம்
சோதிச் சுடரோன் தொடுக்குங் கிரணங்
கதுவச் செவந்த கன்னத் தந்த
நாகர் தம்மிள நங்கையர் யாவரும்
பாடுக பாடுக பரமநின் புகழே!

நாயகன்.—நல்லது பெரியோய். வெகு நல்லது. உன்னுடைய மனத்துணிவை யம் கொண்டாடுகிறோம். (சங்கசூடனை நோக்கி) சங்கசூட! நீ உன் வீட்டிற்குப் போவாய்.

(சங்கசூடன் குனிந்த முகத்துடன் நெடுமூச்சு விடல்)

நாயகன்—(சங்கசூடனை நோக்கி) சங்கசூட! சீக்கிரம் போ! துன்பத்தில் விளங்கும் உனது தாயைப்பார்த்துக்கொள்வாய். நீ கருடன் வாய்க்கிரையானுய் என்று ஏக்கங்கொண்டு அவள் துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பள். போ! சீக்ரம்!

அரசி.—(கண்ணீர்விட்டு) கருடன் வாயில்வீழ்ந்தாலும் உயிர் நீங்காது தனது மகனை மற்றுங்காணும் தாயின் பாக்யமே பாக்யம்! அவளே வாழக்கடவள்.

சங்கசூடன்.—ஆமாம் அம்மணி,—இவ்விளவரசு முழுதும் சௌக்யமடைந்தால்.

நாயகன்.—(வலியடைந்தவன்போல் காட்டிக்கொண்டு) அந்தோ! இப் பொறுக்கமுடியா வலி இதுவரையும் எனது சோரிக்கைக் கெதிராக இருந்த தடைகளால் எனக்குத் தெரியாதிருந்தது. இப்பொழுதென்னைப் பிச்சிப் பிடுங்கித் தின்னுகிறது. (சாகப்போகும் நிலையிலிருப்பவன்போல் காட்டிக்கொள்கிறான்.)

ஜீமூதகேது.—ஹா ! என் மகனே ! என் குழந்தாய் ! என்னடா செய்யப்போகிறாய் !

ஆசி.—அந்தோ ! அது எப்படி அவர் இப்படிப் பேசுகிறார் ? காப்பாற்றும், காப்பாற்றும். இதோ என் மகன் இறந்துகொண்டிருக்கிறான். காப்பாற்றும். காப்பாற்றும்.

நாயகி.—ஹா ! என் நாதா ! என்னைத் தனியே விட்டு தாங்கள் போதல் ஈது அடுக்குமா ?

நாயகன்.—(கையைக் குவிக்க யத்தனித்தல்.) சங்க சூட ! என் இரண்டு கைகளையும் ஒன்றும்படி கொண்டு வா.

சங்கசூடன்.—(அவ்வாறே செய்து) அந்தோ ! இப் பாழுமுலகம் தனது நாதனைத் துறக்கும்படியாகவா விட்டது!

நாயகன்.—(தனது பெற்றோரைப் பாதிமூடிய கண் ணோடு பார்த்துக்கொண்டு) அப்பா! அம்மணீ! இது தான் உமக்கென் கடைசி வந்தனம். இவ்வுடம்பில் உணர்ச்சி என்பது போய்விட்டது. சொல்லுவது இன்னதென்று இச்செவிகளுக்குக் கேட்கவில்லை. அறியமுடியவில்லை. இந்தக் கண்கள் ஏனோ இருந்தாற் போலிருந்து மூடிக்கொண்டு விட்டன. அந்தோ! என் ஐயனே ! என் பிராணன் போகிறது; இல்லாவிடில் நான் என் அழவேண்டும் ?

அருளி லார்க்கிலா அவ்வுடற் றன்னை
அரவைக் காத்திடு மறத்தின் மெய்ம்மையின்
வரும்பிறப் பெஃதினும் பெருக வெப் பவத்தினும்
திரத்தின் பிறர்க்கருள் செம்மைபி னுதவவே.

(என்று பாடிக்கொண்டு பிராணனை விடுகிறான்.)

ஆசி.—அய்யோ ! என் வயிற்றில் கல்லைப்போட்டா யேடா ! என் மகனே என் செல்வமே ! என் சீரே ! பெரியோரை யிகழாத பெருமையே ! பெற்றோராது ஆனந்தமே! எங்கடா போனாய் ! என்னப்பனே ! ஐயை யோ ! எல்லாரும் உன்னை நல்லவனென்று சொன்னா ரேடா ! நீ எங்கடா அப்பா சென்றுவிட்டாய் ? உன் செல்வ வாயைத் திறந்து பதில் சொன்னால் முத்தஞ் சிந்திவிடுமோடா ! என் கண்மணியே ! ஜீமூத வாஹனா ! உன்னை எப்போதடா நான் மறுபடியும் பார்க்கப் போகிறேன்.

ஜீமூதகேது.—அந்தோ ! என் அப்பா ஜீமூத வாஹனா ! எல்லார்க்கு முறவே ! குணத்தின் நிதியே ! அறத்தின் தலையே ! எங்கடா அப்பா இருக்கிறாய் ? ஒரு பதில் எனக்குச் சொல்வாய் ! (தன் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு)

அந்தோ ! அந்தோ ! ஆர்வ மழிந்தேன் ;
சிந்தனை விளங்கி சேரிடம் துலைந்தது ;
பொறுமை விளங்கிட புகுமிட மியாண்டினி ?
வறுமை யருறவும் வாய்மையி னிடமும்
அறத்தின் களஞ்சியம் அன்பின் பெருநிதி
சாந்தமுந் தங்கிட தலமினி யேது ?
சரணமென் றடைந்தார்க்குத் திரணமென் றுயி
ஈயும் பெயரை யாயவு மாமோ ? [ரையும்
கருணை யினியெங்கு கண்டிடும் உறையிடம் ?
மகனே ! என்னாருயிர் மதலாய் ! செல்வ !
இகத்தினை துறந்தனை ! துறந்தது மிங்கிலம்
பாழடைந் தந்தோ பதைக்கின் றதுவே !

நாயகி.—என் நாதா என்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு தாங்கள் எப்படிப் புறப்பட்டுவிட்டீர்—அந்தோ! மலைய வதீ ! உன் நெஞ்சென்ன கல்லடி—உன் உடல் வைரம்போலும்!—உன் உயிர்த்தலைவனைப் பிரிந்தும் நீ எப்படியடீ இன்னம் உயிரோடிருக்கிறாய் ?

சங்கசூடன்.—உனக்கு ஒருவழியிலும் ஸம்பந்தமில் லாதவர்க்கும் நன்மையையே செய்யும் பெரியோய் ! உன்னுயிரினும் சிறந்ததாக நீ நினைத்திருந்த இவனை விட்டுவிட்டு எப்படி அகன்றாய்? உன்னை உண்மையில் சங்கசூடன் பின்பற்றுவான்!

கருடன்.—அந்தோ ! இப்பேருயிர் அகன்றது ! இனி யான் என்ன செய்வது ?

ஆசி. — (கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டு வானம் நோக்கி) ஹே வனதேவதைகாள் ! காற்றிலுறையும் கடவுளர்காள்! வானத்தொளிரும் சோதிகளே ! மூவா முதல்வா! உங்களுக்குக் கருணையில்லையோ? என் மகன் மேல் அன்பென்பது சிறிதும் கிடையாதோ ? உம்மிட மிருக்கும் அந்த அமுதத்தைச் சிறிதிவன்மேல் பெய்து உயிர் மூட்டலாகாதோ ?

கருடன்.—(ஸந்தோஷத்துடன்—தனக்குள்) அகோ! இந்த அமுதத்தைப்பற்றியப் பேச்சு நல்ல ஸமயத்தி லே சொல்லப்பட்டது. அது எனக்கு ஆநந்த மூட்டு கிறது. என் கொடுவினையிழிவு முடிவடைவதற்கு காலம் வந்துவிட்டாற்போல் தோன்றுகிறது. ஆகை யால் யான் அந்த ஸுரநாயகனை வேண்டி அமுதம் பெய்து இந்த ஜீமூதவாஹனனன்றி மற்று என்வயிற் றுள் பெய்தெரிக்கப்பட்ட சர்ப்பராசிகளின் எஞ்சிய விந்த என்பின் குவையவின்மேல் பெய்தவையாவும் உயிருடன் விளங்கச் செய்வேன். அப்படிக் கேட்கும் பொழுதவன் அமுதந் தரானாகில்—அந்தப் பரிவாரங்க ளின் தலைவனை என்சிறகுகளின் விசையால் புடைத்து,

என் இறகுகள் வீசும் புயற்காற்றால் அப்பன்னிருவ ராதித்தியரையும் பதாவடித்து, அத்தழலனையும் அவித்து, கூறிய வெனது வலிய வலகினால் இந்திர னுடைய வச்சிராயுதமும் பொடிபட அவனை சாடி, குபேரனைக் குற்றுயிராக்கி, யந்த யமனையும் மடித்து, அந்த எல்லாஸுரர்களையும் யுத்தத்தில் தாக்கி யாவ ரையு மொழித்தந்த அமுதம்கவர்ந்திந்த என்பின்குவிய வில் பெய்தின்பமடைவேன்—இதோ நான் போகி றேன்—(உத்ஸாகத்துடன் போதல்.)

ஜீமுதகேது.—மகனே! சங்கசூடா! என் இன்ன மும் ஆலச்யம்? விறகு துண்டுகளை எல்லாம் சேமித்து காஷ்டம் அடுக்காய்?—அதில் நாமும் குளித்தவனைத் தொடர்வோம்.

அரசி.—அப்பா! சங்கசூட! சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! உன் முன்னேன் நாங்கள் இல்லாது கவலைப்படுவோன்.

சங்கசூடன்.-(கண்ணில் நீர்சிந்த) பெரியவர் ஆணைப் படிக்கே! இதோ நான் முன் வந்துவிட்டேன்.—(எழுந்து காஷ்டத்தை அடுக்கல்) அப்பா! அம்மணி! காஷ்டம் அமைக்கப்பட்டாய்விட்டது.

ஜீமுதகேது.—ஹா கொடியேன்! ஹா கொடியேன்!

அடையாள நெற்றியு
  ம்பம்புரு வத்திடை கேசபந்தி
யுடையானை சிங்கத்
  தாத்தானை பாரிக்குங் கோவினனை
நடையானை நன்மலர்
  நோக்கனை நன்மைக்கு மன்பிற்குமாங்
கொடையானை விஞ்சைத்
  தலையானை கூற்றங் கொலைகொண்டதே!

கொடியேன் முடியாக் குவைவாய் பழியான்
முடியு முடியு முடியா தறவே
அடியேன் றனைவிட் டகன்றிட் டதுதான்
மிடியே தறச்சூழ் விதியார் வினையோ?

அரசி! என் வீணாக நெடுநேரம் அழுகிறாய். வா! எழுந்திரு தீயுட் குளிப்போம்.

(எல்லாரும் எழுந்திருத்தல்)

நாயகி.—(கைகுவித்து, மேல்பார்த்து) ஹா! கௌரி! என்னம்மணி! "வித்யதரர் தலைவன் உன் கணவன் ஆவன்" என்றளித்த வரமும் பொய்த்து விட்டதன்றோ? என் துரதிருஷ்டப் பெருக்கால் உன் மொழியும் தவறிவிட்டதல்லவா?

(கௌரி பரபரத்து ஓடிவரல்)

கௌரி.—அரச! ஜீமுதகேது! ஆத்திரப்பட்டோன் றும் செய்யேல்!

ஜீமுதகேது.—அகோ! என். கண்ணிற்கழியா ஆன ந்த மூட்டும் கௌரியன்றோ யிது?

கௌரி.—(மலையவதியை நோக்கி) குழந்தாய்! என் வரம் எவ்வாறு அம்மா பொய்த்தது? (குண்டிகையி லிருந்து நீரை ஜீமூதவாஹனன் மேல் தெளித்து) ஜீமூதவாஹன! வாழி! எழுந்திரு! உன்னிடம் மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். என் குழந்தாய்! உலகிற்கிங் கிதம் செய்யும் உயிர்க்குகந்தவிதம் மேன்மையோடு வாழ்வாய்! ஜயவிஜயீபவ!

நாயகன்.—(எழுந்திருக்கின்றனன்)

ஜீமுதகேது.—அரசி! நாம் வாழ்ந்தோம்! நமது குழந்தை பிழைப்பிக்கப்பட்டனன்.

அரசி.—எல்லாம் அம்பிகை கௌரியின் அருளால்.

நாயகன்.—(கௌரியை நோக்கி—கைகுவித்து) அஹோ! கண்ணிற்கு அழியா வின்பமூட்டும் அம் பிகை கௌரியன்றோ இது. அளவிற்குமேல் அளித்து அருளும் அம்பிகே! யான் உன் அடைக்கலம். உன்னை வணங்கினார்க்கு ஆன்மை யகற்றும் பொருளே! யான் வணங்குகிறேன். போற்றியோ விஞ்சையர் வணங்கிடு முத்தமி!

(கௌரியின் காலில் வீழ்ந்து வணங்குகிறான்.)

(யாவரும் மேல்பார்த்தல்.)

ஜீமுதகேது.—அகோ! இதென்ன? மேகமில்லாமலே வானம் பெய்கிறது? அம்மணீ! இது என்ன?

கௌரி.—அரச ஜீமுதகேது! என்புமாத்திரம் எஞ்சி விளங்கும் அந்த ஸர்பத் தலைவர்களையும், ஜீமூதவாஹ னனையும் எழுப்புமாறு-தான்செய்தவினை தன் நெஞ்சை வருத்த, அந்தக் கருடன் தேவலோகத்திலிருந்து அமுதமழை பெய்கிறான். (விரலால் சுட்டிக் காட்டி) என்ன? உனக்குத் தெரியவில்லையா? தமது அழியா உடலை அடைந்து, தமது படங்களில் பதிந்த மாணிக் கத்தின் கிரணம் ஜொலிக்க, கீழ் வீழ்ந்திருக்கும் அமு தத்துளியை நக்குமாத்திரத்தால் தமது பிளவுண்ட நா வால் பூமியைக்கீண்டும் அந்த ஸர்ப்பங்கள் கடும்வேகத் துடன் வளைந்து வளைந்து ஓடி, மலையமலையிலிருந்து ஓடிவரும் நதிகளைப்போல, கடலுள் நுழைகின்றன கண்டாய்! (நாயகனை நோக்கி) குழந்தாய்! ஜீமூதவா ஹன! உனக்கு வெற்றுயிர் அளிப்பது தகுதியல்ல! யான் இதோ உனக்குத் தக்க நன்மை செய்கிறேன். எனது இச்சாமாத்திரத்தி லுண்டாகும் தெய்விக தீர்த்

தத்தையும், மானஸ ஸரோவரத்தில் பொற்றாமரையில் வசிக்கும் அன்னம் அளைய மயங்கிய மகரந்தங் கலந்த தீர்த்தத்தையும் பொற்குடத்தில் நிறைத்து உனக்குச் சீக்ரத்தில் விஞ்சையர் நாட்டு சத்ரபதியாக மகுடாபிஷேகம் செய்வன். அது தவிர்த்து, இந்தப் பொற் சக்கிரமும், நான்கு மருப்புகளுடன் விளங்குமிந்த ஐராவதமும், இந்த நீலவர்ணக் குதிரையும் இவற்றையும் இதோ இந்த மலையவதியையுமே ராஜாதிராஜ! உனக்கு நான் பூஷணமாகக் கொடுக்கின்றனன். இதற்குமேலுங் காண்பாய்! விஞ்சையர் மன்னனுக விளங்குமந்தக் கொடிய மாதங்கன் போன்றவர்கையில் பொருந்திய சரத்கால சந்திரனைப்போல் வெள்ளிய சாமரையோடும் தமது மணியிழைத்த நகைகள் கிரணமயங்கி வானவில்லென ஒளிக்க,வணக்கத்துடன் உன் காலில் வீழ்ந்து வணங்குவதும் பார்? இதற்கு மேல் உனக்கென்ன நன்மை செய்யவேண்டும் அப்பா! அதைச் சொல்வாய்.

நாயகன்.—இதைக் காட்டிலும் விரும்பக்கூடியது வேறென்ன இருக்கிறது? பக்ஷி யாசனுடைய பயத்திலிருந்து சங்கசூடன் காக்கப்பட்டான். கருடனது கர்வமடக்கப்பட்டது. அவன் மூலமாகவே இறந்த ஸர்ப்பங்களும் பிழைக்கப்பட்டன. யான் பிழைப்பிக்கப் பட்டதால் என் பெற்ருேர் உயிர் நீங்காதிருந்தனர். எனக்கும் ராஜாங்க பாரம்பர்யம் அளிக்கப்பட்டது. இவற்றெல்லாவற்றினும் அம்மணீ! தாங்களே நேரில் வந்தெமக்குக் காட்சி யளித்தீர்கள். இதைக்காட்டிலு மானந்த வேறொன்று முண்டோ? கேட்கவு முடியுமோ? ஆயினும் ஈதோர் வரம் வேண்டுவன்:

ஆனியந் தவருது வானம் வழங்கிட,
கலாப மயூரம் உலாவிவிளை யாடிட,
பச்சை மேனி பார்மகள் போலுர்த்
தெச்ச மில்லா தெங்கும் விளைந்திட,
அழுக்கா றகற்றி தருமந் தழைதர
விழையும் போகம் விதவித மடைந்து,
துன்ப மிலாது துணைவருற் றாரோடு
மன்பதை வாழிய! வாழ்க வவரெலாம்
அன்பெனு மமுதத் தார்வ மடைந்தே.

(முற்றிற்று)

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

* போர்வீரன் கனவு

THE SOLDIERS' DREAM

[பிறவிக்குருடன், செவிடன், ஊமை, மலடி, முடவன், நித்தியதரித்திரன் ஆகிய இவர்கள் முறையே பார்வை, சங்கீத வுணர்ச்சி, பேச்சு, மகவு, கொம்புத்தேன், புதையல் பெற்றதாகக் கனவிற் கண்டு களித்து நித்திரை நீங்கியதும் ஏமாற்றமுற்று வருந்தியது போல, மனைவிமக்களுடன் கணப்பொழுதேனுமிருந்து சல்லாபம் செய்வதற்கும் சாவகாசமற்ற போர்வீரன் ஒருவன், தான் யுத்தகளத்திற் படுத்துறங்குங்கால் "அக்களத்தினின்றும் நீங்கிச் சுதேசம் புக்கு, வீடு, மனைவி, மக்கள், புலமாதிய கண்டதாகவும், உற்றாருடன் உண்டுடுத்து அவர்களுக்கின்பமுண்டாகத் தான் "இனிப் படுகளத்தை எட்டிப் பார்ப்பதில்லை யென்று சத்தியம் செய்து கொடுத்ததாகவும், இன்ன பிறவும்' கனவிற்கண்டு களித்து, விடிந்ததும் ஏங்கிவருந்து கின்றான். இப்பரிதாப சம்பவத்தைக் கவி பின் வருமாறு கூறுகிறார்:—]

காரிருள் [1] கவிய, விண்ணிற
    காவல்செய் வீரர் போன்று
தாரகைக் கணங்கள் நிற்பச்,
    [2] சமர்நிறுத் திடஎம் காளம்
[3] பேரிசை செய,மண் ணில்பல்
    பேர்தளர் வினிற்சாய்ந் தார், [4] எய்த்
தோர் உறங் கிடவும் காயம்
    உற்றவர் சாகு மாறும்.

உயிரிலா உடற்கண் ஓநாய்
    உறு[5] துறுத் திடுகா வல்தீக்
கயலுள எனது வைக்கோல்
    அணையினில் [6] அவ்விரா யான்

---

* இது தாமஸ் காமெல் (Thomas Campbell) என்ற ஆங்கிலப்புலவர் இயற்றிய "The Soldier's Dream" என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

[1] கவிய = மூடிக்கொள்ள; [2] சமர் = யுத்தம்; [3] பேரிசை செய = முழங்க; [4] எய்த்தோர் = களைத்தவர். [5] உறுத்திடு = பயமுறுத்துகின்ற; [6] அவ்விரா = அந்த இராத்திரியில்;

துயில்கையில் நள்ளி ராவில்
தோன்றிய தின்க ஞைன்
[1] றயர்வற விடியும் முன்னர்
அதனைமும் முறைகண் டேனே !

படுகளம் தன்னில் மேவு
பயங்கர அணியின் நீங்கி,
நெடுமிகு தொலை,ஏ காந்த
நெறி [2]சரத் காலத் திற் [3]செஞ்
சுடர்உதித் திடஎன் முன்னோர்
தொல்பதி செல்லும், இன்ப
முடன் [4]அவண் உற்றோர் என்னை
உபசரித் ததுபோற் கண்டேன்

களிதரு வாழ்நா ளுக்கோர்
காலையம் பொழுதா யுள்ள
இளமையிற் பல்கால் யான்செல்
இன்பமார் வயலை நோக்கி
மளமள வெனச்சென் றேன்யான்
மலையில்மேய் என்வெள் ளாடு
களின் [5]கனை குரலும் [6]மள்ளர்
களின்குர வையும்யான் கேட்டேன்.

பின்புயாம் உண்டு வாழ்த்துப்
பெற்றனம். அன்பினல் யான்,
துன்புறு வீடு சுற்றம்
துறக்கிலேன் எனச் [7] சூள் செய்தேன்.
இன்பொடா யிரம்முத்தம் என்
இளமகார் இட்டார் ; இல்லாள்
அன்புள மனம் பூரித்தே
[8] அரற்றினள் வடித்துக் கண்ணீர்.

"இளைத்துநீ எய்த்தாய் எம்மோ
டிருத்தி" என் றன்னோர் வேண்டக்
களத்தினிற் களைத்த யானும்
களித்தமர்ந் தேனே ! வெள்ளி
முளைத்ததும் துன்பே மீண்டும்
மூண்டது. கனவிற் காதிற்
[9] றிளைத்த சொல் யாவும் அந்தோ !
தேய்ந்துரு கினவே அம்மா !

ம. கோபால கிருஷ்ணையர்.

THE SOLDIER'S DREAM.

Our bugles sang truce for the night cloud had lowered,
And the sentinel stars set their watch in the sky;
And thousands had sunk on the ground over-powered,
The weary to sleep, and the wounded to die.

When reposing that night on my pallet of straw,
By the wolf-scaring faggot that guarded the slain,
At the dead of the night a sweet vision I saw,
And thrice ere the morning I dreamt it again.

Methought from the battle-field's dreadful array:
Far, far I had roamed on a desolate track;
'Twas Autumn,—and sunshine arose on the way
To the home of my fathers, that welcomed me back.

I flew to the pleasant fields traversed so oft
In life's morning march, when my bosom was young,
I heard my own mountain goats bleating aloft
And knew the sweet strain that the corn reapers sung.

Then pledged we the wine-cup, and fondly I swore,
From my home and my weeping friends never to part.
My little ones kissed me a thousand times o'er,
And my wife sobbed aloud in her fulness of heart.

Stay, stay with us—rest, thou art weary and worn;
And fain was their war-broken soldier to stay
But sorrow returned with the dawning of morn
And the voice in my dreaming ear melted away.

---

[1] அயர்வற=சோர்வின்றி; [2] சரத்காலம்=இலையுதிர்காலம். [3] செஞ்சுடர் = சூரியன். [4] அவண் =அங்கே; [5]கனை = சப்திக்கின்ற; [6] மள்ளர்கள் இன் குரவை=உழவர்களின இனிய குரவைப்பாட்டு. [7] சூள்=சபதம்; [8] அரற்றினள்=தேம்பி அழுதாள் ; [9] திளைத்த=அனுபவித்த.

ABOUT DEATH.

Some men make a womanish complaint that it is a great misfortune to die before our time. I would ask what time. Is it that of Nature? But she indeed has lent us life, as we do a sum of money, only no certain day is fixed for payment. What reason then to complain if she demands it at pleasure, since it was on this condition you received it?

Men fear death, as children fear the dark; and as the natural fear in children is increased by frightful tales, so is the other. Groans, convulsions, weeping friends, and the like show death terrible; yet there is no passion so weak but conquers the fear of it, and therefore death is not such a terrible enemy. Revenge triumphs over death, love slights it, honour aspires to it, dread of shame prefers it, grief flies to it, and fear anticipates it.

No evil is honourable, but death is honourable; therefore death is not evil. Death is the quiet haven of us all.

சாவைப்பற்றியது

அகால மரணம் மிகுந்த துர்அதிர்ஷ்டம் என்று சிலர் காரணமில்லாது முறையிடுகின்றனர். சாகுங்காலம் தான் யாது என்று கேட்கவேண்டும் என்று தோற்றுகிறது. அது ப்ரகிருதியில் ஏற்பட்ட காலமா? நாம் பணத்தைக் கடன் கொடுப்பதுபோல அவள் நமக்கு வாழ்க்கையை அளித்திருக்கிறாள்: ஆனால் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய காலம் மாத்திரம் குறிப்பிடவில்லை. இந்த உடன்படிக்கைப்படி நாம் அதைப் பெற்றுக்கொண் டிருப்பதால் அவள் விரும்பிய பொழுது நமது உயிரைக் கேட்கிறாள் என்று முறையிடக் காரணம் யாது உள்ளது?

குழந்தைகள் இருட்டுக்கு அஞ்சுவதுபோல மனிதர் சாவுக்கு அஞ்சுகின்றனர். அவைகளிடம் இயற்கையாயுள்ள பயம், பயங்கரமான கதைகளால் வளர்வதுபோல, சாவு விஷய பயமும் வளரும். முக்கிமுனகுதல், வலிப்புக்கள், அழும் தோழர்கள், இவைபோன்ற மற்றவைகள் சாவைப் பயங்கரமாக்கி விடுகின்றன. ஆயினும் நமது ஆவேசங்களுள் மரண பயத்தை வெல்லத் திறனில்லாத அவ்வளவு பலம் குறைந்தது ஒன்றுகூட இல்லை. ஆதலால் சாவு மிகப் பயங்கரமான எதிரியல்ல. பழிக்குப்பழி வாங்கல் மரணத்தை அடக்கி ஓங்கிநிற்கும்; காமம் இதை அலக்ஷியம் செய்யும், மேன்மை இதை விரும்பும், வெட்கம் வருமே என்ற பயம் இதை நன்கு மதிக்கும், துக்கம் இதையே கதி என்று அடையும், பயம் இதை எதிர்பார்க்கும்.

தீமை ஒன்றுக்கும் மேன்மை இல்லை. மரணத்திற்கு மேன்மை உண்டு. ஆதலால் மரணம் தீமையல்ல. மரணம் நாமெல்லோரும் ஓய்ந்து நிற்க ஏற்பட்டுள்ள தங்குமிடம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி

TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 18

சாஸ்திரியின் ஸமாதி

அனுபவா னந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி ஸகலமும் இறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய் தேஹ மானஸத் குருவுங் காண [ன்.
நனவினிற் ஸுஷுப்தி யாகிநன்மகன் ஸ்வபாவ மானு

திரிசிரபுரம் மலைக்கோட்டையி லிருக்கும் கோயில் சிறியதாயினும், மிக ஒழுங்காகக் கட்டப்பட்ட கோயில்களில் அது ஒன்று. அதனுள் ஒருவன் புகுந்துவிட்டால், அவ்வூரில் ஸாதாரணமாகக் காணப்படும் சந்தை இரைச்சல் தூசி இவைகளை விட்டு முற்றிலும் நீங்கி உயரச் சென்று, கடவுளும் தானுமாகத் தனித்துச் சற்று நாழிகை நிற்க இடமுண்டு என்பதை உணரலாம். அதன் அழகிய தோற்றம், புராணகதா ஸம்பந்தம், ஆகிய இவைகள் ஒருபுற மிருப்பினும், அதனுடன் விசேஷ விஷயம் ஒன்று ஸம்பந்தப்பட்டுள்ளது. இதுவே மற்றவைகளைவிட வெகு சிறந்ததாகத் தோற்றுகிறது. அதாவது, இங்கெழுந்தருளி இருக்கும் கடவுள் பெயரைத்தாங்கிய தாயுமானவர் என்ற ஒருமஹான் ஸமாதி பழகி இக்கோயிலுள்ளேயே ஸித்திபெற்றார், என்பதே. ஸந்நிதான விசேஷம் சிறப்பு முதலியவைகள் வாய்ந்த திருக்கோயிலுள் வாஸுதேவசாஸ்திரி புகுந்துவிட்டார், ஸ்ரீநிவாஸான் அங்கிருக்கலாம் என்று எண்ணி, உள்ளே புகுந்ததுதான் தாமதம். மெய்ம்மறந்து, தாயுமானவர் முதலிய மஹான்கள் அனுபவித்த ஸ்வானுபவக்கடலில் மூழ்கிவிட்டார். நாராயணய்யர் மாப்பிள்ளையாகிய ஸ்ரீநிவாஸனைத் தேடிச் சென்றவர் அங்கு ஸ்ரீநிவாஸன், மற்றும் உள்ள எல்லா ப்ரபஞ்சத்திற்கும் மூலமாகிய நிஜஸ்ரீநிவாஸனைக் கண்டுவிட்டார். இவ்வாறு வெகு நாழிகையானதும் உலகப்ரஞ்ஞை வந்துவிட்டது. உடனே தான் தேடிவந்தவன் அங்கு இருக்கிறானா என்று பார்த்தார். அங்கு அவனைக் காணமல் போகக் கீழே இறங்கிப் பட்டணத்துள் வந்து தற்செயலாய் ஸ்ரீநிவாஸன் உண்டுபோன சாப்பாட்டு விடுதிக்

கே வந்து சேர்ந்தார். சாப்பாடானதும், அங்குள்ள ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டு வருகையில் ஸ்ரீநிவாஸன் போன்ற ஒருவன் ஸுகானுபவ யாத்திரையாக ஸ்ரீரங்கம் நோக்கி அங்கிருந்து சற்று முன்பு புறப்பட்டுப் போனான் என்று தெரியவந்தது. ஸ்ரீனிவாஸன் இயற்கையில் இம்மாதிரி குசால் புருஷனல்லாததால் வாஸுதேவ சாஸ்திரிக்கு இதில் நம்பிக்கை வரவில்லை. ஆயினும் அவருடன் பேசியவர் கூறிய அடையாளங்கள் ஸ்ரீநிவாஸனதாகவே இருந்ததால், அப்படி ஸ்ரீரங்கம் போனவன் யார் என்று தாமே கண்டறிய வேண்டும் என்று சாஸ்திரிக்குத் தோற்றியது. உடனே ஒரு வண்டி அமர்த்திக்கொண்டு வாஸுதேவ சாஸ்திரி ஸ்ரீரங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அன்றிரவு நிலவு பட்டுப்போல் சாய்ந்தது. வெகு தூரத்தில் மிகப் பெரியதும் பழமையுமான ஸ்ரீரங்கம் கோபுரம் கம்பீரமாகத் தென்பட்டது. இந்த ஸ்தலம் வைஷ்ணவர்களுக்கு வெகு விசேஷமானது: மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது என்று பொதுவாகக் கருதப்பட்டது. அந்த நிலவொளியில் வானுற ஓங்கி நிமிர்ந்து நின்று 'இங்குதான் பரம்பொருளாகி ஸ்ரீரங்கநாதர் யோகநித்ரையிலிருந்தும், நக்ஷத்திரராசி, அளப்பரும் ஆத்மாக்கள் முதலியன சேர்ந்து அனந்தானந்தமாகி நிற்கும் ப்ரபஞ்சங்களை ஆண்டு வருகின்றனர்' என்று பக்தகோடிகளை நோக்கி மௌன ப்ரஸங்கம் செய்யும் தேவதைபோலு மிருந்தது அக்கோபுரம். ஸ்ரீநிவாஸன் இவ்வழியே போனபொழுது, கோபுரத்தின் காம்பீர்யம், பரிசுத்தம் முதலியவைகளில் சற்று ஈடுபடாமலிருக்கவில்லை. ஆயினும் கடவுளிடம் கடுஞ்சினம் கொண்டிருந்தமையால் மனதைப் பறிகொடுக்க இசையாது, நிரபராதியான கடவுளுக்கு வசவு மாலைகளை வாயாரச் சாற்றினான். அவஸ்தாத்ரயாதீதமான உறக்கத்தில் இருந்ததால் ஒருவேளை இவைகளைச் செவியுற்றிராமலிருந்திருக்கலாம் அப்பிரான்.

இவ்வாறு வசவுகளை விசிறி எறிந்து ஸ்ரீநிவாஸன் போய்விட, அரைமணி நேரத்திற்குள் சாஸ்திரியும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். வண்டிக்காரனை நிறுத்தும்படி சொல்லிக் கீழே இறங்கி அந்த உந்நத கோபுரத்தைத் தரிசித்தார். அது பூமியில் நிலைத்து மோக்ஷம்பெற முயலும் தன்னைப்போலிருப்பதாகத் தோற்றியது. அவருக்கு சேஷசயன ரஹஸ்யத்தை மௌனப்ரஸங்கம் செய்வதுபோலத் தோன்ற அவருக்குக் கண் மூடிவிட்டது. 'ஆ பரம்பொருளே! அஞ்ஞானிகளுக்கும் குதர்க்கிகளுக்கும் உறங்குபவர் போலவிருந்து பக்தர்களுக்கும், மஹான்களுக்கும் விழித்திருப்பவரே! உமது மூச்சுக்காற்றால் ஓடி பரந்த அண்டங்களையும் அடக்கி யாளுகிறீர்; உறக்கத்திலிருப்பினும் ப்ரபஞ்ச பாலனராக விருக்கிறீர் ஞானிகள் எவ்வளவு மூழ்கிக்குடித்தும்போதும்என்றதிருப்திதராதிருக்கும் தன்மைவாய்ந்த பாற்கடலே உமதுகோயில்,இருப்பிடம். நீர்தான் என் அந்தராத்மா, என்? என் ஆத்மா தானே நீர்' என்று தமது வாக்கை எழவொட்டா அராமை நிறைந்த மனத்திலிருந்து நேராகக் கதித்தெழுந்த கனிவான மொழிகளை வெளியிட்டு கோபுரம் போலத் தானும் பூமியில் வேரூன்றி அசைவற்று நின்றுவிட்டார். அரைநொடியில் கோபுரம், அந்தரத்திற் சுற்றும் அண்டகோளங்கள் முதலியவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாமனோடு தானும் சற்று உறங்கி 'நீயே நான்; நானே நீ' என்று தனக்கும் அவருக்கும் அபேதமாகக் கூறத்தக்க இரண்டற்ற நிலையில் அமர்ந்து விட்டார். இவ்வாறு கொஞ்ச நாழிகை மோனாராதனம் செய்துவிட்டு விழித்து வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு விசாலமான அவ்வூர் வீதிகளில் சென்றார். எங்கு போவது என்று ஒன்றும் தோற்றவில்லை அவருக்கு. இப்படி இருக்கையில் எதிரே கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு நேர்த்தியான கல்யாணப் பந்தல் தென்பட, அதிலிருந்து வெளிப்பட்டுத் தவழ்ந்து வரும் இனிமையான பாட்டும் அவர் காதில் விழுந்தது. அவர் உடனே கீழே இறங்கி வண்டியை அனுப்பிவிட்டு கால்நடையாகவே 'ஒருவேளை ஸ்ரீநிவாஸன் இங்கு இருக்கலாம்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அந்தப் பந்தலை நோக்கிச் சென்றார்.

ஞாநிக்குப் பிறந்த விடத்திற் பூஜ்யதை இல்லை.—எந்த ஞாநியை அதிகமான சிஷ்யர்கள் பயபக்தி விசுவாஸங்களுடன் கௌரவித்து அவன் சொற்படி நடக்கின்றார்களோ அவனிடத்தில் அத்தகைய மஹிமைகளில்லாதவனிடத்திற் பார்க்கிலும் அதிக தரமான திவ்யசக்தி யிருப்பதாகக் கருதவேண்டும்.

—உபதேசரத்நமாலை.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மிணி அல்லது பக்திநிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

காலை வெயிலில் கதிர்கள் பொன்போல் விளங்கும் பண்ணை நிலங்களைக் கடந்து சென்றார். தனதுண்மை நிலையை உணர்ந்த கருடன் மற்றும் அச்சிறு குரங்கென்றெண்ணிய அவ்வனுமாரிடம் நடுக்கம் கொண்டாராயினும் தன்னைப்பற்றிய எண்ணம் சிறிதும் குன்றாது நடந்தார். ஆனாலும் நடுக்கத்தின் வலிமையாலும் பயத்தாலும் சற்று குறைந்த எண்ணம் தனது மமதையால் விருத்தியடைந்தாலும் ஸ்ரீ கண்ணபிரானிடம் கொண்ட பக்தி வைராக்யத்தின் பலத்தினாலும் ஒடுக்கப்பட்டு கிடுகிடுவென் றாத்திரத்தோடு நடந்தார். சில சமயத்தில் வேகத்தோடு போகவேண்டும் என்னும் எண்ணம் தூண்ட தடதடவென்று ஓடுவார். பின் பரந்த தன் இறகை விரித்து காற்றில் மயங்கி பறந்தோடுவர். கோடிப்பெருகி வழிந்து, வரும் வழியில் பரந்து, பார்ப்பவரது மனத்தை யிழுக்கு நிர்மலம் வாய்ந்த ஓடைகள், அவர் கண்ணிற்கு எதிரில் இருப்பினும் தெரியவில்லை. அப்பசுங்காடுபோல் பரந்த பயிர்ப்பரப்பும் அவர்கண்ணிற் படவில்லை. அச்சிறு தடாகங்களில் உலாவிவரும் மீன் கூட்டத்தாட்டம் அவர்கண்ணிற் கானந்த மூட்டவில்லை. மற்று அவ்வனுமானிடம் எவ்வாறு செல்வது என்னும் எண்ணத்தில் பாய்ந்து தன்னைப்பற்றிய எண்ணம் எவற்றையும் மறந்தார். அதை எண்ண எண்ண அவர்க்குத் தனது சிறுமையே விளங்குவதாகப் பட்டது. பின் மெய் பரவசமாகி அம்மாதவனது பெருமையும் எதிர்தோன்றி விளங்கியதாகவும் பட்டது. இவ்வாறு தன் மனமுன் பதிந்த லீலா மானுஷ விக்ரஹத்தை நினைக்குந்தோறும் வெயர்க்கும். கண்ணீர் விடும். தனக்கும் தெரியாது கூத்தாடிக் கூத்தாடி ராமா ராமா வென்று கூவி யண்டம் பிளக்க இரைச்சவிடுவார். அப்பொழுது காட்டிலிருந்த மரங்களெல்லாம் ராமா ராமா என்றே சப்தித்தன. மலையிலிருந்து விழும் நீரின் சர்சரசப்தமும் ராமாராமா வென்றே ஒலித்தது. மரங்களில் உட்கார்ந்திருந்த கிளிகளும் ராமாராமா என்றே கொஞ்சியன. காற்றெங்கும் ராமா என்னும் சப்தமே மயங்கியது. பார்த்த விடமெங்கும் கருடனுக்கு ராமனுருவன்றி வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. மரமும் ராமனாகப்பட்டது. கல்லுமவ்வாறே தோன்றியது. அருகோடிய மிருகங்களும் ராம வுருவமாகவே பட்டன. அவர்க்கு எல்லாம் எம்பெருமானது திருவுருவாகவே விளங்கியன. அனுமாரைப்பற்றிய ஞாபகமே யவர்க்கொழிந்தது.

இவ்வாறு அத்புதமாகக் காற்றெங்கு ராம மயமாகக் கோஷிக்கக் காரண மென்னவென்று கண் திறந்து வெளிவந்த வனுமான் எதிரில் மெய்ம்மறந்து கூத்தாடும் பெரிய திருவடிகளைக் கண்டதும் "அஹோ! இம்மஹான் யாரோ? 'எம்பெருமான் நாமம் சொல்லி உருக்கினான். உணர்வைத் தந்தான்' என்று எண்ணி எண்ணி அப்பெரிய திருவடிகளின் பாதங்களில் வீழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்தார். பின் அவரைத் தன் தோள்மேல் வைத்துக் கூத்தாடினார். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்து மீண்டும் கருடாழ்வானை உயர்ந்த இடத்தில் உட்காரவைத்து "உமக்கெளியேன் என்ன செய்யக்கூடும். நான் எழை. ஒன்றும் செய்ய முடியாதவன். பெரியார்க்குத் திருத்தொண்டு செய்யவும் எனக்குக் கிடைக்குமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டு பெரிய திருவடிகளின் ஸந்நிதானத்தில் சேவகன்போல் வாய் பொத்தி நின்றார்.

"தாங்கள் யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லையே. தயவுசெய்யவேண்டும்" என்றான் கருடன்.

"இந்த ஏழைக்கு அனுமான் என்று பெயர். ஸ்ரீ ராமது சேவகன்."

"அப்படியா. கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தாற்போலாகியது. என் குருவின் வீக்ஷணம் எனக்கு நிறைந்திருக்கிறது. உம்மையேதான் தேடி வந்தேன். தங்களை அறிய முடியாமல் மயங்கினேன். என்ன் மடைமை?"

"என்னைத் தேடிவரும் பாக்கியமும் எனக்குண்டோ?"

"உமக்கு இல்லாமலா? ஸ்ரீராமர் உம்மை அழைத்து வரும்படி சொன்னார். சீக்கிரம் தயவுசெய்யும்."

"ஸ்ரீராமரா? எனது பெருமானா? அவரெங்கேயிருக்கிறார்?"

"துவாரகையிலிருக்கிறார். உம்மை அழைத்துவரச் சொன்னார்."

"பலராமர் அல்லவா இருக்கிறார் என்றுசொன்னார்."

"ராமர்தான் இங்கிருப்பது. உமக்கு யாரோ தவறாகச் சொல்லியிருக்கிறார். தயவுசெய்து புறப்படும். ஆலஸ்யம் செய்யாதிப்பொழுதே புறப்படும். ஸ்ரீராமபிரான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்."

"இதோ வந்துவிட்டேன். நீர் என் தோள்மேல் உட்கார்ந்துக்கொள்ளும்; நான் எடுத்துச் செல்கிறேன். உமக்கும் சுகமாக விருக்கும். வந்து தயவுசெய்யும்."

"நான் போய் முன் சொல்கிறேன். நீர் வந்துக் கொண்டிரும்."

"நான் எடுத்துக்கொண்டு போவேன் வாரும்."

"வேண்டாம். ராமர் கோபங்கொள்ளுவார். நான் முன்போய், உமது வரவைத் தெரிவிக்கிறேன். நீர் வாரும்."

"ஸரி ஆனால் அப்படியே ஆகட்டும். நீர் போய்க் கொண்டிரும். இதோ வந்துவிடுகிறேன்."

* * *

துவாரகாநகரத்து எம்பெருமானும் தனது ஆஸ்தான மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். ஈக்கள் மொய்க்கத் தேன்கசியும் துளபமாலையணிந்த எம்பெரு

மான் ஸ்ரீ வாஸுதேவன், பரமசாந்தமான இனிமை விளங்கும் இங்கிதத்துடன் நாரதரைநோக்கிக்கூறினார்:

“நாரத! இனியந்த பரமபக்த சிகாமணி, அஞ்சனை மகன், அநுமான் இங்கு வந்துவிடுவான். அவன் வருவதற்கு முன் தக்கவிதம் நாமும் இருக்கவேண்டும். சதுர்புஜத்துடன் ஸ்ரீராமதர்சனம் தருவதாக நான் பூர்வஜன்மத்தில் அவ்வநுமானுக்கு வரமளித்திருக்கிறேன். யான் இப்பொழுது யாரை சீதையாக வரும்படிச் செய்வது? அச்சீதையின் உத்தம குணங்கள் பொருந்தியவள் என் மனையாட்டிகளில் யார்? எனக்கு யாரை வரச்சொல்லலாமென்று தோன்றவில்லை. உனக்கு யாரைச்சொல்லலாமென்று தோன்றுகிறது? அண்ணா உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது.”

“நீங்களறியா விஷயம் எனக்கு எப்படித் தெரிய முடியும்?” என்றான் ஸ்ரீ நாரதன்.

“ஆமடா கிருஷ்ணா! எத்தகையவள் உனக்கு வேண்டுமப்பா?” என்றார் பலராமர்.

“அந்த உத்தம குணம்வாய்ந்த சீதை, அழகிற்கினிமை யூட்டும் அழகு வாய்ந்தவள். அவளே அணிகளுக்கெல்லா மருங்கலம். அவளது அவதாரத்தை யடையக்கூடிய என் மனையாட்டி யாரென்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா?”

“என்ன இவ்வளவு உங்களுக்குக் கஷ்டம் வந்துவிட்டது. வெண்ணெய்யை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கழுவாருண்டோ? ஹே! அச்சுதா உம்மருகில் எப்பொழுதும் அகலாது ஆவலுடன் திருத்தொண்டு செய்துவரும் சத்தியபாமையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மடந்தையு முண்டா? அவளழகிற் கிணையுண்டா? அவள் வீராப்பிற் கெதிருண்டா? அவள் வாக்கின் நயத்தின் இனிமையைக்காட்டிலும் அமுதமுயருமா? எனக்கப்பிராட்டியாரே தக்காள் என்று தோன்றுகிறது. உங்களுக் கிணையாக இருக்கக்கூடியவர் அவ்வம்மையாரே என்த் தோன்றுகிறது” என்றான் ஸ்ரீநாரதன்.

“கிருஷ்ணா! அவள்தான் உனக்குச் சோடி. அவளே சீதையைக்காட்டிலும் உயர்வாக விளங்கக் கூடியவள்” என்று பின்பாட்டு பாடினார் சங்கர்ஷணபகவான்.

“எனக்கு அவள் சரியாயிருப்பாளா என்று ஐயமுண்டாகிறது,” என்றார் கிருஷ்ணர்.

“அந்த நரகாசுர விஜயகாலத்திலும் அப்படித்தான் சொன்னீர். அவள்தானே கடைசியாக உதவிசெய்தது” என்று நாரதர் தடுத்தார்.

“என்னடா அப்பா! சத்தியபாமையைக் காட்டிலுமுயர்ந்தவர்கள் யாரடா! ருக்மணி பயமுடையவள். கோழை மனத்தாள். சமயத்திற்குத் தகுந்த விதம் நடக்க அவளால் முடியாதென்று எண்ணுகிறேன். சமயோசிதமாக நடக்கக்கூடியவள் இவள்தான். உனக்குத் தெரியாதிருக்குமா?” என்று பலதேவன் பதிலளித்தான்.

“‘மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்’ என்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. அண்ணா! தாங்கள் சொல்லிய விதமே, பாமையையே சீதையாக வரச்செய்வேன். நாரத! நீர் சென்று அவளைத் தகுந்தவிதம் வரும்படியாகச் செய்யும். உமது நண்பன் வரும் காலமாயிற்று. அண்ணா! தாங்களும் இந்தக் கோலங் களைந்து தக்கவிதம் இரும்.”

நாரதர் சத்தியபாமையிடம் போனார்.

* * *

“அம்மணீ! தங்களை சீதையாக வரவேண்டுமென்றார் எம்பெருமான்” என நாரதன் மொழிந்தான்.

“சீதையாக வரவேண்டுமோ? அப்படி என்றால் என்ன?”

“சீதைபோல வரவேண்டும்.”

“சீதை,—யாரவள்?”

“ராமன் மனைவி. இது உமக்குத் தெரியாதா?”

“அவள்போல் வேஷங்கொண்டா வரவேண்டும்? அவர்க்கு என்ன வேலை ஒன்றுங் கிடையாதா? நான் கூத்தாடியா வேஷங்கொள்வதற்கு? நன்று! நன்று!”

“நன்றோ, நன்றில்லையோ எனக்கு எப்படித் தெரியும். ஸ்ரீ பரந்தாமன், வாசுதேவன் ஸ்ரீராமாது வேஷங்கொண்டு விளங்குகிறார். உமக்காகக் காத்திருக்கிறார். புறப்படும்.”

“நான் வரவேண்டுமா என்ன? என்னுடன் விளையாடாதே. எப்பொழுதும் சிறுபிள்ளைபோல் விளையாடுகிறையே. இது உனக்கு அடாது!”

“சரிசரி! உங்களுடன் வாதாடுவதற்கு எனக்குப் பொழுதில்லை. நீங்கள் வருகிறீரா, இல்லையா? நான் போய் சொல்லிவிடுகிறேன்” என்று அடிபெயர்க்கலானார் ஸ்ரீ நாரதர்.

“ஹே! நாரதா! கோபித்துக்கொள்ளாதீரும். நான் வந்துதான் ஆகவேண்டுமோ?”

“அப்பொழுது முதல், நான் சொல்லியதெல்லாம் என்ன? நீங்களில்லாவிட்டால் அவருக் கெப்படி முடியும்?”

“அப்படியா? அது உண்மைதானா?”

“ஆஹா! அது உண்மையில்லாம லிருக்கமுடியுமா?”

“அப்படியானால் நான் வந்துதான் தீரவேண்டும்?”

“ஆமாம்.”

“ஆனால் அந்த சீதை எப்படி யிருப்பாள்?”

“வெகு அழகியவள், ‘மண்ணினும் நல்லள். மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர் பெண்ணினும் நல்லள். பெரும்புகழ்ச் சானகியோ நல்லள்’ என்று அல்லவோ சொல்லுவார்கள்.”

“என்னைக்காட்டிலு மழகியவளா?”

“அவளது அழகை என்னால் அறிய முடியுமா? என்னால் எப்படி அறியமுடியும். அழகியவள் என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.”

“ஆனால் நீ போ. இதோ நான் வந்துவிடுகிறேன். நான் இங்கு சொல்லியதெல்லாம் அங்கு சொல்லித் தொலைக்கப்போகிறாய். பத்திரம். மூட்டையை அவிழ்க்காதிரும். தெரிந்ததா?”

“தெரிந்தது. நீர் வருகிறவரையும் வாயைத்திறப்பதே கிடையாது” என்று சொல்லிக்கொண்டு நாரதன் ஓடுவது

போல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு பாமைக் கண்டு நகைக்க வேகத்தோடு போவான்போல் ஓடினன்.

சத்தியபாமையும் உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை உடம்பிற்கு நகையால்கவசமிட்டு,நெற்றியில் கஸ்தூரி திலதமிட்டு, புருவங்களில் மைதீட்டி, உடல் முழுதும் மொகுமொகென வாசனை வீச பூச்சணிந்து, உயர்ந்த பீதாம்பரமணிந்து வீட்டில் ஒரு நகையாவது, வாசனைபொருளாவது வைக்காது எல்லாம் தன் உடலிலேயே சேமித்து, கொழுத்த காளைமாடு திமிலசைய மதத்துடன் வருவதுபோல் அடிமேல் அடிவைத்துக் கொண்டு, மதயானை வந்தாற்போல எதிரிலிருப்பவர் யாரையும் கணிசியாது சபை நடுவே வந்து நின்றாள். அந்தகோலத்திலவளைக் கண்டவர் யாருமவளைச் சத்தியபாமை என்று அறிய முடியவில்லை. சபையில் வந்தும் யாரும் தன்னைக் கவனியாததைக் கண்ட சத்தியபாமை ஆத்திரத்துடன் "இது என்ன விசித்ரம். சபையிலிருப்பார்யார்க்கும் தெரியவில்லையா" என்றுமொண மொணத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அங்கு யார் நின்றுகொண்டிருப்பது பாரும்" என்று கண்ணபிரான் நாரதரை வினவினர்.

"எனக்கு யார் என்று தெரியவில்லை. அறியவும் முடியவில்லை."

"அண்ணா உனக்குத் தெரிகிறதா?"

"எனக்குந் தெரியவில்லையப்பா" என்றார் பலதேவன்.

"என்ன! சாத்தகீ! உனக்கவள் யார் என்று தெரிகிறதா?"

"அண்ணா எனக்கவள் யார் என்று தெரியவில்லை. போட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேஷத்தைப் பார்த்தால் பேரியடாம்பீக பெருமாட்டியாகத்தான்தோன்றுகிறது. கூத்தாடி வேஷமாகவல்லவா இருக்கிறது" என்று விடை பகர்ந்தனன் சாத்தகியும்.

அனிருத்திரன் கிளம்பி "இந்தக் கோலம் ஸம்ஸாரிகள் செய்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை!" என்றான்.

இதை எல்லாம் பார்த்திருந்த அர்ச்சுனன் "கேவலம் ஒரு ஸ்திரீயைப் பரிகாசம் செய்வது நியாயமல்ல. யாராயிருந்தாலென்ன? ராஜஸபையில் வந்தவரை இன்னாரென்று அறியாது வாயில்வந்தவிதம் பேசிவிடுவதா? நன்று! நன்று! நாக்கிற்கு நரம்பு கிடையாதா? வெகு அழகு"என்று எல்லாரையும் எடுத்தெறிந்து பேசினன்.

இதற்குள் நாரதர் பக்கத்திருந்த சேவகனைப் போய் "அந்தம்மாள் யார் என்றுவிசாரித்துவா" என்றனுப்பினர்.

அவனு மப்படியே கேட்டான். சத்தியபாமையின் கண்கள் கோவைப்பழம்போல் சிவந்தன. ரத்தம் தெரித்தன. அவளும் மேன்மேல் மூண்ட ஆத்திரத்தைப் பொறுக்க முடியாது அரற்றினள்:

"வெகு அழகு! கேவலம் அவமானம் அடைவதற்கா நான் இங்கு வந்தேன்! இந்தக் கோமாளிப் பயல் நாரதன் விஷமமா இது. உன் விஷப்பல்லை ஒரு நிமிஷத்தில் எடுத்துவிடுகிறேன். இதுவும் உனக்கு ஒரு வேடிக்கையா"என்று நாரதனைச் சுட்டிக்கூவினள்.

நாரதனும் "என் விஷப்பல்லையா? அப்படியே செய்யலாம். தாங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் உங்களுக்கென்ன அபராதஞ் செய்தேன்?" என்று மறுத்தார்.

"நான் யாரென்று தெரியுமா? உனக்கெப்படித் தெரியும்? சீதை தெரியுமா?"

"சீதைதெரியாதா? சீதையைத் தெரியாது நான் இருக்க முடியுமா?"

"எதிரிலிருக்கும் சீதையை யறியாதிருப்பதே சாட்சி சொல்லுகிறதே! சீதை யிவனுக்குத் தெரியுமாம்!"

"எதிரிலிருப்பது சீதையா? என்ன தலைகீழாக வல்லவா இருக்கிறது. கல்லும் புல்லும் கண்டுருகும் படியான அந்தப் பெண்கனி என்று இந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை எண்ணவேண்டுமோம்?—என்ன! சீதையா?—" என்று எழுந்து மெதுவாக நாரதர் பாமையிடம் வந்தார்.

"அடேயப்பா! ஹே! பரந்தாமா! இது யார் உமக்குத் தெரியுமா? தெரிந்ததா?"

"யார் அப்பா அது?"

"தங்கள் உத்தம மனையாட்டி, நாரீரத்னமாகிய சத்தியபாமை யம்மாள்."

"சத்தியபாமையா?"

"ஆம். சத்தியபாமைதான்."

"என்ன பேசுகிறாய்? இவளா சத்தியபாமை? எனக்கு நம்ப முடியவில்லை. அவள் சீதையாகவல்லவா வந்திருப்பாள்."

"சீதையாக வராமல் என்னமாக வந்திருக்கேன். உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?" என்று மறுத்தாள் பாமை.

"சீதையாகவா வந்தாய்! இந்தப் பேதையுருவம் சீதையாகுமா? எனப்பா நாரதா நீ சீதையைக் கண்டிருக்கிறாயே இப்படியா இருந்தாள்?"

"சீதையா? யார் இவளா? தலை கீழாகவல்லவா தோன்றுகிறது. சீதைக்கிவ்வளவு டம்பம் தெரியுமா? இந்த நகைப்பயித்தியமாகவாக அவளிருந்தாள். அவளழகிற்கு நகைகளும் வேண்டுமோ என்ன? அப்பெருமாட்டி எங்கே இந்தம்மாளெங்கே. மொட்டைத்தலைக்கு முழங்காளுக்கு முடிபோட்டாற்போல வல்லவா இருக்கிறது? எல்லாம் தலை கீழாக இந்தம்மாளிடம் விளங்குகிறது! இதை நான் சொல்லி யவதிப்படவேண்டுமோ? அப்பொழுதே என்னை வாயைத் திறக்கக்கூடாதென்று ஆணையிட்டு இருக்கிறாள். நான் இனிப் பேச முடியாது"

"என்ன சத்தியபாமை! உனக்கு சீதை இப்படி இருப்பாள் என்று தெரியாதா? மஹா புத்திசாலியாச்சே. அழகிற் சிறந்த நீ சீதைக்குகந்தவிதமிருப்பாயென்றெண்ணினேன். இதென்ன அவன் சொல்லியவிதம் எல்லாம் தலைகீழாகவே இருக்கிறது."

"இப்பொழுதென்ன கெட்டுப்போயிற்று கிருஷ்ணா! கோபித்துக்கொள்ளாதே. அநுமார் அவ்வளவு தூரம் வரச் சற்று நேரம் ஆகும். சத்தியபாமை! நீ போய் ஸரியான கோலத்துடன் வா. சீக்கிரம் போ" என் றெச்சரித்தார் பலபத்திரர்.

சற்று மௌனத்துடன் பாமை யிருந்தாள். பின் னும் அலாயுதன் தூண்ட "இது என்ன கிணறு வெட்ட பூதம் புறப்படுகிறது. நாம் ஏதோ சுகமா கத்தானிருக்கும் என்றெண்ணி யிருக்கக் கஷ்டத் தில் அகப்பட்டுக்கொண்டுவிட்டோம். அந்த சீதைக் குச் சரியாக ஆபரணங்கள் அணியத் தெரியாது போலிருக்கிறது. ஆகையால் இப்பொழுது சென்று அந்த நாரதன் சொல்லியவிதமே நம் இஷ்டத்திற்குத் தலைகீழாகச் செய்வோம். அப்பொழுதென்னை எப் படி யவர் ஏமாற்ற முடியும். நான் அவரை ஏய்த்துவிடு கிறேன்" என்றெண்ணிக்கொண்டு உடல் குலுங்க, நூபுரங்கள் ஒலிக்க, மனத்துவேகத்தை நடைவிளக்க, கிடுகிடென தனதந்தஃபுரம்வந்து,கையணியை தாளில் பூண்டு, மேகலையை மார்பிலணிந்து, கைவிரல் மோதிர ங்களைக்காலில் மெட்டியாகப்பூண்டு,மெட்டியைக் கணை யாழியாக விரலிலணிந்து, கழுத்திலிருந்த பொன்னு ரத்தை உதிரபந்தமாக்கி, உதிரபந்தத்தைக் கைபிருது போலணிந்து,வாகுவலயத்தைக் சாலிற்பூட்டி தன்னுள் ளங்குளிர தனதுருவைக் கண்ணாடியிற் பார்த்துப் பார் த்து நகைத்து "இந்த உருத்தான் அவர்க்குப் பிடிக்கும். வெறியர்க்கானந்த மூட்டும் உருவிப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.காட்டிலலைந்தவர்க்குக்காலணி கையணி என் றெப்படி அறியமுடியும்? அவர்க்கெல்லா மொன்றாகத் தோன்றும். இப்பொழுது கிருஷ்ணன் என்னைக் கண்டதும் லாகவம் கொடுத்து சீதா! வா! என்றுரைப் பன்" என்று எல்லாரையும் பரிபவப்படுத்த வேண்டு மென்ற எண்ணத்துடன் வெகுவாத்திரத்துடன் சபை யில் இருந்தவர் எல்லோரும் கொல்லென்று காதாளத் துடன் சிரிக்க உள் நுழைந்தாள்.பார்த்தார் கிருஷ்ணர். பின்வருமாறு கூறினர்:

"பலே! பலே! உன் புத்தியே புத்தி! என் அண்ணா! இந்த உருவத்தைக் கண்டால் அந்த அரசமரமேறிய பேயும் ஓடிவிடாதா? அதற்கொன்றுஞ்சந்தேஹம் கிடை யாது. வரவர மாமியார் கழுதை போலானாள் என்ற கதையாய் முடிந்தது. என்ன நாரதா! நீயாவது அவ ளுக்குச் சீதையின் உருவத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் சொல்லக் கூடாதா?"

"நான் வாய்திறக்கவே போகிறதில்லை."

"என்ன கிராக்கியிது. நான் சொல்லுகிறேன்" என்று வர்ணிக்கலானர் பக்கத்திலிருந்த ஜாம்புவான்.

"அந்த உயர்ந்த குணம் வாய்ந்த சீதை சாதாரண மாகிய உடையே தரிப்பவர். நகைகளைப்பற்றியபயித்தி யம் அவர்க்குக் கிடையாது.அவரது அழகால் அணிந்த நகையு மழகடையும். நாணத்திலவர்க்கு ஸமான மில்லை சர்வமென்பதே அறிந்தவரல்ல. அவருக்கு ஸமானம் யாருங் கிடையாது. க்ஷத்திரிய குலத்தி லுதித்தவள். வெகு உத்தமி. சீலை. பெரியவள். தவறு மொழியாத வாய்மை யுடையவள் * * * * *"

"நிறுத்தும். நிறுத்தும். அம்மாள் அவர்கள் இவ் வளவுக்குள்ளே எல்லாமறிந்திருப்பர். வீண் காலதாம ஸம் செய்யாதிரும். அநுமார் வரும் வேளையாயிற்று. சத்தியபாமையம்மாள் இனிச் சரியான கோலத்துடன் வந்துவிடுவாள். முதல் தப்பினுல் மூன்றில் சரியாய் விடும்" என்றார் நாரதர்.

சத்தியபாமை இதை எல்லாம் கேட்டதும் மனம் நொந்து எந்தவிதமாக வரவேண்டுமோ என்றறியாது திகைத்து தனதாடை எல்லாம் களைந்து எறிந்துவிட்டு ஒரு சிறிய வஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு தாலிதவிர மற்றெல்லா நகைகளையும் உதிர்த்துவிட்டு ஓடிவந்தாள்.

"ஸரி. ஸரி. இதுவும் ஒரு வேஷமா! உங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டல்லவா் மோசம் போனேன். அதோ அநுமாரும் வரும் சமயமாய்விட்டது. இவளு டன் மாரடிப்பது யாரால் முடியும்" என்று பலராமரை யும் நாரதரையும் பார்த்து இரைச்சலிட்டான் வாஸு தேவன்.

இதைக்கண்டதும் பாமையின் உடல் முழுதும் நடுங் கிற்று. வருவதற்குள் அடிபெயர்க்கவும் முடியவில்லை. அசைந்து நின்றுவிட்டாள்.

"அநுமாராம், அவர் பெயர். ஒருவர் வந்து தெரு வில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்" என்றான் அங்கு வாயில் காப்போன்.

"என்ன நாரதா நான் முன்னமே சொன்னேனே, எனக்கு ஸந்தேஹம்தான் என்று. அங்கு அநுமானும் வந்துவிட்டான். பெரும் தர்மசங்கடத்தி லகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்டேன். என் மானத்தைக் காப்பவர் யார்?" என்று விசனமுற்றார் வாஸுதேவன்.

"எங்கள் பாட்டியாரை அழைத்து வருகிறேன்" என்று ஓடினன் அனிருத்ரன்.

"எங்கவன் போனன்" என்றார் கிருஷ்ணர்.

யாரும் பதில் சொல்லுவதற்கு முன்னம் ருக்மணிப் பிராட்டியார் எதிர்த் தோன்றினர். எம்பெருமானது உரையைக் கேட்கும்பொருட்டு வந்த விசையில் தன் தலையிலணிந்திருந்த சுட்டி விழுந்ததும் தெரியாதோடி வந்து அப்பரம்பொருளின் பாதாரவிந்தங்களில் வீழ் ந்து தொழுது எழுந்து வாய்ப்பொத்தி கைப்பொத்தி மெய்யன்போடு குனிந்த தலை நிமிர்ந்து "ஏழையை அழைப்பித்த காரணம் எதுவோ அபவு செய்ய வேண் டும்" என்று விஞ்ஞாபித்துக்கொண்டாள்.

இதற்குள் வாயிலோன் "நான் என்னவென் றவற்கு சொல்வது?" என்று கேட்டனன்.

"உள்ளே ராமபிரானிடம் போம்" என்று சொல் வாய்.

"அப்படியே."

இதற்குள் தன்னன்பிற்குரிய பெண்தகை, ஒன்றுந் தெரியாத இளந்தழை சோபித்த வளப்பமுள்ள மேனி வாய்ந்த பெரியவள், அந்த மன்மதனுடைய நிதிக்குக் காவல்தெய்வமாகித் தோன்றி "அழகு சுமந்திளைத்த"

ருக்மணியைப் பார்த்து "ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை நீ சீதைபோல் என்னிடம் இருக்கவேண்டும். அஞ்சனை மகனுக்கு சீதாராம உருவமாக தர்சனம் கொடுப்பதாகச் சொன்னேன். அவன் வந்து விடுவான். இப்பொழுதே வரவேண்டும்" என்றார் எம்பெருமான்.

என்றதும் சற்று மறைவில் சென்று தனது முன்தானையை வலப்புறத்திலிருந்து இடப்புறம் மாற்றிக் கொண்டு ஸ்ரீவாஸுதேவனருகில் வந்துநின்றாள். அவ்வாதிநாயகனும் பேரருளுடன் அவ்வம்மையரை தன் வலது துடையில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டதும் "ராம ராம" என்னும் கோஷத்துடன் வாயுநந்தனன் உள் புகுந்து வணங்கினான்.

கண்ணைத்திறந்து பார்க்குந்தோறும் அவர்க்கு எம்பெருமானது உருவம் ஸ்ரீராம உருவமாகக் காணும். கண்ணைமூடி தியானிக்குந்தோறும் ஸ்ரீகிருஷ்ண வடிவமாகவே விளங்கியது. இது பலமுறையும் பரிசோதித்தார். கண்ணை மூடுவர்; திறப்பர். மூடினால் கிருஷ்ணர், திறந்தால் ராமபிம்பம். என்ன செய்வார்? மனதாரத் துதித்தார். ஆயினு மறிய முடியவில்லை. பின் மயங்கினார். பேசுவதற்குச் சற்றுத்தயங்கினார். கடைசியாகப் பின்வருமாறு எம்பெருமானைக் கேட்டார்:—

"என் ஐயனே உம்மைப் பார்க்குந்தோறும் என் ஐயன்போலவே இருக்கின்றீர். நான் தியானிக்குந்தோறும் வேறுவிதமாகத் தோற்றுகிறீர். இப்பேதையால் அறிய முடியவில்லை. இவ்வகை உருமாறித் தாங்கள் விளங்குவது எனக்கின்னதென்று புலப்படவில்லை. எனக்கதைத் தெரிவிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்."

"போன ஜன்மத்தில் ராமனாகவிருந்தேன். இப்பொழுது கிருஷ்ணனாக விளங்குகிறேன். இரண்டு உருவமும் யான் ஒருவனே என்பது தோன்றவும் உன் ஐயம் நீங்கவும் அவ்வாறு வேற்றுமை யுண்டாக்கினேன். முன்னுனக்கு இந்த நாளில் நான்கு கைகளுடன் நீ விரும்பிய விதம் தர்சனம் கொடுத்தேன். இனி நீ சௌக்கியமாய் விளங்கலாம்."

"எனக்கென்ன ஏவலிடுகிறீர்கள்?"

"நீ என்றைக்கும் எம்மிடம் ஏவல் பூண்டு எங்கும் விளங்கக் கடவாய். உன்னிடம் யாம் என்றும் விளங்குவேம். நாம் இன்னம் சில நாட்களில் வைகுண்டம் செல்லவேண்டும். எந்தெந்த நாள்களில் உலகத்தில் கொடுமை அதிகமாகிறதோ அக்காலத்து மனிதருள் மனிதனாக வந்து இவ்வாறு எல்லார்க்கு நன்மனமூட்டி அவரைச் சீர்திருத்துவேம். நீ யினி அந்த ஹிமயமலைச் சாரலில் விளங்கும் கௌரிசங்கர சிகரத்தருகு விளங்குமுயர்ந்த தவவனத்தில் மானஸ யஜ்னம் செய்யக் கடவாய். உனக்கென்றைக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்."

"தாங்கள் சொல்லியவிதமே. அப்படியே செய்கிறேன். இதோ போகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு பிராட்டியாரையும் பெருமானையும் வலம் வந்து தொழுது ஹிமயமலைச் சாரலடையப் புறப்பட்டார்.

ஹனுமார் போய் சில க்ஷணநேரங்களுக்கெல்லாம் பெரிய திருவடிகள் உடலெலாம் வெயர்க்க ஓடிவந்து "அநுமார் வருவதாகச் சொன்னார்; வந்துகொண்டிருக்கிறார்" என்று நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சொன்னார்.

"அவர் அப்பொழுதே வந்து போய்விட்டாரே" என்றார் நாரதர்.

பெரிய திருவடிகள் மூக்குமேல் கைவைத்துக் கொண்டு "அப்படியா!" என்றார்.

மற்றந்தப்புரம் மூலையில் பதுங்கிக்கிடந்த பாமை தன் மூக்கின்மேல் கைவைத்த வண்ணமாகத் தனக்கும் தெரியாது "அப்படித்தான்" என்று சொல்லிக் கொண்டு மனமகிழ்ந்தாள்.

பின் விடை பெற்றுக்கொண்டு ருக்மிணி தன் அந்தஃபுரம் சென்று தன்பால் தன் தலைவன் கொண்ட அன்பை எண்ணி எண்ணி எம்பெருமானது பெருமையைப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

இதே சமயத்தில் நாரதர் "பாமா! என் இந்தக் கோலம்? உள்ளே போமே. எல்லாந்தான் ஆகிவிட்டதே. சபைகூட கலைந்துவிட்டதே" என்றார்.

"உன் வேலையைப் போய்ப் பார்" என்றவள் கர்ச்சித்தாள். இதற்குள் கண்ணபிரான் ஓடிவந்தவளைத் தேற்றி அந்தஃபுரத்திற் கழைத்துப்போனார்.

ஸம்ஸாரிகள் மதோபதேசத்தை கவனியாதிருத்தல்.—கல்லில் ஆணியை யடிப்பது கடினமாயினும் மண்ணில் அதை வெகு சுலபமாய் அடிக்கக் கூடியது போல், ஞானியின் உபதேசமானது ஸம்ஸாரிகளின் மநத்தில் சிறிதேனும் அழுந்தாமல் புண்ணியாத்மாக்களின் பக்தி நிறைந்த ஹிருதயத்தில் வெகு சீக்கிரத்தில் வேரூன்றி விடுகின்றது.

—உபதேசரத்னமாலை.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

டாடா இரும்புத் தொழிற்சாலை.—மத்திய மாகாணத்திலுள்ள டாடா இரும்புத் தொழிற்சாலையானது, அபிவிருத்தி யாகிக்கொண்டு வருவதாகத் தெரிந்து சந்தோஷிக்கிறோம். இந்தியாவில், சுதேசிகளால் நடத்தப்படும், இரும்புத் தொழிற்சாலைக ளெல்லாவற்றிலும் டாடா தொழிற்சாலையே பெரிதெனக் கூறப்படுகின்றது. கடந்த வருஷத்தில் மாதம் ஒன்றுக்கு சராசரி 1500 டன் வீதம் எஃகு சாமான்கள் மேற்படி தொழிற்சாலையி லுற்பத்தி செய்யப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலுற்பத்தி செய்யப்படும் சாமான்கள் மிகச்சிறந்ததா யிருப்பதால் ஐரோப்பியர்களும் அங்கிருந்து சாமான் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஜப்பான் தேசத்திற்கு மாத்திரம், ஒரு லக்ஷம் டன், இரும்பு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும், நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் ஏராளமான ஆர்டர்கள் வந்து கொண்டிருப்பதாகவும் மிஸ்டர் ராடன் ஜெ. டாடா கூறுகிறார்.

* * *

கள்ளிக்கோட்டை கவர்ன்மேண்ட் கமர்ஷியல் ஸ்கூல்.—கள்ளிக்கோட்டையிலுள்ள கவர்ன்மெண்ட் கமர்ஷியல் ஸ்கூலையொட்டி ஒரு ஹோஸ்டல் கட்ட சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார் ரூபா 50,000 சாங்கிஷன் செய்திருக்கிறார்கள்.

லார்டு ரிப்பன் உருவச்சிலை.—லார்டு ரிப்பன் உருவச்சிலை சென்னை வந்து சேர்ந்துவிட்டது. மேற்படி உருவச்சிலை, விஜயநகரம் பௌண்டனுக் கெதிரில் சென்னை மௌண்ட்ரோட்டில் வைக்கப்படும். லார்டு பெண்ட்லண்டு அதைத் திறந்து வைக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப் படுவார்.

* * *

ராமநாதபுரத்தில் ஒரு புதிய முன்சீப் கோர்ட்டு—சேத்தூர், சிவகங்கை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முதலிய விடங்களிலுள்ள டிஸ்டிரிக்ட் முன்சீப் கோர்ட்டுகளில் பைசலாகாமல்கிடந்துவரும் ஏராளமான கேஸ்களைப் பைசல் செய்யும்பொருட்டு, ஒரு வருஷகாலத்திற்கு இராமநாதபுரத்தில் புதிய டிஸ்டிரிக்ட் முன்ஸீப் கோர்ட் ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று, ஜில்லா ஜட்ஜ் தெரிவித்திருந்ததற்கு, ஹைகோர்ட்டாரும் சம்மதித்துக் கவர்ன்மெண்டாரிடம் சிபார்சுசெய்திருக்கிறார்கள். வருகிற ஜனவரி மாதத்திலிருந்து மேற்படி அடிஷனல் கோர்ட் திறக்கப்படு மெனத் தெரிகிறது.

ஒரு புதிய தபால்வண்டி—இந்தியாவிலிருந்து அன்னிய நாடுகளுக்குப் போகிற தபால்களைச் சென்னையிலிருந்து பம்பாய்க்குக் கொண்டுபோக இம்மாதம் 6-ந் தேதிமுதல் ஒரு ஸ்பெஷல் ரயில்வண்டி ஓடும்படி இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வெள்ளியன்றும் சென்னையிலிருந்து காலை 11 மணிக்குப் புறப்பட்டு மறுநாள் 12 மணிக்குப் பம்பாய் போய்ச்சேரும்.

புதுக்கோட்டை ஸ்ரீமார்த்தாண்ட பொருட்காட்சி.-ஹிஸ் ஹைனஸ் புதுக்கோட்டை மஹாராஜா அவர்களுடையதிவ்ய தர்பாரின் உத்தரவின்பேரில்,ஓர் பொருட் கல்விகாட்சி இந்த டிசம்பர்மீ 21உ முதல் மஹாராஜா காலேஜில் நடக்கப்போகிறது. அதில் கைத்தொழில், வியவசாயம், கல்வி முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி காட்சிகள் காட்டப்படும். இக்காட்சி, ஜனங்களின் ஞானத்தை விருத்தி செய்யவே முதன்மையாக எண்ணங்கொண்டு தர்பாரால் நடத்தப்படுகிறது. எமக்குக் கிடைத்த காட்சியின் பிராஸ்பக்டஸ்ஸைப் பார்த்ததில் காட்சி வெகு விமரிசையாக நடக்குமென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. தவிர, சீமைக்குச் சென்றிருந்த மஹாராஜா அவர்களும் புதுக்கோட்டைக்குச் சமீபத்தில்தான் திரும்பி வந்தார்கள். தர்பாரே இதைத் தமது பெருந்தொழிலென மேற்பூண்டு செய்வது மிகப்பாராட்டத்தக்கது. இக்காட்சியின் நோக்கம், கைத்தொழில் முதலிய இத்தேசத்து தொழில்கள் விருத்தியடைய செய்வதே. அதற்காக பொருட்காட்சி வைத்து, கையாளிகளையும் அவரது திறமையையும் கூட்டி ஒருவருடைய தொழிலை மாற்றார் அறிந்து விருத்தியடைய வேண்டி, அவ்வாறு காட்டப்படும் பொருள்களுக்குத் தக்கவாறு பரிசும், தோடாக்கள் முதலியவையும் கொடுக்கப்படும். வியவசாயத்தை விருத்திசெய்யும் விதமும் கருவிகளையும் இக்காட்சியில் காட்டப்படுவதன்றிக் கல்வியைப்பற்றிய கவனமும் வியவஹரிக்கப்படும். எல்லாரும் இந்த ஸமயத்தில் காட்சி நன்கு விளங்க ஒத்தாசை செய்து ஓங்கச் செய்வார்கள் என்று நம்பப்படுகிறது. காட்சிக்கனுப்பப்படும் சாமான்கள்,அனுப்புவதற்கும் போக்குவரவிற்கும் சிறந்த ஏற்பாடுகள் தர்பாரால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது பிராஸ்பெக்டஸிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு வைரம்.—1649 காரட் நிறையுள்ள ஒருவைரம் சென்ற 5-ந் தேதி யன்று தென் ஆபிரிக்காவில் ப்ரிமியர் சுரங்கத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. உச்சியை நறுக்கி விட்ட ஒரு முட்டை போன்ற உருவாயிருக்கிறது. இவ்வளவு பெரிய வைரம் இதுவரையில் உலகத்தில் இல்லை.

பல்கேரியரின் ஆயுள்விர்த்தி.—பல்கேரிய ஜாதி தீர்க்காயுசுள்ளதென்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். 100-வயதுக்கு மேற்பட்டு உலகத்தில் வாழ்கிறவர்களில் முக்கால்பங்கு பல்கேரியராக இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மிதமான ஆகாரமே இதற்குக் காரணம். அநேகமாய்ச் சாக ஆகாரங்களையே அவர்கள் சாப்பிடுகிறார்கள். ரொட்டி, பாலாடை, வெங்காயம் இவைகளே ராணுவப்படைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும். அவர்கள் மாம்சத்தை மிகுதியாய்ச் சாப்பிடுகிறதில்லை. ஆனால் பழங்களுக்குக் குறைவேயில்லை. சாராயங்களை அவர்கள் குடிப்பதேயில்லை. கிராமங்களிலிருக்கும்போது தண்ணீரையும் பாலையுமே அவர்கள் விரும்பிக் குடிக்கிறார்கள். மோரில் ஒவ்வொருவனும் ஒருநாளைக்கு ஒரு பெரியபடி குடித்துவிடுவன்.

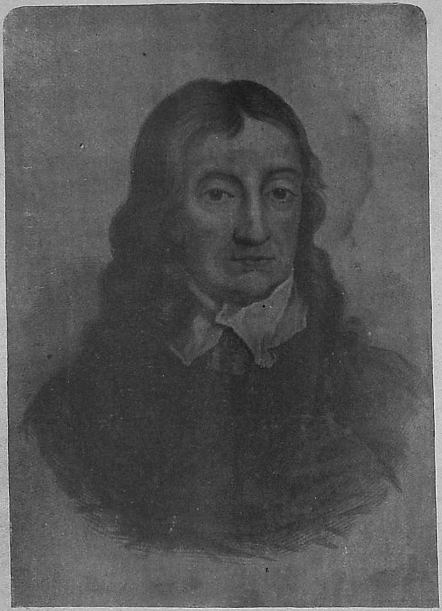

ஜான் மில்டன்
JOHN MILTON